

Giới thiệu Ác Nam Ngoan Ngoãn Đứng Lại

Truyện Ác Nam Ngoan Ngoãn Đứng Lại kể về một người đàn ông làm đau đớn con tim một cô gái . Nỗi đau đó làm cô vĩnh viễn không bao giờ quên.

Sự thật ngày càng hé lộ qua những cuộc điện thoại bí mật của anh, mùi nước hoa khác lạ trên người anh đã tố cáo điều đó.

Anh luôn miệng giải thích những điều đó? Liệu cô sẽ tin những lời đường mật hoặc phải từ bỏ anh để có những kỷ niệm đẹp đối với mình.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Ngoan Ngoãn Đứng Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Giới thiệu

Mặc dù trên cổ áo sơ mi của anh không phát hiện ra dấu son môi của phụ nữ,

Nhưng mà ở đó, mùi nước hoa không thuộc về mình càng ngày càng nồng đậm...

Tuy không có bằng chứng cụ thể để chứng minh trái tim anh đã dao động,

Nhưng! hành động né tránh cô để nghe điện thoại của bạn gái trước đã ám chỉ tất cả...

Cô vĩnh viễn không bao giờ quên nỗi đau đến tột cùng do bạn gái trước đem lại mà Đỗ Phương Cần đã từng trải qua

Nếu như không phải vì cô ta, anh sẽ không có khả năng tìm cô để mượn say kẻ khổ,

Hai người vốn là mối quan hệ chị em đồng môn bình thường, cũng sẽ không bởi vì say rượu mất đi lý trí mà trở thành bạn trai bạn gái,

Hiện nay, người bạn gái cũ có dung mạo xinh đẹp, gia thế tốt, thân hình nóng bỏng kia lại xuất hiện.

Cô là người bình thường, không có gì nổi bật, tuổi cũng tương đối cao,

Còn có tư cách để quan tâm chăm sóc cho người đàn ông vừa đẹp trai, ưu tú, dịu dàng lại giàu có đó sao?

Dù cho anh luôn miệng giải thích, giấu diếm như vậy chỉ vì không muốn làm cô lo lắng,

Nhưng mà cô không còn tự tin vào bản thân mình nữa,

Mặc dù mỗi ngày anh đều ngoan ngoãn đứng dưới lầu nhà cô, cầu xin cô hồi tâm chuyển ý,

Nhưng, cô thà lựa chọn rời xa nhau mà vẫn lưu giữ lại ký ức hạnh phúc,

Còn tốt hơn khi tình yêu trong tương lai đã khô cạn, mà nói lời chia tay oán trách lẫn nhau. . .

Đây là tác phẩm đầu tay của mình, mong mọi người ủng hộ nhé

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Ngoan Ngoãn Đứng Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Hiện tại, năm 2009, Kiều Quỳnh An ba mươi tuổi, là một nhà tiểu thuyết ngôn tình.

Bầu trời mờ mịt, từ sau chiều tà ánh mặt trời liên lần trốn vào trong những tầng mây dày, dường như trời sắp mưa, bầu không khí có vẻ nặng nề.

Đứng ở ban công tầng hai, Kiều Quỳnh An đầu tiên là đem từng chậu giả đồ nhỏ di chuyển vào trong nhà.

Nếu trận mưa này thật sự rơi xuống, e rằng sẽ vô cùng lớn.

Giống như tâm tình của cô lúc này, thoạt nhìn giống như mặt biển yên lặng không gợn sóng, nhưng bên dưới lại sóng lớn cuộn trào mãnh liệt.

Trải qua mấy ngày nay, cô cũng không hề dễ chịu chút nào, giống như trải qua cuộc sống của người hai mặt.

Từ ban công tầng hai nhìn xuống ra phía xa xa, ở phía bên phải của sân vườn lớn trước nhà là tâm huyết chung của bọn họ vào những lúc rảnh rỗi, bên trên đặt đủ loại kiểu dáng bồn hoa cây cảnh, họ đã từng vì muốn trồng loại hoa cảnh nào mà tranh cãi, vì bài trí bồn hoa trong sân vườn trước nhà như thế nào mà gây chiến tranh lạnh.

Còn có, đây là một toà nhà ba tầng nằm ở Lâm Khẩu(1), là nơi dừng chân cuối cùng của bọn họ, cũng là nơi hai người sẽ cùng nhau tạo dựng nên một gia đình, sinh hạ một baby hạnh phúc nhất thế giới, nhưng hôm nay thì sao?

Hạnh phúc có lẽ vẫn tồn tại như cũ, nhưng chỉ là ngoài mặt mà thôi.

Gượng cười vui vẻ cũng không dễ chịu, cô rất muốn một đao chặt đứt cuộc sống hiện tại.

Hay là tối nay đi, đau dài không bằng đau ngắn. . . lời này không biết ai nói, có thể nói thật hay a.

Ừng ừng ~ phía chân trời truyền đến tiếng sấm rền vang.

Kiều Quỳnh An ngửa đầu đối diện với sắc trời u ám im lặng thờ dài.

Ừng ừng ~ tiếng sấm tứ xa vang đến, trong phút chốc, mưa lớn rơi xuống tầm tã.

Nửa người Kiều Quỳnh An trên ban công không kịp né tránh, bị dính chút nước mưa.

Cô quay vào bên trong phòng, đi vào phòng tắm cầm chiếc khăn lông lau đi phần bị ướt trên tay, sau đó ngồi yên ở cuối giường, về mặt lạnh lùng.

Hạt mưa có thể xóa đi, nhưng đoán chừng đã thấm vào trong lòng? Giống như cây kim thường ghim chặt vào trong lòng lại cũng không nhổ ra được. . .

Kiều Quỳnh An hướng về phía bầu trời ngẩn ngời, ngoài cửa sổ, mưa vẫn kịch liệt không ngừng rơi xuống, mãi cho đến khi trời tối đen.

Mưa đã tạnh, gần tám giờ tối.

Nghe được dưới lầu có âm thanh xe lái vào, cô mới hơi giật giật thân thể cứng ngắc, nhưng vẫn không có nằm xuống.

Đỗ Phương Cần đã tan làm trở về.

"An?"

Ở trong phòng khách và phòng bếp lâu một đều không tìm thấy bạn gái, Đỗ Phương Cần đi lên lầu hai, bật đèn phòng ngủ lên, quả nhiên, hần thích nhất hôn nhẹ bạn gái đang thẫn thờ ngồi trên giường, hai tay vòng qua hai đầu gối, cầm đặt ở trên đầu gối, không biết lại đi vào cõi thần tiên nào rồi.

Hắn đã sớm quen với bộ dạng này của bạn gái.

Cuộc sống của cô dựa vào sáng tác văn chương, thường bị hần cười dung lượng não khẳng định so với ngoại hình còn lớn hơn gấp mấy chục lần, hần luôn bị cô dùng ngôn ngữ ngửa thẩn lướt gió tung mây hù dọa.

Trong thế giới máy tính của hần, MỘT không bao giờ là KHÔNG, hệ thống não bộ của bọn họ không đồng nhất như vậy, nhưng cuộc sống cũng phù hợp lại hạnh phúc.

Đỗ Phương Cần không có quấy rầy Kiều Quỳnh An đang sững sờ, hần đã sớm quen với bộ dạng đáng yêu này của cô.

Hần trước tiên thay quần áo đi làm ra, những ngày qua bởi vì công ty đang phát triển phần mềm trò chơi mới, đã gần kết thúc giai đoạn đưa ra thi trường thân là trưởng phòng phát triển, hần đã phải làm thêm giờ, thường không cách nào về nhà cùng dùng bữa tối với bạn gái.

Thay xong bộ quần áo ở nhà thoải mái, hần đi tới bên cạnh Kiều Quỳnh An, vươn tay nhẹ nhàng vuốt về từng sợi tóc của nàng.

"Ăn cơm chưa? có muốn cùng anh ra ngoài ăn không?"

Kiều Quỳnh An thật ra không có ngẩn ngời, từ bước chân đầu tiên Đỗ Phương Cần bước vào trong phòng, tế bào toàn thân của cô đều căng ra, chú ý nhất cử nhất động của hần.

Kiều Quỳnh An vô thức quay đầu, không muốn để hần đụng chạm.

"Em . . muốn chia tay. . ." cắn răng, cô rút cuộc cũng nói ra khỏi miệng, chìm trong dày vò thật lâu rốt cuộc cũng nói ra khỏi miệng.

Đỗ Phương Cần không ngờ rằng sẽ nghe thấy câu nói như vậy, hần đầu tiên là sững sốt một chút, ngay sau đó lập tức cười to.

"Em là đang nghĩ đến tình tiết trong vở kịch nào, hử?"

Hần không cho là thật, cho rằng nàng đang suy nghĩ tìm tòi nội dung tiểu thuyết, mới có thể nói ra những lời như vậy.

Đổi lại Kiều Quỳnh An kinh ngạc.

Cô chuẩn bị tâm lý lâu như vậy, cuối cùng cũng nói ra chuyện chia tay, thế nhưng hần lại cười cười cho là không có gì.

"Em nhất định ngồi ngăn người cả buổi chiều trong phòng, đi thôi, anh dẫn em ra ngoài ăn cơm, ăn ở quán sữa đậu Vĩnh Hòa bên kia giao lộ có được hay không? em không phải rất thích uống sữa đậu nành(2) của họ sao?"

Đỗ Phương Cần dặt tay Kiều Quỳnh An, mang theo vẻ mặt ngây ngốc của cô đi ra khỏi nhà.

Ngắm nhìn tấm lưng rộng rãi rắn chắc của bạn trai, Kiều Quỳnh An khó hiểu phỏng đoán —— cô khi nào mới có thể lại lấy hết dũng khí nói lần thứ hai.

Chia tay. . . cô cũng không muốn a!

Chia tay, cô thực sự không muốn.

Cô đã từng cho rằng họ có thể hạnh phúc đến già, già đến hai bàn tay nhăn nheo vẫn có thể nắm thành một khối.

Nhưng từ sau khi cô phát hiện ra sự việc ngoài ý muốn kia, cô cảm thấy bản thân quả thực là đang vọng tưởng.

Trên đời này thực sự có tình yêu vĩnh cửu sao?

Cô yêu hần, từ khi còn học đại học đã rất rõ ràng rằng bản thân yêu hần.

Thế nhưng hần thì sao?

Dù sao quan hệ lúc mới đầu của bọn họ chỉ là bạn bè trò chuyện bình thường, nếu không phải vào buổi tối trước khi giải ngũ, hần phát hiện ra bạn gái yêu quý của mình bắt cả hai tay nên đau đớn muốn chết mới tìm nàng kê khổ, giữa bọn họ e rằng vẫn giữ nguyên mối quan hệ bạn bè.

"Yêu nhau " tuyệt đối không phải chỉ có một bên, nếu một bên không hề có tình yêu, thậm chí chưa từng yêu, vậy cô cần gì phải ép hần ở bên cạnh mình?

Tình yêu, thì ra lại yếu ớt như vậy.

Hoài nghi, giống như axit ăn mòn trái tim của cô.

Nếu như có thể làm lại, cô thật hi vọng giác quan thứ sáu của mình có thể trì hoãn hơn một chút, ngày hôm đó không nên nhạy cảm như vậy.

Ngày đó, cô nhớ hần nói, ban đầu đã về đến nhà, nhưng đến khi nhận được điện thoại của tổng giám đốc, hần lại quay đầu xe trở lại công ty.

Đến đêm khuya hần mới về đến nhà, lúc đó cô vẫn chưa ngủ, ôm máy tính xách tay vui mừng ở phòng khách đợi cửa.

"Xin lỗi, công ty tạm thời phát sinh vài vấn đề." Đỗ Phương Cần vô cùng áy náy, ban đầu vốn nói cùng nhau dùng cơm tối.

"Không sao, tình huống bất ngờ vốn là không có cách nào để nắm bắt." cô không có một chút trách cứ hay oán giận nào. "anh có đói bụng không, có muốn em giúp anh nấu một tô mì ăn khuya hay không?"

"Được, anh đi tắm trước." Đỗ Phương Cần đi lên lầu trở về phòng ngủ.

Kiều Quỳnh An giúp hần nấu một tô mì vẫn thần đơn giản, nhưng mì nấu xong mà vẫn chưa thấy Đỗ Phương Cần xuống lầu.

Cô đi lên lầu, hần vẫn còn ở trong phòng tắm, quần áo cởi ra và cặp tài liệu đều vứt ở trên giường, áo sơ mi treo cuối giường, quần dài ở trên sàn nhà, cặp tài liệu đã bị mở ra, văn kiện và điện thoại di động ở bên trong đã bị phân tán khắp nơi trên giường.

Xem ra sau khi hần vừa mới đi lên lầu lại bị công việc quấy rầy.

Kiều Quỳnh An lắc đầu cười nhạt, hần gần đây thực sự rất bận, bọn họ đã lâu rồi chưa thành thoi ở nhà cùng nhau ăn cơm tối và xem phim.

Cô giúp hần nhặt quần áo ở trên giường và trên sàn nhà lên, trước tiên đặt ở trên cánh tay chuẩn bị đem xuống bỏ vào giỏ giặt quần áo ở ban công tầng một.

Một mùi hương xa lạ truyền đến, Kiều Quỳnh An nhủ mảy.

Cô cảm áo sơ mi của Đỗ Phương Cần lên mũi ngửi một chút, là mùi nước hoa của nữ, rất nồng nặc, rõ ràng đến không để ý cũng không được.

Dựa vào tình tiết trong tiểu thuyết ngôn tình hay trong phim truyền hình giờ cao điểm mà giải thích, khi phát hiện ra trên áo sơ mi của bạn trai hoặc chồng có mùi hương lạ, thì chính là điềm báo người đàn ông đó đã vượt quá giới hạn!

Tiếp đó, cô nên xem trên cổ áo sơ mi có vết son hồng của phụ nữ không.

Kiều Quỳnh An không hề tránh né lật áo sơ mi của hần lên, tuy rằng nghĩ thâm, mùi hương nước hoa này có thể do nữ đồng nghiệp của Phương Cần không cẩn thận vương trên người của hần.

Nhưng, ngay lập tức cô phủ nhận lại suy nghĩ này của mình.

Trong công ty của Đỗ Phương Cần, theo cô được biết có rất ít đồng nghiệp là nữ, cho dù có, cũng là loại lồi thối lếch thếch mỗi ngày đều vui đầu vào máy tính viết chương trình, là trạch nữ phát triển phần mềm kỹ thuật trò chơi, bọn họ không thể dùng mùi hương nước hoa như thế này được.

Cũng may, nàng không phát hiện ra vết son môi trên áo sơ mi của Đỗ Phương Cần.

Kiều Quỳnh An cho tới bây giờ không phải là người phụ nữ hay đa nghi, nhưng trong tình yêu, cô thừa nhận mình là người phụ nữ rất thiếu tự tin.

Đỗ Phương Cần có ngoại hình tuấn mỹ cùng năng lực ưu tú, là đối tượng được rất nhiều cô gái mê mẩn.

Khi mới trở thành bạn gái của hần, lòng của cô luôn luôn lo lắng bất an, mãi đến khi hai người qua lại được hai năm, Đỗ Phương Cần mua căn nhà này, bọn họ bắt đầu ở chung, lúc này lòng của cô mới dần dần yên ổn lại.

Đỗ Phương Cần đối với cô rất tốt, hần bình thường công việc rất bận, nhưng vừa có ngày nghỉ là sẽ ở nhà cùng cô, giữa bọn họ vẫn luôn có những lời tán ngẫu, sống chung rất vui vẻ, có nhiều đôi sống chung cùng nhau không chịu nổi áp lực, thường xuyên cãi vã, những loại sự tình này chưa từng xảy ra với họ. . .

Kiều Quỳnh An lắc đầu tự cười chính mình.

Cô tại sao có thể hoài nghi Phương Cần có tình nhân bên ngoài? cô gõ gõ đầu mình, cảm thấy bản thân quá không nên rồi.

Kiều Quỳnh An quyết định tin tưởng Đỗ Phương Cần, cho rằng mùi nước hoa trên người hần nhất định là do không cẩn thận dính vào.

(1) Lâm Khẩu: là một quận nằm phía tây của thành phố Tây Bắc, Đài Loan. Đây là quê hương của Châu Kiệt Luân

(2) Sứa đậu mặn

Món này được làm từ những nguyên liệu như: Sứa đậu nành, rong biển, mù tạt, quẩy, hành tây và các gia vị khác

Cô vắt lại chiếc áo sơ mi lên cánh tay của mình rồi bắt đầu thu dọn lại mọi thứ bên trong cặp tài liệu cho Đỗ Phương Cần.

Một đồng văn kiện tiếng Anh cô xem không hiểu, điện thoại di động, sổ ghi chép, bút máy, danh thiếp khách hàng. . . Đỗ Phương Cần vẫn giống như thời đại học, chỉ cần một khi đã viết chương trình là cái gì cũng không để ý, cả ngoại hình lẫn đồ đạc đều trở thành một mảng hỗn loạn, cũng may sau khi qua lại với nhau, những thứ này đều do cô thuận theo mà giúp hần sửa sang lại.

Kiều Quỳnh An giúp hần sắp xếp gọn gàng từng tấm danh thiếp của khách hàng lại, trong đó có một tấm thiếp màu hồng trang nhã mang theo hương thơm nhàn nhạt, tên của người ở trên danh thiếp đã làm cho cô phải dừng lại động tác thu dọn.

Chu Ly Á?

Trái tim trượt run lên. . .

Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? trùng cả tên cả họ bạn gái xinh đẹp trước kia của Đỗ Phương Cần.

Tại sao sự tình lại trùng hợp như thế, nếu Chu Ly Á này thật sự là người bạn gái trước đã làm tan nát cõi lòng Đỗ Phương Cần, vậy mùi nước hoa trên người hần hôm nay có khi nào là.

Hoài nghi giống như một hạt mầm đang được chôn dấu trong lòng cô, nhất định bắt đầu từ hôm nay trở đi, cô sẽ bị nghi ngờ giày vò cuộc sống bản thân.

"Mỳ nấu xong rồi sao?" Đỗ Phương Cần tắm xong đi ra khỏi phòng tắm, Kiều Quỳnh An vội vàng đem những tấm danh thiếp trên tay nhét vào cặp tài liệu cho hần, xoa người nở một nụ cười.

"Đúng vậy, nhanh xuống ăn đi, nếu không mỳ sẽ trương lên đó."

"Được" Đỗ Phương Cần đi tới khẽ ôm hông bạn gái, hôn vào gò má cô. "cảm ơn, mấy ngày nay phải ăn đồ ăn tiện lợi bên ngoài đến phát ngán, vẫn là ăn

ở nhà tốt hơn."

"tài nấu nướng của em lại không tốt."

"vậy là đủ rồi, em cũng không biết đồ ăn bên ngoài rất nhiều dầu mỡ, mùi vị cũng đậm, thật bội phục những người hàng ngày phải ăn ở ngoài, cũng may anh có người bạn gái thân thiết, mỗi ngày sẽ nấu cơm tối cho anh ăn."

Nếu là trước đây Đỗ Phương Cần nói câu này, Kiều Quỳnh An sẽ cảm thấy thật ngọt ngào, nhưng hôm nay, cô nhìn lại chiếc quần sóc cùng áo phông trên người mình, mái tóc dài được kẹp lên cao, hơn nữa lại chỉ ở nhà nấu cơm giặt quần áo, hình dáng cả người đang dần hướng đến hình mẫu bà cô nội chợ.

So sánh từ trên xuống dưới, vẻ đẹp của Chu Ly Á lại rõ như ban ngày, nếu Chu Ly Á kia đúng là Chu Ly Á mà cô biết . . .

Một mỹ nữ biết làm đẹp, người phụ nữ có vóc dáng kiều diễm, so sánh với một "bà cô" tầm thường như cô, người đàn ông sẽ chọn ai đây?

Kiều Quỳnh An không dám tiếp tục suy nghĩ.

Đêm hôm đó, cô khó ngủ.

Lúc đó, cô lần lượt phát hiện rất nhiều manh mối hoài nghi làm cho lòng cô đau nhức ——

Mùi nước hoa đó không chỉ một lần dính trên áo sơ mi của Đỗ Phương Cần, có đến rất nhiều lần, thậm chí có lần Đỗ Phương Cần vừa vào đến cửa cô đã nhạy cảm người thấy.

Cùng với thời gian đưa trò chơi ra thị trường càng ngày càng gần, thời gian Đỗ Phương Cần về nhà cũng càng ngày càng muộn, mà hoài nghi trong lòng Kiều Quỳnh An ngày càng mãnh liệt.

Hắn thật sự là ở công ty làm thêm giờ sao? hay đó chỉ là viện cớ?

Tệ hơn, hắn đã bắt đầu né tránh cô nghe điện thoại. Có một lần hai người chuẩn bị lên giường đi ngủ, di động của hắn bỗng vang lên, bình thường hắn sẽ ở phòng ngủ trực tiếp nghe điện thoại của đối phương, thế nhưng sau khi hắn nhìn màn hình di động lại ra khỏi phòng ngủ, đi sang thư phòng nghe điện thoại.

Nói chuyện điện thoại rất lâu, khoảng nửa tiếng đồng hồ.

Khi Đỗ Phương Cần quay lại phòng ngủ, Kiều Quỳnh An còn cố tình thản nhiên hỏi hắn: "Đã trễ thế này, ai gọi tới vậy?"

Đỗ Phương Cần không ngờ tới Kiều Quỳnh An sẽ hỏi, đầu tiên hắn hơi sững sốt, sau đó lại nói: "Một người cấp dưới của anh, anh ta có một vài nghi vấn trong công việc muốn hỏi anh."

"Ừ" Kiều Quỳnh An nằm ở trên giường đáp nhẹ một tiếng, bên trong phòng bầu không khí nhất thời chìm xuống.

Đỗ Phương Cần tắt đèn lên giường, hắn quay người về phía Kiều Quỳnh An đưa tay ôm cô vào trong ngực của mình, bàn tay to trượt mò mẫm lên bộ ngực mềm mại của cô, nhưng Kiều Quỳnh An lại nhẹ nhàng né tránh tay hắn.

"Em hôm nay mệt rồi. . ." lần đầu, cô cự tuyệt hắn cầu hoan.

Đỗ Phương Cần thân hình cứng đờ. "Ừ, được, mau ngủ đi, ngủ ngon." Nhưng hắn vẫn duy trì phong độ nam nhân, khẽ ôm lấy Kiều Quỳnh An đi vào giấc ngủ.

Mà Kiều Quỳnh An đưa lưng về phía Đỗ Phương Cần không tiếng động nước mắt từ từ rơi xuống.

Đỗ Phương Cần mới vừa nói dối cô. . .

Thật sự là rất không biết nên khóc hay nên cười đây.

Mấy ngày trước nàng nói nên lời chia tay cũng không bị cho là thật, Kiều Quỳnh An trong chốc lát nhất thời mất đi dũng khí, do dự không biết có nên mở miệng lần nữa hay không.

Ngày hôm nay Đỗ Phương Cần cùng với một kỹ sư cử hành lễ chúc mừng, hơn một tháng nỗ lực làm thêm giờ, trò chơi mới sắp được chính thức đưa ra thị trường.

Vẫn còn chưa đưa ra thị trường, bộ phận bản quyền quốc tế từ sớm đã được rất nhiều quốc gia đăng ký rồi, nhà chơi TW càng thêm mong đợi, các hương dân ở BBS càng sốt ruột thảo luận.

Hắn uống rượu rồi trở về, đang say, bước đi có chút bất ổn, vui vẻ kể với nàng chuyện làm ăn.

Kiều Quỳnh An cho rằng hắn cảm thấy vui vẻ, hắn có được thành công như ngày hôm nay hoàn toàn không phải do vận may, hắn rất nghiêm túc cũng rất

cố gắng, trong năm năm ngắn ngủi, từ một kỹ sư trò chơi nhỏ bé leo lên chức trưởng phòng phát triển, thậm chí còn thu mua cổ phần làm cổ đông công ty, hẳn hiện tại lương một năm không dưới ngàn vạn, là đối tượng bị rất nhiều nam nhân đồ kỵ, đương nhiên nữ nhân cũng sẽ coi hắn là đối tượng rất tốt để kết hôn.

Năm đó Chu Ly Á chia tay hắn có phải hay không đã hối hận rồi? Cho nên trở lại bên cạnh hắn, muốn nói lại tình cũ?

Mà cô còn nhớ rõ, đối với sự phản bội của Chu Ly Á, Đỗ Phương Cần đã có bao nhiêu đau khổ, sở dĩ có thể đau đớn như vậy, là bởi vì rất yêu mà thôi.

Đỗ Phương Cần ngồi ở trên giường, để Kiều Quỳnh An giúp hắn cởi quần áo.

Cô đầu tiên giúp hắn lấy điện thoại trong túi áo khoác tây trang ra, lấy cả chiếc ví da ra ngoài, sau đó mới giúp hắn cởi quần áo.

Đột nhiên, một hồi chuông điện thoại dễ nghe vang lên ——

Đỗ Phương Cần cùng Kiều Quỳnh An đồng thời đưa tầm mắt nhìn về phía chiếc điện thoại di động được đặt ở trên giường.

Ly Á gọi tới.

Kiều Quỳnh An nhìn thấy biểu tượng trên màn hình điện thoại di động.

Đỗ Phương Cần phản ứng rất nhanh cầm điện thoại di động lên, từ trên giường đứng dậy.

"Anh đi nghe điện thoại." Hắn lập tức đi ra khỏi phòng ngủ.

Nhìn bóng lưng khải trương của Đỗ Phương Cần biến mất, Kiều Quỳnh An lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

Cô vừa thấy rất rõ ràng, điện thoại là Chu Ly Á gọi tới. Mà người uống say như hắn, thế nhưng lại bởi vì điện thoại mà nhanh chóng khôi phục ý thức! Ha ha, sức mạnh của tình nhân cũ thật là mạnh mẽ nha.

Đến lúc rồi đi rồi sao? tiếp tục chịu đựng như vậy, chờ Đỗ Phương Cần chủ động mở miệng, cô nhất định sẽ đau lòng đến chết.

Rời đi, thành toàn. . . làm cho cả hai bên đều lưu lại ký ức hạnh phúc khi rời đi, dù sao cũng tốt hơn tương lai không yêu thương nhau khiến oán trách nhiều hơn.

Cuộc gọi tới của Chu Ly Á cuối cùng cũng khiến Kiều Quỳnh An hạ quyết tâm.

"Phương Cần, em muốn chia tay, em là nghiêm túc, không phải đùa vui."

Một ngày sau, Đỗ Phương Cần tạm thời đến Hồng Kông công tác, trước khi lấy hành lý ra cửa, Kiều Quỳnh An đưa hắn đến cửa, nói một câu như vậy với hắn.

Đỗ Phương Cần vốn còn muốn cười to, nhưng khẩu khí nghiêm túc của Kiều Quỳnh An làm cho hắn lo lắng không ổn.

"Quỳnh An, anh biết hơn một tháng nay anh bận chết đi được, em có oán hận thì cũng là bình thường, ngoan, chớ nóng giận, chờ anh từ Hồng Kông trở về nhất định sẽ bù đắp cho em thật nhiều."

Nếu không phải đùa vui, thì nhất định là đang nóng giận.

Thật khó khi được một người bình thản như Quỳnh An cũng dùng phương thức này để hấp dẫn sự quan tâm chú ý của hắn. . . Đỗ Phương Cần hôn nhẹ lên trán của cô, vỗ vỗ nhẹ nhàng lên gò má phàn hồng.

"Ng ngoan, chờ anh trở lại, chờ em viết xong bài, anh sẽ đến công ty xin nghỉ phép cùng em ra ngoài chơi có được hay không?"

Kiều Quỳnh An rất mệt mỏi, cô mãnh liệt lắc đầu.

Không phải nóng giận, cô không có, cô là nói thật.

Nhưng Đỗ Phương Cần không cho là thật.

Kiều Quỳnh An bắt đầu đi trở lại phòng khách, điện thoại di động kêu lên, là nghiệp vụ viên phụ trách thuê phòng gọi tới, anh ta nói, anh ta đã tìm được một căn phòng cho cô, hỏi cô bao giờ rảnh rồi qua xem phòng ốc.

"Ngay bây giờ." Nếu chia tay không bị cho là thật, như vậy cô sẽ dọn ra ngoài, rồi đi rất ra, như vậy khi Đỗ Phương Cần đi công tác trở về không nhìn thấy cô, liền sẽ hiểu được cô là quyết tâm chia tay.

Cô sẽ ở lại ngôi nhà mà hai người đã sống chung với nhau hơn hai năm trong hai ngày này rồi sẽ lập tức dọn ra ngoài, rất không muốn, nhưng không thể không làm.

Sau đó, ngôi nhà này sẽ có một nữ chủ nhân rất xinh đẹp vào ở, về phần "nữ chủ nhân thời kỳ quá độ" như cô. . .lúc đó sẽ cúi chào cảm ơn, rồi đóng gói rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Ngoan Ngoãn Đứng Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Cách đây bốn năm, Đỗ Phương Cần hai mươi bốn tuổi, vào buổi tối trước hôm giải ngũ.

Điều này sớm đã có dấu hiệu, tại sao hắn có thể ngốc đến mức không phát hiện ra? Hay hắn đối với bản thân đã quá tự tin rồi? Luôn cho rằng loại sự tình này sẽ không bao giờ phát sinh trên người như hắn.

Hắn đang ở Li Đảo(1) làm binh lính, phải hai tháng mới có một kỳ nghỉ dài quay về Đài Bắc nghỉ ngơi. Lúc mới bắt đầu, tình cảm của hắn với bạn gái Chu Ly Á còn rất tốt, tạm xa nhau để thương nhớ nhau nhiều hơn, tình cảm hai người ngày càng tăng gấp bội, thường thường vừa gặp nhau liền sẽ bùng cháy lửa tình.

Thế nhưng cùng với việc Chu Ly Á tìm được công việc, sau khi bắt đầu làm việc, thực tế loại sự việc này dường như làm cho tình cảm của bọn họ đột ngột đi xuống.

Trong khoảng thời gian ngắn hai người không kịp thích ứng, dần dần xuất hiện cãi vã.

Kỳ thực hoàn cảnh gia thế của hắn với Chu Ly Á không tệ, cha mẹ hắn kinh doanh chuỗi salon tóc nổi tiếng phía bắc Đài Loan, mà cha cô mới vừa nhận chức vụ cao ở cục cảnh chính, nên trong mắt người khác bọn họ khá môn đương hộ đối.

Nhưng hắn cũng không tiếp quản sự nghiệp theo nguyện vọng cha mẹ, hắn một lòng chuyên chú với sự phát triển trò chơi, dù sao sự nghiệp trong nhà đã có em trai có thể kế thừa.

Chu Ly Á vì thế mà cảm thấy bất mãn.

"Tuy rằng không thể so sánh với một vài gia đình giàu có khác, thế nhưng cha mẹ anh kinh doanh chuỗi salon tóc, bàn về tài sản tối thiểu cũng có hơn trăm triệu tệ, tại sao lại để em trai anh chiếm hết tiện nghi."

Đỗ Phương Cần không hiểu, bọn họ quen nhau gần năm năm, chẳng lẽ Ly Á lại không hiểu hứng thú của hắn ở đâu? Hắn dự định sau khi giải ngũ sẽ gây dựng sự nghiệp từ một kỹ sư phát triển phần mềm đơn giản, hắn coi trọng thị trường trò chơi trực tuyến ở Đài Loan, tương lai nhất định thu được lợi nhuận cao.

Hắn đã nói qua giấc mộng của mình với Ly Á, mà hành động bây giờ của cô quả thực đang bóp chết giấc mộng của hắn.

Mỗi khi gặp mặt, chỉ vì việc này mà ra về trong tâm trạng không vui.

Sau đó một lần lại một lần lặp lại tình huống giống nhau, dù như thế nào đi nữa thì tình cảm cũng không chịu nổi nhiều lần bất đồng ý kiến và cãi vã.

Cô trách hắn không tiếp nhận sự nghiệp của cha mẹ, lại muốn đi làm công việc kỹ sư thấp kém. Hắn oán trách cô không biết lĩnh hội giấc mơ của hắn, chỉ một lòng hướng tới tiền tài.

Có lẽ những cuộc tranh chấp đã làm hao tổn quá nhiều khí lực của họ, sau này Chu Ly Á dần dần giảm bớt liên lạc với hắn. Trước đây khi hắn nghỉ phép quay về Đài Bắc, hai người luôn luôn dính lấy nhau ba ngày ba đêm mới hài lòng, thế nhưng về sau lại chỉ gặp mặt qua loa đại khái một lần, ăn một bữa cơm coi như qua chuyện.

Cô hắn là bắt đầu từ đó thay lòng đổi dạ?

Người xinh đẹp như cô luôn không thiếu người theo đuổi, bao gồm cả vị lãnh đạo trực tiếp của cô, một người đàn ông Mỹ đẹp trai, gia thế nổi trội, là anh ta đã làm cho Chu Ly Á hoàn toàn thay lòng đổi dạ với Đỗ Phương Cần.

Cô vẫn luôn giấu diếm hắn.

Nếu không phải hắn ngay trước đêm giải ngũ quay trở về, không có liên lạc trước với khu nhà trọ của cô vì muốn cho cô một bất ngờ, hơn nữa muốn xin lỗi cô, vun vén lại tình cảm của hai người, hắn cũng sẽ không nhìn thấy cảnh cô cùng một người đàn ông ngoại quốc đang ôm hôn đắm thiết trước cửa nhà trọ, coi như chôn không người.

Bất kỳ nam nhân nào khi chứng kiến một màn như vậy sợ rằng đều sẽ phát điên, nhưng Đỗ Phương Cần lại không có như vậy.

Hắn lạnh lùng đi tới, lạnh lùng chờ Chu Ly Á phát hiện sự hiện hữu của hắn.

"Tôi cùng với anh ấy đã gần một năm rồi." Sau khi sự việc xảy ra, Chu Ly Á muốn bạn trai mới vào nhà trước, cô ở lại cùng Đỗ Phương Cần "lật ngửa ván bài".

"Cô nên nói với tôi." Đỗ Phương Cần hai tay nắm chặt thành quyền, hắn ghét cảm giác bị lừa dối.

Chu Ly Á hai tay ôm ngực, có chút mất kiên nhẫn.

"Được rồi, vậy bây giờ tôi nói với anh." Trái tim thay đổi quả nhiên cái gì cũng thay đổi. "Chúng ta chia tay đi."

Trước đây cô luôn giấu diếm là vì có tính toán, nếu Đỗ Phương Cần tiếp thu lời khuyên của cô, sau khi xuất ngũ quay về tiếp nhận sự nghiệp gia đình, như vậy, cô sẽ chia tay với người bạn trai ngoại quốc, quay về bên cạnh Đỗ Phương Cần.

Nhưng bây giờ bị Đỗ Phương Cần bắt ngay tại trận, tính toán của cô cũng tiêu rồi, quyết định thật nhanh, cô phải chọn một trong hai. Chỉ sợ Đỗ Phương Cần có chết đi cũng không bao giờ nghe theo lời thuyết phục của cô.

Đỗ Phương Cần dường như không nhận được đả kích, sắc mặt trắng bệch, nhưng hắn vẫn giữ ổn định cơ thể phát run.

"Được, chúng ta chia tay."

Mặc dù đau lòng, hắn vẫn cố bảo lưu một phần tôn nghiêm cuối cùng.

Nói xong, Đỗ Phương Cần xoay người sai bước rồi đi, trái tim hắn quặn quại, chỉ vì một câu nói mà đoạn tình cảm gần năm năm tuổi thanh xuân của hắn đặt một dấu chấm hết.

"Chị Quỳnh An, có rảnh rồi không, buổi tối ra ngoài uống một chén đi!"

Nhận được điện thoại của Đỗ Phương Cần, Kiều Quỳnh An đang chuẩn bị rời khỏi công ty, cô dự định kết thúc cuộc sống gò bó ở công ty, chuyên tâm làm công việc sáng tác tự do.

"Cậu lại được nghỉ phép rồi à?" Sau khi tốt nghiệp đại học, Kiều Quỳnh An vẫn giữ liên lạc với cậu học đệ đã từng làm cô rung động này.

"Đúng vậy, sắp giải ngũ rồi, hiện tại nghỉ một chút."

Ở Li Đảo làm lính, hắn thỉnh thoảng quay về Đài Bắc sẽ hẹn cô cùng đi ăn cơm.

"Được, coi như chúc mừng cậu sắp xuất ngũ, buổi tối học tỷ đây mời."

"Cảm ơn chị, vẫn là chị đối với em tốt nhất."

Bọn họ nhanh chóng xác định địa điểm gặp mặt buổi tối, sau khi cúp điện thoại, Kiều Quỳnh An lại cảm thấy giọng nói qua điện thoại của Đỗ Phương Cần có chút kỳ lạ, tinh thần không có phần chán như trước.

Có phải hay không đã xảy ra chuyện gì? Kiều Quỳnh An lắc đầu một cái, cười tự mình đa nghi.

Chín giờ tối, bọn họ gặp lại nhau sau một thời gian dài không gặp ở một quán ba Tước Sĩ.

"Chị gần đây như thế nào?"

Kiều Quỳnh An nhún nhún vai, "Tôi nghỉ việc rồi."

(1) Li Đảo: Là một trong 18 quận của Hồng Kông. Li Đảo bao gồm khoảng 20 đảo lớn và nhiều đảo nhỏ tại nam và tây nam của Hồng Kông.

Đỗ Phương Cần có chút kinh ngạc, hắn nhớ là học tỷ đang làm cho một công ty khoa học kỹ thuật.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Đi làm không vui sao?"

"Ừ, không sai, lúc mới tốt nghiệp còn cảm thấy đó là công việc tốt có thể nuôi sống bản thân, thế nhưng làm lâu lại thấy mình như người máy, mỗi ngày đều đi làm, về nhà, ăn cơm rồi đi ngủ, mọi hứng thú đều tan biến." Kiều Quỳnh An rất cảm khái nói.

"Sau đó ở trong một dịp lễ, tôi đột nhiên nhớ tới diện mạo vui đầu vào máy tính của cậu ở trong văn phòng câu lạc bộ, lúc đó cậu rất vui vẻ phải không? Học đệ, làm cho bản thân cảm thấy hứng thú với công việc, dù cho quên ăn cũng sẽ có một cổ nhiệt tình chịu đựng. . ."

Cũng vì như vậy, cô quyết định xin nghỉ công việc mà làm cho mình giống như một cái xác không hồn, để làm chuyện mình muốn.

"Vậy tiếp theo chị muốn làm gì?"

"Tôi muốn làm tác giả văn học tự do, gần đây trong đầu chứa đựng rất nhiều câu truyện cùng tình cảm tràn đầy, rất muốn đem những gì trong đầu hoá thành chữ viết để viết ra."

Vừa nhắc tới giấc mộng của mình, hai mắt Kiều Quỳnh An lấp lánh sáng bừng, giọng điệu tràn ngập hưng phấn.

"Học tử, cố gắng lên, em ủng hộ chị."

"Cảm ơn." Kiều Quỳnh An rất vui vẻ khi có người ủng hộ cô. "Còn cậu? Sau khi xuất ngũ chắc là cậu vẫn giữ vững lập trường đi theo con đường của mình?"

Đỗ Phương Cần gật đầu, "Đây là nhất định."

Nhưng trong lòng đột nhiên tuôn trào xúc động, làm hấn nghi hoặc không thôi —— vì sao học tử lại cảm nhận được nhiệt huyết của mình đối với phát triển phần mềm trò chơi, nhưng người bạn gái thân yêu lại không thể.

"Vậy thật là tốt quá, sau này chúng ta cứ giữ vững con đường bản thân đã chọn và chị em ta sẽ khích lệ lẫn nhau như vậy đi." Kiều Quỳnh An vỗ vỗ vai hấn tỏ vẻ khích lệ.

"Học tử công tác mấy năm nay coi như có chút tích lũy, vạn sự khởi đầu nan, nếu sau khi cậu xuất ngũ cần trợ giúp cứ tận lực tìm tôi, đừng ngại."

Tuy gia thế Đỗ Phương Cần không tồi, nhưng cô biết bởi vì kiên trì giấc mơ của mình, Đỗ Phương Cần rất ít khi tiêu tiền của cha mẹ.

Sự cổ vũ cùng ủng hộ của Kiều Quỳnh An khiến Đỗ Phương Cần nhất thời nói không nên lời.

Trong lòng cảm khái sâu sắc. . . Vốn muốn giấu trong lòng không định nói ra, bỗng chốc nỗi đau tuôn trào.

Đỗ Phương Cần kích động cầm ly rượu trên bàn một hơi uống sạch.

"Học tử, em đã chia tay cùng Ly Á rồi."

"Hả? Sao có thể. . ."

Đỗ Phương Cần cười đến đau khổ, rất dứt khoát đưa tay về phía quầy rượu muốn thêm chai nữa.

"Cũng không có gì, bất quá chỉ là "phản bội" cùng "bất cá hai tay", đồng thời cùng một lúc em gặp phải hai chuyện xui xẻo này mà thôi." Đỗ Phương Cần hơi hốt nói một câu.

". . ." Kiều Quỳnh An muốn mở miệng an ủi cái gì đó nhưng lại nghẹn lời.

Cô từ trước đến nay không biết an ủi người khác bao giờ.

Nhưng ánh mắt của cô đã để lộ ra sự quan tâm, cô không cần nói ra hấn cũng có thể hiểu được.

"Không cần an ủi em. . . em là đàn ông, nếu như vạn nhất học tử mở miệng an ủi em, em nhất định sẽ ở nơi này gào khóc thương tâm, đến lúc đó chẳng phải chị sẽ lúng túng." Đỗ Phương Cần cố gắng làm thay đổi bầu không khí gượng gạo.

"Chị cái gì cũng không cần phải nói, chỉ cần uống rượu cùng em là tốt rồi." Đây là yêu cầu duy nhất của hấn.

"Được, chị cùng uống với cậu, đêm nay chúng ta không say không về. . ." Kiều Quỳnh An khí khái vỗ vỗ vai Đỗ Phương Cần. "Nào, cụng ly ~ uống đi ~"

Vậy thì không say không về.

Hai người uống từ tối cho đến nửa đêm, lại từ nửa đêm uống đến rạng sáng, uống đến khi quán ba đóng cửa. Do còn chút ý thức, Kiều Quỳnh An đỡ Đỗ Phương Cần đã uống say không còn biết gì, nhờ sự hỗ trợ của phục vụ quán ba đón taxi về nhà.

Kiều Quỳnh An căn bản không biết Đỗ Phương Cần ở đâu, không thể làm gì khác hơn là đưa hấn về căn phòng thuê nhỏ bé của mình.

Từ lượng của cô rất kém, nhưng hôm nay lại là Đỗ Phương Cần say, có lẽ trong lòng tổn thương nên mới đặc biệt dễ say như vậy!

Đem Đỗ Phương Cần nhét vào bên trong chiếc giường đơn của mình, cô cũng nằm xuống theo.

Chưa bao giờ uống nhiều rượu như vậy, Kiều Quỳnh An cố gắng được đến giờ phút này rốt cục cũng không thể chống đỡ nổi nữa, ngã xuống liền ngủ. . .

Nóng quá. . . Hình như hấn đang lăn mình trong hoả lò.

Hấn muốn mở mắt ra lại mệt đến mức không mở ra được, hấn khua khua tay trên không trung, giống như tự quạt gió cho mình, để xua tan đi nhiệt độ cơ

thể.

Bóng chốc, hần tựa hồ như đụng phải một vật thể lạnh băng.

Hồ ~ thật thoải mái a!

Trong thân thể hần nóng ran dường như trong nháy mắt được giảm bớt, cũng bởi vậy hần dứt khoát đem toàn thân dính lên đó, ở trong mộng hần cũng có thể cảm thấy loại cảm giác thoải mái này, mềm mại như mây giống như cảm giác ôn nhu. . .

Bỗng nhiên, cảnh tượng trong mộng biến đổi, giác quan toàn thân hần đều dựng đứng lên, máu trong cơ thể toàn bộ đều xung kích hướng đến một bộ phận, là cảm giác khoái cảm khiến hần kích động.

Theo bản năng của đàn ông, hần hôn, vuốt ve. . . khi hai môi đụng chạm, tiếng rên rỉ khó kiềm chế trào ra. . .

Trời ạ, thật mềm mại, hần cảm thấy bộ phận nào đó trong quần đã cứng rắn như thép rồi.

Lúc này, đối phương cũng đáp lại hần.

Hơi trức trặc một chút, dường như đối với chuyện tình cảm nam nữ không có kinh nghiệm. . . Tay cô nhẹ nhàng đặt ở lồng ngực của hần, toàn thân hần lại nóng lên.

Mộng xuân —— hần hiện tại đang thoải mái trong giấc mộng xuân, hồ, cảm giác thật là tuyệt vời!

Ngón tay của hần vuốt ve bầu ngực cô, cảm thấy nó nhô lên cứng rắn, hần khát vọng mút vào.

Hần dần dần trôi xuôi phía dưới, nghe cô hô hấp khó khăn mà phát ra những tiếng rên rỉ.

Hần rất xấu, dùng lưỡi dò xét tuyết nhũ của cô, cố ý quanh quẩn ở chỗ đẹp nhất của tuyết nhũ, không chịu được mà hào phóng ngắt lấy hai quả anh đào hồng nhạt của cô.

Tiếng kêu của cô càng ngày càng lớn, ý tứ khẩn cầu rất rõ ràng.

Hần thích tiếng cầu xin của cô, cô càng như vậy, hần càng hưng phấn, vật cứng rắn của hần ở trong quần như muốn nổ tung thoát ra ngoài, có lẽ là do rượu cồn thúc giục, máu ở tứ chi nhanh chóng vọt nhảy. . .

Cuối cùng, môi của hần như ban ơn, lại tiếp tục ngắt hái đỉnh núi anh đào của cô, đầu lưỡi tham lam khêu lấy.

Cô ở dưới người hần xao động không yên, càng thêm khát vọng cầu xin.

Hần giải phóng vật cứng rắn trong quần, chuẩn bị làm công cụ khi dễ cô, lúc này nó như vật to lớn hung ác, đường hoàng giương lên.

Bắt được tay của cô thả vào giữa chân mình, muốn cô an ủi vật cực đại trước, vật cực đại được bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô sờ nắn, hừ ~, vật to lớn càng thêm rít gào.

Chết tiệt, hần đã cứng rắn đến sắp bắn ra rồi!

Kích động này trong mơ so với bình thường càng làm cho hần hưng phấn!

Bàn tay to của hần cấp tốc cởi bỏ quần áo nửa thân dưới của cô ra, đầu ngón tay tham nhập vào cửa huyết của cô, thật ẩm ướt, thật chặt, bọc lại ngón tay của hần thật sâu, hần không cách nào tưởng tượng nổi nếu là vật cực đại của hần tiến vào, vậy khẳng định là vô cùng sáng khoái.

Không thể nhẫn nại được nữa, hần nằm rạp ở giữa hai đùi cô, hai tay banh mở đùi cô, để cho cô hoàn toàn phơi bày trước mắt hần.

Vật cực đại điên cuồng hét lên muốn tiến vào tiểu huyết chặt ướt, nhưng đang lúc tiến vào thì gặp phải trở ngại.

Hần nhiều lần thăm dò vào, thẳng đến khi mật dịch của cô thấm ướt cực đại của hần, mới thuận lợi tiến vào.

Hơi còn thúc giục, làm cho hần không chút thương hương tiếc ngọc, vừa tiến vào sâu trong huyết chặt chẽ ẩm ướt liền tức tốc gia tăng tốc độ chạy nước rút.

Trong mộng, người con gái ở dưới thân hần rên rỉ thét chói tai, bắt được đôi gò bồng đung đưa của cô, hần đưa vào nơi sâu tối nhất của tiểu huyết.

Chịu không nổi cô liên tục co rút thắt chặt, vật cực đại cuối cùng gào thét điên cuồng bắn vào nơi sâu nhất của cô.

Là mộng? Không phải là mộng?

Không, cô khẳng định đó không phải là mộng.

Tứ chi cùng ở giữa hai đùi đau nhức, trên ngực và cổ lổm đổm những điểm xanh tím, thân thể như bị xe nghiền nát hoặc bị ném mạnh từ trên xuống vậy, hơn nữa toàn thân trần trụi từ trên giường tỉnh lại. . .

Đầu của cô đau quá, di chứng của say rượu hoá ra không chỉ có đau đầu, mà say rượu mất lý trí còn làm mất đi dấu hiệu nữ tính đặc biệt, cái kia gọi là màng trinh gì đó.

Là ai lấy đi vậy?

Không cần hoài nghi, là người tối hôm qua ngủ bên cạnh cô, nhưng bây giờ đã không thấy hình bóng người đàn ông kia nữa. Xem ra loại bệnh "Say rượu mất lý trí" đã phát sinh ở trên rất nhiều người.

Kiều Quỳnh An không trách Đỗ Phương Cần.

Màng trinh, cái loại này không có giá trị, chỉ cần phái nữ gìn giữ tự chủ thì không có cũng được, mà cô lại đến năm hai mươi sáu tuổi vẫn còn, thật sự là bởi vì không tìm được đối tượng thích hợp.

Đỗ Phương Cần. . . Chỉ ít cho đến nay hấn là người duy nhất khiến cô động tâm.

Nhưng khó tránh oán hận chính là, hấn thực sự không cần thiết thừa dịp lúc cô ngủ mà chạy mất, cô sẽ không cần hấn phụ trách, chẳng qua chỉ là một màng lá mỏng mà thôi.

Kiều Quỳnh An đi lại khó khăn, toàn thân đau nhức, xuống giường đi vào phòng tắm tẩy rửa.

Cô thật không ngờ tới rằng, Đỗ Phương Cần rời đi là bởi vì kỳ nghỉ của hấn đã kết thúc, phải đáp máy bay quay lại nơi đóng quân, mà trước khi hấn xuất ngũ, sẽ không còn kỳ nghỉ nào nữa.

Lại một tháng nữa trôi qua.

Một tháng sau, Đỗ Phương Cần xuất ngũ quay trở lại Đài Bắc, chuyện đầu tiên chính là liên lạc với Kiều Quỳnh An, mà câu nói đầu tiên khi gặp mặt cô lại là: Chúng ta qua lại đi, Quỳnh An.

Không còn là chị em đồng môn, từ nay về sau, là quan hệ người yêu.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Ngoan Ngoãn Đứng Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Hiện nay, năm 2009, Đỗ Phương Cần hai mươi tám tuổi, trưởng bộ phận phát triển phần mềm trò chơi, công ty FAITH.

Thông qua môi giới nhà đất, Kiều Quỳnh An rất may mắn trong thời gian ngắn ngủi đã tìm được một căn hộ phù hợp với nhu cầu của mình.

"Thái bình thiên hạ" nằm gần một trạm tàu điện ngầm, giao thông thuận tiện, hoàn cảnh sinh hoạt cũng không tồi, quản lý an ninh trong toà nhà rất đầy đủ, cư dân khá thân thiện.

Kiều Quỳnh An nhân lúc xa cách, liền vội vội vàng vàng dọn nhà, vừa vặn là ngày lành tháng tốt để chuyển nhà.

Đây tựa hồ là biểu trưng cho việc chia tay Đỗ Phương Cần, cô có thể sẽ có một bắt đầu mới.

Rất khéo chính là, ngày hôm đó, cô chuyển vào sinh sống trong tầng lầu mười hai của Thái bình thiên hạ, ba hộ gia đình khác cùng ở một tầng lầu với cô cũng chuyển vào trong cùng một ngày.

Vì ở một mình, hơn nữa chủ thuê nhà cũng không dọn đi đồ nội thất ban đầu, nên cô dễ dàng sắp xếp đồ đạc mình mang theo, sửa sang xong xuôi căn hộ mới, Kiều Quỳnh An quyết định thăm hỏi hàng xóm mới của mình.

Đầu tiên, một trong những người sống sát vách với cô ở lầu mười hai này là một người mẹ xinh đẹp - Lạc Đình Đình, sau khi li hôn cô ấy mang theo một bé trai tám tuổi rời xa chồng, cũng giống như cô đều chọn nơi này để bắt đầu một cuộc sống mới.

Đối diện cửa phòng cô, Đình Từ Ninh, là một nhà thiết kế thành công trong công việc, qua lời nói của Từ Ninh có thể cảm nhận thấy cô nàng rất có nhiệt huyết trong công việc, Kiều Quỳnh An không khỏi hâm mộ cô nàng, từ trên người Đình Từ Ninh cô nhìn ra một cô gái độc thân dù cho không có đàn ông hay người yêu bên cạnh vẫn có thể sống rất tốt.

người thứ tư sống trong lầu mười hai chính là Hàn Hoa, một đại mỹ nữ quyền rũ, đã mang thai tháng thứ năm và đang chuẩn bị hoàn tất thủ tục li hôn, bởi vì người chồng bị cô bắt gặp đi ngoại tình với người phụ nữ khác, với cá tính mạnh mẽ cô kiên quyết dọn nhà li hôn, không quan tâm tới người chồng luôn khờ sở cầu xin.

Kiều Quỳnh An cảm giác mình rất may mắn, trong ngày đầu tiên chuyển đến đã quen được ba vị hàng xóm rất thân thiện, sau đó các cô cũng nhanh chóng trở thành những người bạn thân thiết không giấu giếm nhau điều gì, luôn chăm sóc giúp đỡ lẫn nhau.

Ba ngày sau, Đỗ Phương Cần từ Hồng Kông trở về, hần vừa xuống máy bay lập tức chạy về nhà, ngoài hành lý đơn giản ra, tất cả các túi hàng mua sắm lớn nhỏ khác đều là quà hần mua tặng cho người bạn gái thân yêu.

Chuyến đi Hồng Kông lần này, ngoài chuyện xử lý công việc, ở đây còn nổi tiếng là "Thiên đường mua sắm", được sự hướng dẫn của khách hàng, hần phát hiện ra một nhà thiết kế đại lục có tác phẩm rất phù hợp với Quỳnh An.

Quỳnh An chân dài, thân hình cao gầy, rất thích hợp với trang phục mang phong cách dân tộc, đặc biệt, loại trang phục này còn mang lại khí chất ưu nhã, tri thức cho người mặc.

Đỗ Phương Cần ở trong cửa hàng hào phóng chọn mua, hi vọng đích thân hần chọn quà Quỳnh An sẽ thích, gần đây hần quá bận với công việc, thật sự đã không chú ý đến cô.

Nghĩ nghĩ một chút những gì cô nói?

Ngay lúc hần chuẩn bị ra nước ngoài lại nói muốn chia tay! Hần đương nhiên không tin cô là thật lòng muốn chia tay, chỉ là khó có người tính tình ôn nhu như cô lại cũng tức giận tới mức đó.

Hi vọng quà hần mua có thể làm cho cô hết giận, sau đó sẽ dành tặng cho hần một cái ôm hôn thấm thiết, đến tối khuya đổi lại hần sẽ ôm "món quà" đã lâu không ôm vào trong ngực mình vuốt ve.

Đỗ Phương Cần háo hức trở về nhà, bắt một chiếc taxi lập tức chạy về nhà, nhưng lại bị chặn lại ở cửa chính.

Chỉ cần Quỳnh An ở nhà cô thường sẽ không khoá cửa ngoài, nhưng bây giờ toàn bộ căn nhà lại vô cùng yên tĩnh.

Lẽ nào Quỳnh An ra ngoài? Ở vào lúc mười một giờ đêm?

Đỗ Phương Cần không thể làm gì khác đành móc chìa khoá ra mở cửa.

Đem toàn bộ hành lý đặt ở trước cửa, Đỗ Phương Cần mở đèn phòng khách, bên trong yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có ánh sáng cô đơn trên trần nhà.

"Quỳnh An ——" Hần gọi.

Trong phòng ngủ và phòng làm việc cũng không có người.

Hần tìm khắp nơi trong nhà từ trên xuống dưới.

"Quỳnh An ——" Hần chán ghét cảm giác này, hần đã bị Quỳnh An làm hư rồi, thói quen về đến nhà luôn có khuôn mặt tươi cười ấm áp đón tiếp hần.

Quỳnh An đi đâu?

Tại sao không có ở nhà?

Có phải hay không đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Đỗ Phương Cần khẩn trương gọi vào số di động của cô.

Điện thoại di động vang lên nhiều lần mà không có người nghe, Đỗ Phương Cần không từ bỏ vẫn gọi thêm nhiều lần.

Hần nóng ruột lại hoảng sợ, không biết Quỳnh An xảy ra chuyện gì?

Kiều Quỳnh An cũng cảm thấy lo lắng giống hần.

Nhìn chăm chăm chiếc điện thoại di động đang kêu, phía trên hiện thị báo người gọi đến là Đỗ Phương Cần, cô chần chờ. . . cuối cùng không biết có nên nghe máy hay không?

Chiếc điện thoại di động chưa từ bỏ ý định vẫn tiếp tục lần thứ N kêu vang. Kiều Quỳnh An cuối cùng vẫn mềm lòng, tiếp nhận điện thoại.

"Quỳnh An, là Quỳnh An sao?"

Thanh âm lo lắng của Đỗ Phương Cần từ đầu dây bên kia truyền sang.

Kiều Quỳnh An trầm mặc vài giây mới trả lời.

"Dạ, là em."

"Em ở đâu? đã xảy ra chuyện gì?"

"Em không sao." Cô phải kiên cường, mặc dù trong lòng cảm xúc hỗn độn, nhưng cô cố gắng làm cho thanh âm của mình nghe có vẻ lạnh nhạt. "Em chỉ là chuyển ra ngoài mà thôi, em nói rồi, em muốn chia tay, anh còn nhớ rõ không?"

Không phải đùa vui, cũng không phải sinh khí nóng giận.

". . . Em nói là thật?" Đỗ Phương Cần không giám tin.

"Đúng vậy."

Kiều Quỳnh An quả quyết trả lời khiến Đỗ Phương Cần phải đem điện thoại ra xa khỏi lỗ tai, trừng mắt nhìn, giống như điện thoại di động là một đại ác ma chuyên gia nói dối.

Hắn rất khó tiếp nhận.

"Anh không đồng ý." Chia tay làm sao có thể chỉ từ một phía tự ý quyết định. "Em đang ở đâu? Anh đi đón em trở về, chúng ta mặt đối mặt nói chuyện một chút."

"Không cần." Cô hiện tại không thể gặp hắn, cô sợ mình sẽ mềm lòng. "Chúng ta sẽ không gặp lại nhau, cũng không cần thiết nữa rồi."

"Quỳnh An. . ." Đỗ Phương Cần hít sâu vài hơi, nhanh chóng tỉnh táo lại. "Em kiên quyết muốn chia tay có liên quan tới việc gần đây anh quá bận rộn với công việc nên sao nhãng em sao?"

Hắn cùng Quỳnh An quen biết nhau đã lâu, từ chị em đồng môn đến bạn bè, rồi đến quan hệ người yêu, Quỳnh An tuyệt đối không phải người con gái vô cơ có tình gây sự.

Quỳnh An biết sắp xếp cuộc sống bản thân với công việc, phạm vi cuộc sống của cô không lớn, nhất là sau khi hai người cùng chung sống với nhau, cuộc sống của cô ngoại trừ việc chăm sóc hắn, phần lớn thời gian đều ở nhà làm việc, đọc sách.

Tính cách lạnh nhạt của cô không có ý chí chiến đấu tích cực, sau khi hai người ở cùng một chỗ, cô cũng thường cười nói: Muốn hắn đem một phần cầu tiến đó của mình cùng nhau mang đi dốc sức làm việc là được rồi.

Sau đó, một người ở ngoài, một người ở trong, hắn ở ngoài hô phong hoán vũ, về đến nhà coi như chỉ cần có cô làm bạn thì hắn sẽ cảm thấy ấm áp là tốt rồi.

Yêu cầu của cô chính là nhỏ bé như vậy. . . Cho nên hắn nhất định phải tìm ra nguyên nhân mấu chốt.

Kiều Quỳnh An lựa chọn im lặng để đối mặt với vấn đề.

"Được, anh biết rồi." Hắn quá hiểu tính cách của Kiều Quỳnh An, cô sẽ không nói dối, bị hắn đoán đúng, không thể làm gì ngoài việc im lặng, không trả lời.

"Cho nên, nếu anh hỏi em nguyên nhân, em cũng không trả lời vậy thì đúng rồi."

". . . Dù sao em cũng đã dọn ra ngoài, nguyên nhân không quan trọng." Cô khó khăn nói.

Không, nguyên nhân rất quan trọng, huống hồ hắn không có khả năng để đồng ý chia tay.

Điều quan trọng hàng đầu hiện nay chính là tìm ra "thủ phạm" chính khiến bọn họ chia tay, sau đó sẽ bốc thuốc đúng bệnh.

"Anh không muốn chết không minh bạch." Hắn nói.

Hắn cũng không muốn nói chuyện với chiếc điện thoại lạnh lẽo, cứng rắn, không có sức sống. Hắn - Muốn - Gặp - Cô.

"Cùng anh gặp mặt, Quỳnh An." Đầu tiên lừa cô ra ngoài, sau đó lại lừa cô về nhà, điểm này đối với hắn rất có tự tin, Quỳnh An luôn luôn không chống đỡ được hắn.

Kiều Quỳnh An không ngu ngốc, cô biết rất rõ nhược điểm của mình, nhược điểm của cô chính là —— Đỗ Phương Cần.

Cô không rõ lúc này hắn đang suy tính điều gì? Sau khi Chu Ly Á quay về với cuộc sống của hắn, giữa Chu Ly Á và cô, hắn sẽ lựa chọn như thế nào?

Đáp án rất rõ ràng, cô vẫn còn nhớ cái đêm hân cùng Chu Ly Á chia tay nhau, hân đã uống say đến không còn biết gì, miệng mặc dù chưa nói, nhưng khẳng định tâm rất đau.

Tuy Chu Ly Á đã từng tổn thương hân sâu sắc, nhưng nếu không yêu cũng sẽ không đau, sẽ không hận, nên. . . .hân vẫn thích Chu Ly Á??

Bằng không hân đã không cần giấu diếm cô, rõ ràng là cùng Chu Ly Á gặp mặt lại nói dối cô là ở lại làm thêm giờ, hơn nữa không dám ở trước mặt cô nhận điện thoại của Chu Ly Á.

Đây cũng cần gì chứ, cô không đành lòng thấy hân giấu diếm khổ cực như vậy, cho nên chủ động thành toàn.

"Chúng ta không cần gặp lại nhau." Kiều Quỳnh An quyết cự tuyệt. "Em. .hi vọng sau này anh có thể hạnh phúc."

Mất đi cô, hân còn có cái gì gọi là hạnh phúc sao?

Đỗ Phương Cần không nói gì mà tự hỏi trời xanh.

Hết lần này tới lần khác Kiều Quỳnh An cố chấp gạt bỏ đi những suy nghĩ mới phát sinh, mặc kệ hân nói như thế nào cũng không chịu tiết lộ lúc này cô đang ở đâu, cũng kiên quyết hai người không cần thiết phải gặp mặt, cô càng kiên trì không muốn nói ra nguyên nhân chia tay.

Đỗ Phương Cần xoa xoa huyệt thái dương đau nhức.

Được rồi, chỉ ít xác định được cô đang an toàn, như vậy hân cũng yên tâm.

Về phần muốn biết cô đang ở đâu. .hân không phải là một vấn đề khó khăn, hân sẽ nghĩ biện pháp.

Dường như không dễ giải quyết, chẳng biết tại sao lúc này Kiều Quỳnh An lại kiên trì cố chấp ý nghĩ muốn chia tay.

"An. . ." Hân khẽ gọi cô.

"Ừ?" Nghe được hân dịu dàng gọi tên, Kiều Quỳnh An rất không tự chủ mà phiền hồng khoe mắt.

Sớm biết rằng không nên nghe điện thoại, làm cho cô bây giờ tâm hoảng ý loạn.

"Anh sẽ không đồng ý chia tay." Hân rất nghiêm túc nói, "Trước tiên hi vọng em sẽ cùng anh gặp mặt, sau đó chúng ta cùng nhau ngồi xuống nói chuyện rõ ràng, quyết định của em cũng không thể là quyết định của anh."

Ở một chỗ khác ngoài điện thoại, Kiều Quỳnh An đã cắn môi dưới, không tiếng động mà rơi lệ.

Cô muốn hỏi hân, tại sao muốn như vậy chứ? Cô đã cố gắng thoát ra khỏi tình yêu của mình, vì sao hân còn dòn ép không tha, chẳng lẽ nhất định phải đi tới cùng, làm cho tình cảm hai bên cạn kiệt mới đến nói lời chia tay sao?

Cô không muốn, cô muốn vì tình yêu của bản thân mà lưu lại một hồi ức tốt đẹp.

Tay run run nhấn tắt điện thoại di động, Kiều Quỳnh An vô lực ngồi sụp xuống sàn nhà, cắn môi khóc nước nớc.

Mà ở một đầu khác của thành phố, Đỗ Phương Cần mặt lạnh băng, trừng mắt nhìn điện thoại đột ngột bị ngắt.

Một đêm này, ai cũng không dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Ngoan Ngoãn Đứng Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Thực sự quá rồi ren.

Đỗ Phương Cần phiền não đi đi lại lại trong phòng làm việc. Mái tóc rối tung vốn ở bên trái bị hân búi sang bên phải, rồi từ bên phải lại một lần nữa búi sang bên trái. Căn bản đã chẳng còn biết vị trí ban đầu của chúng ở đâu.

Nhìn thấy bộ dạng hiện tại của mình hiện lên thông qua tấm kính thủy tinh phía sau bàn làm việc, Đỗ Phương Cần sừng sốt một chút, cười khổ.

Bộ dạng này của hắn thường bị Kiều Quỳnh An pha trò chọc cười: Bộ dạng nhếch nhác chán chường nhất cũng chính là bộ dạng đẹp trai nhất.

Quỳnh An mới rời nhà ba ngày, mà sự việc này đã làm hắn hoá ngu ngốc tự phá hủy bản thân, lại khôi phục lại cuộc sống trạch nam ngày trước.

Bộ dạng chán chường của anh thật sự quá đẹp trai, em phải tận lực giúp anh chinh chu một chút, mới có thể tương đối giống với nam nhân bình thường.

Kiều Quỳnh An đã từng cười nói với hắn như vậy.

Không biết hiện tại nếu hắn nói với Quỳnh An, hắn lại bắt đầu lời thôi léch thếch, Quỳnh An có hay không sẽ lo lắng hắn bị nữ nhân khác ham muốn?

Trước đây có lẽ sẽ. . ., nhưng bây giờ hắn không thể xác định đáp án.

Quỳnh An rót cuộc uống lộn thuốc gì? tại sao đột nhiên phải dọn ra ngoài, kiên trì chia tay?

Ài~, thật phiền.

Tinh tinh! âm thanh truyền tin từ trên bàn vang lên, tiếng của thư ký truyền đến.

"Trưởng phòng, ngài có điện thoại, là chủ nhiệm Chu của công ty PR Vũ Trụ."

Đỗ Phương Cần âm thầm thở dài, trước khi nghe điện thoại tay không tự chủ lại bới bới tóc, đây là thói quen của hắn khi tâm tình phiền não.

Hắn nhấc điện thoại lên. "Nói vào đi."

Một giây tiếp theo hắn nghe thấy một giọng nữ đã từng làm hắn rất quyến luyến, rất quen thuộc. (Axx cuối cùng cũng chính thức lộ diện, ta *cẩn*, ta *cẩn*)

"Này, Phương Cần, em hiện tại đang ở gần FAITH, có muốn đi ăn trưa cùng em không?" Chu Ly Á nhiệt tình mời "bạn trai cũ" kiêm "đối tác hiện tại".

"Không được." Đỗ phương Cần căn bản ăn không nổi.

"Hắc, đừng như vậy, nếu em nhớ không lầm, trước đây chúng ta đã thoả thuận nếu khi đang làm việc mà vô tình gặp nhau thì sẽ đối đãi với đối phương như bạn bè, không phải sao?"

Không sai, hắn cùng Chu Ly Á đích xác có thoả thuận như vậy, Đỗ Phương Cần tự nhận đuối lý, giọng điệu của hắn xác thực không tốt.

"Ly Á, thực sự xin lỗi, anh hiện tại không đi được, thôi để lần sau anh mời em." Tâm tư hắn đang rối bời vì Kiều Quỳnh An, không có tâm tình ăn uống.

"Được rồi, vậy thì lần tới, nhưng anh ngàn vạn lần đừng nuốt lời đó, bye."

Sau khi kết thúc cuộc đối thoại ngắn ngủi với Chu Ly Á, Đỗ Phương Cần không khỏi cảm thấy ông trời thật là một người hài hước, tựa hồ rất thích trêu đùa.

Mà đại diện cho PR Vũ Trụ đến ký hợp đồng với FAITH lại chính là chủ nhiệm mới nhận chức của bọn họ —— Chu Ly Á.

Sự việc đã trôi qua nhiều năm, giờ gặp lại Chu Ly Á, Đỗ Phương Cần nói không kinh ngạc là đang gạt người.

Chu Ly Á cũng giống như hắn, toàn bộ quá trình ký hợp đồng tựa hồ cũng đang cố tiêu hoá nỗi khiếp sợ khi nhìn thấy bạn trai cũ.

Hắn lựa chọn thái độ khiêm tốn, không có chủ động cùng Chu Ly Á nói chuyện, dù sao tương lai cũng là đối tác của nhau, nếu để cho đồng nghiệp biết mối quan hệ trước đây của bọn họ, nhất định sẽ có lời đồn đại không hay truyền ra.

Nhưng ngược lại Chu Ly Á khá tự nhiên.

Trong bữa cơm sau khi hai bên chủ quản ký kết hợp đồng xong, cô lên tìm cơ hội tâm sự với hắn.

"Thật không nghĩ tới lại trùng hợp như vậy, chúc mừng anh." Chu Ly Á chủ động vươn tay ra bắt tay "hữu nghị".

Nếu "bạn gái trước" đã tự nhiên như vậy, Đỗ Phương Cần mà né tránh dường như quá không nghĩa khí.

"Chúc mừng anh cái gì?" hắn vươn tay cùng cô bắt tay, mang tính lịch sự.

"Anh bây giờ đã là người đàn ông thành công trong công việc, chẳng lẽ không đáng chúc mừng sao?" vóc người kiều diễm của Chu Ly Á hơi ngược đầu lên, dùng góc độ xinh đẹp nhất của cô đối mặt với Đỗ Phương Cần.

"Em quá khen, anh chẳng qua chỉ là một trưởng phòng nho nhỏ."

Chu Ly Á cũng không cho là vậy, FAITH hiện tại là công ty phát triển phần mềm trò chơi số một số hai Đài Loan, phần mềm trò chơi do họ thiết kế ra

không biết có bao nhiêu quốc gia muốn tranh dành ký hợp đồng phát hành.

Huống hồ trước khi tiếp nhận dự án, cô đã tốn rất nhiều thời gian nghiên cứu FAITH, cô biết Đỗ Phương Cần đồng thời cũng là một trong những cổ đông của FAITH.

Nhưng điểm này hiển nhiên hẳn rất khiêm tốn, người biết điều này không nhiều lắm.

"Không phải ai cũng có thể lên làm trưởng phòng ở FAITH." Chu Ly Á khen tặng nói.

Lấy Đỗ Phương Cần bây giờ làm thước đo giá trị con người, tiền lương mỗi năm vượt qua ngàn vạn, tuyệt đối dư giả, thật không thể tin được năm đó cô không coi trọng, thậm chí là khinh bỉ công việc này, bây giờ lại tiền đồ sáng lạng.

Chu Ly Á đem tiệc nuôi cùng hồi hận đặt ở trong lòng không nói ra.

"Không hổ là chủ nhiệm công ty PR, thật biết nói chuyện, xem ra FAITH đem quảng cáo tiêu thụ cho quý công ty là chính xác."

Gặp lại được người yêu cũ đã từng làm hắn say đắm, nếu hỏi hắn có cảm thấy cảm giác mãnh liệt? đáp án là không có.

Chỉ có lúc mới nhìn thấy, trong lòng xuất hiện một cổ kích động mãnh liệt, chẳng biết từ khi nào, thời gian thực sự đã mang đi tất cả, hẳn hiện tại đã không còn nữa cái cảm giác đau nhức bị lừa dối năm đó.

Lãnh đạm, đúng vậy, tim của hắn hiện tại đối mặt với Chu Ly Á là rất lạnh nhạt—— cho nên hắn có thể nhàn nhạt cười nói với Chu Ly Á.

"Sau này phải nhờ trưởng phòng Đỗ chiếu cố nhiều hơn rồi, mời tiểu nữ một bữa cơm nhé."

Chu Ly Á cố gắng dùng dáng vẻ xinh đẹp điệu đà của mình, điều này đối với việc thăng chức của cô mọi việc đều thuận lợi, rất nhiều người đàn ông thích bộ dạng này.

Nhưng Đỗ Phương Cần không phải là một trong số những người đàn ông đó, huống chi hắn đã miễn dịch với Chu Ly Á.

"Yêu cầu của anh đối với công việc rất nghiêm khắc." Hắn nghiêm túc nói.

Chu Ly Á ngay lập tức nhận ra chiều này vô dụng, vội vàng thay đổi trọng tâm câu chuyện, thử dò xét hỏi: "Anh kết hôn rồi sao?"

Ngón áp út bên tay trái của hắn cũng không có đeo nhẫn, điều này biểu thị cho việc cô vẫn còn cơ hội phải không? Chu Ly Á tính toán ở trong lòng.

"Vẫn chưa, nhưng đang sống chung cùng bạn gái." Nhắc tới bạn gái thân yêu, khoé miệng Đỗ Phương Cần không kìm được mà cong lên dịu dàng.

Chu Ly Á nhìn thấy, mặt không biến sắc.

"Anh thoát nhìn đáng vẻ như rất hạnh phúc."

"Đúng, rất hạnh phúc." Đỗ Phương Cần cũng hào phóng thừa nhận.

"Còn em?" Hắn hỏi lại.

"Em? A, anh không biết con gái Đài Bắc gần đây đều thịnh hành việc duy trì lối sống độc thân sao?" Chu Ly Á cười nói, "Đùa chút thôi, nửa năm trước em mới từ Mỹ trở về Đài Loan, hiện tại lấy sự nghiệp làm trọng, tạm thời không suy nghĩ chuyện tình cảm." Đương nhiên vì bên cạnh không xuất hiện người theo đuổi khiến cô hải lòng cũng là nguyên nhân chủ yếu.

"Ừ." Không muốn trả lời bất cứ cái gì, Đỗ Phương Cần tùy tiện đáp lại một tiếng.

Nhưng mà Chu Ly Á tựa hồ đã có dự tính, nháy mắt mập mờ với Đỗ Phương Cần. "Em muốn nhờ trưởng phòng Đỗ giúp một chuyện!"

"Giúp đỡ cái gì?"

Chu Ly Á có chút ngượng ngùng nói: "Quá khứ. . . Anh biết đó, đề chúng ta quên, hiện tại chúng ta đã là cộng tác làm việc, nếu hai bên vẫn vướng bận quá khứ e là không tốt lắm."

"Anh hiểu ý tứ của em." Đỗ Phương Cần có phong thái của người đàn ông nên có. "Hiện tại chúng ta lấy chuyện hợp tác làm ăn làm trọng bắt đầu, Ok?"

"Ok, cảm ơn anh."

Đây là giao ước giữa hắn với bạn gái cũ Chu Ly Á.

Sau đó, bọn họ cũng thường tiếp xúc với nhau bởi vì công việc, hơn nữa càng gần đến ngày đưa trò chơi mới ra thị trường, số lần bọn họ gặp mặt lại càng nhiều, Chu Ly Á cũng thường vì công việc mà gọi điện thoại tới.

Những điều này, hẳn đều giấu diếm Quỳnh An không nói ra.

Không phải trong lòng hắn có quý, cũng không phải muốn cùng Chu Ly Á có dính líu gì đó, mà là hắn không muốn Quỳnh An lo lắng, hắn yêu Quỳnh An, điểm này là khẳng định, tình cảm của hắn với Chu Ly Á đã là quá khứ, điểm này hắn càng khẳng định.

Trong lòng hắn hiện tại chỉ nhớ thương một người con gái là Kiều Quỳnh An mà thôi, mà cô, trong lúc hắn xa nhà trốn đi, lại không chịu tiết lộ nơi cô rời đến.

Khiến cho hắn nóng ruột không thể làm gì khác hơn đành tìm tới công ty thám tử. . .

Hiệu suất của công ty thám tử quả nhiên rất cao, rất nhanh hắn đã có tin tức.

Đỗ Phương Cần vừa tìm được nơi Kiều Quỳnh An đang ở, ngay lập tức bỏ lại công việc chạy tới, căn cứ theo thói quen sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi của Kiều Quỳnh An, bình thường vào giờ này cô mới ngủ dậy, ý thức vẫn chưa rõ ràng, rất thích hợp cho việc đột kích.

Quả nhiên ——

Kiều Quỳnh An ngây ngốc mở cửa, thấy Đỗ Phương Cần xuất hiện trước cửa phòng trọ của mình, cô mở miệng, mặt ngơ ra không biết nên phản ứng như thế nào.

Ngược lại, Đỗ Phương Cần có chút tức giận với sự khinh xuất cùng tùy tiện của cô.

Sau khi hắn giúp Kiều Quỳnh An đóng cửa đi vào, sắc mặt có chút khó coi.

"Cũng chưa hỏi hay thấy rõ ràng là ai đã ra mở cửa, nếu bên ngoài là tên biến thái hay kẻ xấu xa nào đó thì phải làm sao?" Thì ra hắn tức giận điều này.

"Anh, anh, anh. . . Cái này, cái này cũng không có gì, dưới lầu toà nhà đã có bảo vệ giúp em loại trừ kẻ xấu rồi." Kiều Quỳnh An tức giận mình phản ứng quá chậm chạp.

Cô đầu tiên hắn là nên trách móc hắn làm thế nào biết nơi ở mới của cô, hoặc là tức giận hắn vô duyên vô cớ trách cứ cô?

"Bảo vệ?" Đỗ Phương Cần mãnh liệt tròn trố mắt. "Anh vừa mới cười nói với hắn, tôi là A bạn trai của Kiều Quỳnh An ở lầu mười hai, hắn không nói một tiếng để cho anh vào, đã thế còn rất khách khí giúp anh mở nút cảm ứng thang máy."

"A?" Kiều Quỳnh An kinh ngạc, tại sao có thể như vậy?

"Mà em lại không hỏi một tiếng đã mở cửa. . . Với bộ dạng này của em làm sao anh yên tâm để em ở một mình?"

"Em muốn ở một mình thì ở một mình, cũng không cần sự đồng ý của anh!" Kiều Quỳnh An vừa mới rời giường có chút bức tức, hơn nữa bị chỉ trích, khẩu khí tương đối không tốt.

Đỗ Phương Cần bất đắc dĩ thở dài, hắn không tới nơi này để cãi nhau với bạn gái, hắn vươn tay ra muốn nắm tay Quỳnh An, nhưng lại bị cô né tránh.

Vì sao hắn còn muốn xuất hiện? Khiến cho sự quyết tâm rất vã của cô lại bị dao động.

"Anh đi có được hay không, chúng ta không nên gặp mặt nhau nữa."

"Chúng ta vì sao không nên gặp mặt? Anh cũng không đáp ứng chia tay."

Mới tỉnh ngủ, cô lại mặc áo ngủ liền thân, ánh mắt buồn ngủ uể oải, sợi tóc xộc xệch, đi chân trần, dáng vẻ rất đáng yêu.

Ngày trước ở trên giường, nếu hắn dậy sớm hơn cô, nhìn dáng ngủ ngây thơ không chút phòng bị nào của cô, sẽ luôn làm cho bụng dưới của hắn trướng lên cứng rắn, mặc dù biết cô vì phải viết bản thảo nên ngủ tương đối trễ, nhưng nhiều lần đều không nhịn được, liền. . . xuống tay làm bạn trai háo sắc không có nhân tính.

Trời mới biết bởi vì bận rộn công việc, đã lâu hắn chưa có chạm đến cô, hiện tại chỉ là nhìn thấy bộ dạng mới tỉnh ngủ dễ bắt nạt này của cô, hắn đã nhanh chóng không chịu được nữa rồi.

Hắn thật là muốn chạm vào cô.

Cô không cho hắn cầm tay, hắn dứt khoát chủ động ngang nhiên xông lên vây cô ở trong ngực, khẽ hôn lên tóc và trán của cô.

"Em rốt cuộc đang giận cái gì?" Dịu dàng, Đỗ Phương Cần trưng ra bộ mặt người đàn ông dịu dàng.

Kiều Quỳnh An xoa mặt, tim không khống chế được mà đập thành thịch liên tục.

Hắn ôm cô như vậy làm cho. . . Cô cơ hồ không chịu nổi muốn đầu hàng.

Thế nhưng vừa mới nghĩ tới hân cùng Chu Ly Á. . . Cô tự nói với trái tim của mình nên cứng rắn một chút, không thể mềm yếu được nữa, càng yếu đuối sẽ chỉ làm cho tương lai càng thêm bi thương nặng nề.

"Nói cho anh biết có được hay không, anh xin thề sẽ sửa đổi, nha?" Hôn lên mí mắt của cô, cánh mũi của cô, vành tai của cô, chính là không muốn cô rời khỏi vòm ngực của mình

Ở trong ngực hân, khi hân ôn nhu hạ môi xuống, trái tim Kiều Quỳnh An vốn lạnh băng dần dần tan chảy, cô luôn luôn không cự tuyệt được Đỗ Phương Cần, điểm này bản thân cô biết rất rõ.

Vốn tưởng rằng rồi đi sẽ không còn chuyện gì nữa, không nghĩ tới hân lại tìm được cô.

"Đừng." Cô đẩy hân ra, nhưng sự khước từ này dường như không phải thật lòng, ngược lại càng kháng cự càng như có ý vị mời gọi.

Đỗ Phương Cần kéo cô ngồi xuống ghế sofa, cô ngồi trên đùi hân, eo thon nhỏ nhắn bị vòng tay hân gắt gao ôm chặt.

Cô cảm nhận rõ ràng thấy của hân lúc này đã sung cứng hết lên, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, tại sao mới gặp mặt vài phút, ham muốn của hân đã dâng trào như vậy.

Đỗ Phương Cần giống như đọc được tâm tư của cô, hân thân mật hít ngửi cần cổ thơm mát.

"Em bây giờ mới biết mình có sức ảnh hưởng vô cùng mãnh liệt đối với anh sao." Hân lộ ra đầu lưỡi khê di chuyển trên cần cổ cô.

Thân thể Kiều Quỳnh An mãnh liệt run lên, đó là điểm nhạy cảm của cô, hân biết rất rõ, và luôn tìm những nơi như vậy để xuống tay, thật quá đáng ghét!

Chỉ là tuy rằng trong lòng mắng hân đáng ghét, thân thể lại không tự chủ được càng thêm ghé sát vào hân.

Trời ạ! Lâu như vậy không chạm vào cô, hân đã nhanh chóng muốn nổ tung rồi.

Vật nam tính trong quần của hân tiếp tục sung to trở nên cứng rắn, cặp mông mềm mại của cô ở phía trên, theo sự đung đưa của cô, vật nam tính của hân quả thực sắp không chịu được mà chọc thủng quần xông ra ngoài

Bàn tay to trượt vào áo ngủ của cô mở ra, như hân suy đoán, cây đào mật khiêu gợi không có nịt ngực ràng buộc, hân dễ dàng tìm được điểm mẫn cảm, dùng ngón tay vân vê qua lại.

Cô chậm rãi phát ra âm thanh khe khẽ.

Hân cởi áo ngủ của cô xuống, vùi đầu vào giữa hai bầu ngực trắng nõn, dùng môi lưỡi nhẹ nhàng trêu đùa cô.

Dục vọng của cô dễ dàng bị khơi dậy như thế.

Ở trong tình dục, độ phối hợp cùng độ vui sướng giữa bọn họ rất cao, cô thích bị hân đùa bỡn, thích hân muốn cho cũng không cho chọc ghẹo trêu đùa.

Một luồng nhiệt nóng hướng về giữa hai chân cô, cô rất muốn. Đôi tay chặt chẽ bám sau cổ hân, mông cô không tự chủ giãy dụa.

Ngoan, đến đây, di chuyển xuống dưới."

Hân muốn cô nâng cao mông rồi cởi quần của cô ra, tiện thể cởi luôn chiếc quần lót viền tơ.

Ngón tay hân mò vào nơi riêng tư, "Em ướt hết rồi."

Có thể thấy người muốn tiếp xúc thân mật không chỉ có hân mà thôi, cô cũng khát vọng như vậy.

Ngón tay dễ dàng thâm nhập, dò tìm điểm mẫn cảm của cô.

Hân dễ dàng tìm được, dùng ngón tay kích thích điểm mẫn cảm đó, cô khó khăn giãy dụa cơ thể.

"Muốn sao?" Hân rất xấu xa hỏi.

"Ừ." Cô gật đầu, không tiếng động khẩn cầu.

Thế nhưng hân lại không chịu cho. Tuy rằng hân cũng nhận nhịn đến sắp hỏng rồi.

Thân thể của cô giống như bị hoá vân thiêu đốt, cô ngửa đầu khê rên rỉ, đáng đáp vô cùng mê người.

Hân cấp bách cởi quần mình ra, giải phóng con dã thú trong quần.

Hân thực sự rất xấu, rõ ràng bản thân cũng có khát vọng mãnh liệt, lại không nguyện ý cho.

Hắn muốn cô cầu xin hắn!

"Cầu xin anh! nói, em nghĩ muốn cái gì?"

Cô cần môi dưới lắc đầu.

"Không chịu?"

Hắn tiếp tục càn quấy nơi tư mật của cô, nhưng chính là không chịu tiến vào thỏa mãn cô.

"Xin anh." Cô cũng bất chấp rụt rè, mở miệng cầu xin hắn.

sự kiêu ngạo phái nam của Đỗ Phương Cần rốt cuộc cũng được thỏa mãn.

Hắn ngay lập tức mãnh liệt xông vào, cô thét lên chói tai.

Hắn cũng không có bỏ qua cho cô, dữ thật chặt chiếc eo thon, đem chính mình điên cuồng đưa vào.

Cô leo lên hắn, thân thể hơi co quắp, không chống đỡ nổi khoái cảm như lửa đang thiêu đốt thân thể, tứ chi, xương cốt của cô

Hắn ở trong nơi chật kín ẩm ướt, hai người chăm chú ôm nhau, hai trán chạm vào nhau, hô hấp nặng nề thở gấp.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Ngoan Ngoãn Đứng Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Giữa trưa chủ nhật, Hoa Hân gọi ba vị hàng xóm đến phòng cô dùng cơm, thì ra là ba đứa bé đã mang toàn bộ bữa ăn lẩu cua của nhà hàng Đế Vương nổi tiếng đến lấy lòng cô, một mình cô không thể ăn hết nên gọi mọi người đến nhà mình cùng nhau hưởng thụ.

Vừa nghe thấy có đồ ăn ngon, Kiều Quỳnh An, Đinh Từ Ninh, Lạc Đình Đình ngay lập tức đến chỗ Hoa Hân báo danh, bốn người phụ nữ vừa hưởng thụ bữa trưa đắt giá cao cấp, vừa vui vẻ nói chuyện phiếm.

"Tớ thấy rồi nha. . ."

Hoa Hân lấy cùi chỏ chọc chọc một bên Kiều Quỳnh An, đôi dề tài, trở nên mập mờ.

Kiều Quỳnh An đang cố gắng dùng tay lột con tôm to, nghi ngờ hỏi Hoa Hân: "Câu thấy cái gì cơ?"

Không đầu không đuôi, nào biết cô nàng đang nói cái gì.

"Trai đẹp, tớ nhìn thấy một anh chàng đẹp trai đến không thể đẹp hơn từ phòng cậu đi ra nha! Lúc đối mặt với tớ còn rất lịch sự gạt đầu, trò chuyện vài câu."

Kiều Quỳnh An đang đem con tôm to đã lột xong vừa mới chấm mù tạt đưa vào miệng, nghe thấy câu nói của Hoa Hân, cô sùng sốt đến mức bị sặc, mãnh liệt ho khan.

"Khụ, khụ, khụ. . ." cô dùng sức vỗ ngực, Lạc Đình Đình lập tức mang nước uống đưa lên.

Cô bị sặc đến mức nước mắt đều chảy ra ngoài.

"Hắn, hắn nói gì với cậu?"

Kiều Quỳnh An vừa tức giận vừa buồn bực, cô không cho phép Đỗ Phương Cần qua đêm ở chỗ cô, sau khi hai người hoan ái xong, không bao lâu thì đuổi hắn đi, không nghĩ tới lại bị Hoa Hân bắt gặp.

Hoa Hân nhún nhún vai, "Đã nói rằng cá tính cậu tương đối mơ hồ, phải cần có những người hàng xóm như bọn mình thông cảm nhiều hơn, chiếu cố nhiều hơn."

Thực sự là gà mẹ, ai cần hắn quản những thứ này a. . . Kiều Quỳnh An cảm thấy rất quẫn.

"Như đã nói, người đàn ông kia. . . chắc, chắc, thật là cực phẩm, không lời nào để nói." Hoa Hân than thở làm cho Đinh Từ Ninh và Lạc Đình Đình vô cùng hiếu kỳ.

"Thực sự rất đẹp trai sao?"

"Ừ, phải nói là vô cùng tuấn mỹ, ngũ quan không thể xoi mói được gì, vóc dáng cũng không thua kém, Điều mà làm cho người ta phải thét chói tai chính là trên người hắn toát ra hơi thở chấn trường, tóc của hắn có chút ẩm ướt, có chút lộn xộn, cảm có một ít râu, ăn mặc tùy ý nhưng không mất đi phẩm vị. . ."

Hoa Hân như đang ca tụng công đức gì đó, nghe thấy vậy da đầu Kiều Quỳnh An tê dại, chỉ thiếu bước chưa vùi đầu vào trong nôi lấu đang bốc khói nghi ngút ở trước mặt.

"Trời ạ, Quỳnh An, cậu đi đâu mà tìm được loại cực phẩm Ngu Lang đặc biệt như thế này, mau 'có của ngon vật lạ chia sẻ cho chị em' nói cho tớ biết."

Trở về từ Mỹ, cá tính phóng khoáng của Đinh Từ Ninh hào hứng bùng bùng.

"Phốc ——" Đồi lại Lạc Đình Đình thiếu chút nữa đem canh trong miệng phun ra ngoài.

"Từ Ninh, tớ nghĩ anh chàng đẹp trai kia hẳn không phải là 'Ngu Lang'." Lạc Đình Đình quá rõ trên khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này của Quỳnh An dung hợp cả nét mặt xấu hổ cùng ngưng ngưng là đang đại biểu cho cái gì.

Đó là biểu tình rất muốn đem đầu mình vọt lên bức tường trước mặt. . . Đừng hỏi cô làm sao biết, bởi vì gần đây cô cũng có tâm tình như vậy, chính là cách một ngày sau khi lên giường cùng chồng cũ.

"Không sai, Ngu Lang hẳn sẽ không dẫn dò chúng ta phải đặc biệt chiều cố Quỳnh An." Hoa Hân vẻ mặt nghiền ngẫm nói. "Hắn chắc là 'bạn trai cũ' đã chia tay như trong miệng cậu từng kể có đúng hay không?"

Kiều Quỳnh An ngưng ngưng gật đầu.

"Ah, hẳn làm sao biết chỗ ở mới của cậu, tớ tưởng các cậu đã không còn liên lạc?" Từ Ninh có chút nghi hoặc.

"Có trời mới biết có một vài người đàn ông chính là thần thông quảng đại."

Trả lời là Lạc Đình Đình, bởi vì chồng trước của cô cũng chính là loại người như thế.

"Những cái này hẳn không phải là trọng điểm đi." Hoa Hân trực tiếp nói vào chủ đề, "Nguyên nhân trước đây cậu rời đi không phải vì hắn cùng bạn gái cũ nổi lại tình xưa, cho nên mới dứt khoát quyết định chia tay sao?"

"Tớ chỉ là không kháng cự được hắn mà thôi." Kiều Quỳnh An rất bất đắc dĩ, cũng rất mệt mỏi.

Đinh Từ Ninh vỗ vỗ trán. "Quỳnh An, cậu đừng bị mắc lừa, thứ mà loại đàn ông này muốn chỉ là thân thể của cậu, lần sau nếu mà hắn lại tới, cậu ngàn vạn lần không được mở cửa."

Mặt Kiều Quỳnh An đỏ ửng, xem ra mọi người dường như đều biết cô cùng Đỗ Phương Cần lên giường.

"Tớ sẽ không mở cửa." cô nhất định sẽ giữ vững quyết tâm của mình.

Lạc Đình Đình ngược lại giữ vững cách nhìn nhận không giống như vậy.

Dù sao cũng đã trải qua một cuộc hôn nhân, cô hỏi Kiều Quỳnh An: "Cậu xác định bạn trai cậu thực sự nổi lại tình xưa với bạn gái cũ sao? Hay chỉ là do cậu hoài nghi?"

Lạc Đình Đình hỏi vào trọng điểm, chỉ thấy Kiều Quỳnh An đem cái trán cao đẹp của mình vốn đã cúi thấp lại càng hạ xuống thấp hơn.

"Ách, kỳ thực. . . tớ cũng không có được chứng thực. . . nhưng tớ hoài nghi. . ."

"Hoài nghi là có, nhưng cũng có thể không có." Hoa Hân không hổ là 'tinh phẩm lão bản nương lão luyện' nói: "Vì sao cậu lại hoài nghi vậy, nói nghe một chút, bọn tớ giúp cậu phán đoán."

Kiều Quỳnh An thấy trên áo sơ mi của Đỗ Phương Cần có dính mùi nước hoa của phụ nữ, còn phát hiện ra danh thiếp có tên họ trùng với tên họ của bạn gái cũ, đã vậy cố ý né tránh cô nghe điện thoại, . . ., nói ra sự tình làm cô hoài nghi.

Kết quả có hai ý kiến trái chiều nhau.

"Không sai, đích xác có mờ ám." Đinh Từ Ninh đứng về phía Kiều Quỳnh An.

"Không không không, tớ lại cảm thấy chưa chắc, nếu hắn có danh thiếp của cô ta, có thể họ chỉ là liên lạc với nhau vì công việc mà thôi." Hoa Hân cùng Đinh Từ Ninh bất đồng ý kiến.

"Suy luận của Hoa Hân không phải là không có khả năng, chỉ là tiếp xúc trong công việc rất có thể sẽ chuyển thành tình cảm riêng tư, huống chi bọn họ lại là người yêu cũ à!" Lạc Đình Đình bình tĩnh phân tích.

"Không sai." Đình Từ Ninh gật đầu như già rồi nói "Khả năng này là rất cao."

"Các cậu quá 'khéo lo trời sập rồi' rồi, tớ đối với vị đẹp trai kia tương đối có lòng tin, hần không phải loại người sẽ quay đầu ăn cỏ cũ." Hoa Hân dành cho Đỗ Phương Cần sự ủng hộ cao độ.

Kiều Quỳnh An, Đình Từ Ninh cùng Lạc Đình Đình, ba người sáu con mắt nghi ngờ đều phóng lên người cô.

"Tại sao cậu mới chỉ gặp qua hần có một lần, lại có lòng tin như vậy đối với hần?" Đình Từ Ninh nghi hoặc hỏi.

Hoa Hân nhún nhún vai. "Đó là một loại cảm giác, tớ mở cửa hàng cũng coi như đã gặp qua nhiều loại khách hàng, nhìn người rất chuẩn xác, cho nên Quỳnh An, nghe lời của tớ, đi hỏi hần đi, hỏi cho rõ ràng rồi hãy quyết định có muốn hay không thẳng thắn chia tay, huống hồ. . . đàn ông đẹp trai như vậy, không muốn thật sự quá đáng tiếc, ha ha ha."

Lạc Đình Đình cùng Đình Từ Ninh hừ cô, nói cô quá tự cảm không lý trí.

"Nhưng mà như đã nói qua. . ." Đình Từ Ninh tràn ngập hiếu kỳ, "Hần thật sự tuần mỹ đẹp trai như Hoa Hân hình dung, làm cho chảy nước miếng sao?"

Kiều Quỳnh An rất thành thực gật đầu, "Là thật, luận về bề ngoài mà nói, tớ quả thực không xứng với hần."

"Tớ xin cậu, nói cái gì mà hợp với không hợp, những cái này đều là cảm nhận của người ngoài, các cậu nói chuyện yêu đương là chuyện của chính các cậu, không cần phải để ý đến suy nghĩ của người khác." Hoa Hân rất không cho là đúng.

Điểm này Lạc Đình Đình cùng Đình Từ Ninh đều đồng ý.

Kiều Quỳnh An rơi vào suy tư, Hoa Hân nói không sai, cô có phải hay không nên ở trước mắt Đỗ Phương Cần chứng thực, nhưng nếu thực sự là sự thật? Đỗ Phương Cần thừa nhận trước mặt cô, hần cùng Chu Ly Á lại vui vẻ cùng nhau, vậy cô có thể tiếp nhận sao?

Không, cô sợ rằng không thể.

"Anh về đi, em sẽ không mở cửa."

Đã có lần cảnh cáo đầu tiên của Đỗ Phương Cần, Kiều Quỳnh An cơ trí học theo, khi hần xuất hiện trở lại, cô liền đem hần chặn ở ngoài cửa.

Đỗ Phương Cần có chút mặt xám mảy tro.

Trước đó hần có nói qua kêu cô trước khi mở cửa phải có cảnh giác, để tránh mở cửa cho người lạ hoặc người xấu, thế nhưng hần cái gì cũng không nói, cô lại đem hần chặn ở ngoài cửa.

"Em không mở cửa, anh sẽ đứng gác ngoài cửa, cho đến khi nào em mở cửa mới thôi."

Đỗ Phương Cần nói được làm được, hần vậy mà lại đứng dán vào cửa, chậm rãi đem người hạ xuống, ngồi trên sàn nhà.

Kiều Quỳnh An nóng nảy, hần tại sao có thể như vậy, nếu như đợi một chút nữa bị các cô nàng Hoa Hân nhìn thấy. . . Sợ rằng cô có chạy cũng không thoát khỏi trận pháo kích tra hỏi.

Bị bắt đắc dĩ, Kiều Quỳnh An không thể làm gì khác hơn là mở rộng cánh cửa lần thứ hai cho Đỗ Phương Cần đi vào.

"Anh rất vô lại."

"Em cũng không phải là ngày đầu tiên quen biết anh."

Nói cũng không sai, từ ngày đầu tiên bắt đầu quen biết hần, cô cũng đã nhận thức được công lực vô lại của hần.

"Anh lại tới làm gì?"

Lần trước ở trên ghế sofa "dụ dỗ" cô, lần này cô tuyệt đối phải "tử thủ cương vị" không để cho hần vượt Lôi Trì một bước.

Đỗ Phương Cần hướng theo tầm mắt Kiều Quỳnh An nhìn lên sofa, nhìn lại nơi hai người đã hoan ái kích tình lần trước, biết trong đầu cô lúc này đang nghĩ cái gì, ha ha, hần đem ý cười lên lên giấu đi.

Lúc này hần tựa như đã trộm qua tình mèo, thương thức qua mùi vị lại không không chế được muốn quay lại hưởng thụ lần nữa.

"Anh chạy ở bên ngoài cả ngày, cơ thể thật là hôi, có thể để cho anh đi tắm trước được không?" Nói xong, liền rất chủ động đi tới phòng tắm, lại vừa đi vừa cời quần áo.

"Không được. . ."

Kiều Quỳnh An nhanh chóng đuổi theo, vừa vặn đỡ lấy quần áo hắn đang cởi ra.

"Anh không có quần áo để thay, làm sao tắm rửa?"

Ách, Kiều Quỳnh An thực là muốn tự vả vào miệng của mình, hắn có hay không có quần áo thay không phải là vấn đề có được hay không, mà là hắn tắm rửa ở chỗ cô để làm gì, mà lại đi tắm như chuyện đương nhiên.

"Quần áo giặt sạch sẽ, phơi khô một chút, ngày mai là có thể mặc."

Lúc này trong tay Kiều Quỳnh An đã nhiều hơn một, hai, ba, bốn thứ, bao gồm cả đồ lót của hắn.

Cô thật là muốn hét lên chói tai ——

"Muốn tắm cùng nhau sao?" Đỗ Phương Cần thấy Kiều Quỳnh An còn đứng ở cửa phòng tắm, hắn hiên ngang phơi bày cơ thể, mời cô.

Kiều Quỳnh An trừng mắt, vội vàng quay người lại, ôm quần áo trốn lên sân thượng giặt đồ

Đỗ Phương Cần nhìn theo bóng lưng đang hốt hoảng chạy trốn của cô, không chút kiêng kỵ cười rộ lên.

Sự tình tại sao lại phát triển đến mức này?

Đỗ Phương Cần ở chỗ của cô tắm rửa xong, ăn cơm xong, lại leo lên giường của cô ngủ.

Cô hoàn toàn bị hắn nắm mũi dắt đi.

"Anh đi ngủ trên sô pha." Co đẩy hắn.

"Em nhấc tâm để cho anh ngủ trên sô pha sao?" Hắn lại dám lộ ra biểu tình đáng thương. "Ghế sô pha của em nhỏ như vậy, ngủ cả đêm khẳng định ngày mai sẽ bị đau lưng."

". . ."

Kiều Quỳnh An thực sự rất hối hận đã mở cửa cho tên vô lại này vào.

Cô ôm lấy chăn bông, "Vậy em đi ngủ trên sô pha là được."

Đỗ Phương Cần nín lấy góc chăn bông của cô, "Chăn bông chỉ có một cái, em cầm đi, vậy anh phải làm thế nào?"

Kiều Quỳnh An lại muốn hét lên.

Nơi này là phòng cô thuê, giường của cô, chăn bông của cô, thế nhưng tại sao hắn lại giống như là chủ nhân vậy?

Đỗ Phương Cần biết Kiều Quỳnh An sắp phát điên, hắn khẽ kéo cả chăn bông lẫn Kiều Quỳnh An vào trong ngực mình.

"Đừng phân nữa, cái giường này khá lớn, chúng ta ngủ chung chẳng phải là được rồi sao." Đây chính là chủ ý của Đỗ Phương Cần.

Kiều Quỳnh An đem chăn bông quấn ở trước ngực, "Được, nhưng anh không được làm loạn."

Đỗ Phương Cần ngược lại cũng rất quả quyết gật đầu đáp ứng.

Sau khi nhận được cam đoan, Kiều Quỳnh An mới nguyện ý cùng hắn ngủ trên một chiếc giường.

Bọn họ phân chia giường thành hai bên như ranh giới sông Ngân Hà, người không phạm ta, ta không phạm người —— đây là lúc mới bắt đầu.

Mười phút sau, Đỗ Phương Cần quyết định, hắn đã cho cô đủ thời gian để chuẩn bị, hắn vận sức chờ phát động, hoá tốc xoay người kéo gần khoảng cách, đem cô áp chế ở dưới thân.

Kiều Quỳnh An chỉ cảm thấy một hồi choáng váng cùng giường rung động, mở hai mắt, đã thấy Đỗ Phương Cần đem khuôn mặt tuấn mỹ đặt ở trước mặt mình, hướng về phía cô cười, trong nụ cười bao hàm cả mùi vị dục vọng.

Phản ứng không kịp, lời nói đã bị nuốt chửng khi hắn nhiệt tình dùng lưỡi hôn cô.

Bọn họ tựa như thuốc nổ, chỉ cần chạm nhẹ toàn bộ sẽ nổ tung, vẫn cố gắng tránh không đụng vào nhau vì biết, một khi đã chạm thì sẽ bùng nổ rất đáng sợ

Lưỡi của hắn kích lệ dụ dỗ cô, cảm dỗ sự nhiệt tình của cô.

Trong phút chốc, cô bị hòa tan, toàn thân như lửa cuồng nhiệt thiêu cháy.

Cô dựa vào hắn, móng tay bấm vào tấm tung trần của hắn.

Toàn thân Đỗ Phương Cần vốn trần chui, vật nam tính trong quần lót sớm đã nhô lên cứng rắn.

Hắn kéo áo ngủ của cô xuống, tham lam mút sự ngọt ngào của cô, quyến luyến.

Cô phát ra tiếng rên rỉ tựa như cổ vũ.

"Thích như vậy phải không?" Hắn biết là cô thích.

Đầu lưỡi của hắn lượn vòng đảo quanh, cảm thụ cô cứng rắn lên, giống như một bộ vị nào đó trên cơ thể của hắn.

Dừng lại ở chỗ nhũ hoa no đủ của cô quyến luyến một lúc lâu, môi hắn mới không cam lòng rời đi, tay hắn thay thế cho môi, âu yếm vuốt ve nhũ hoa mềm mại của cô.

Môi trượt xuống tới bụng bằng phẳng của cô, tinh tế nhàn nhạt hôn xuống.

Cô phát ra những tiếng rên rỉ thân mật, không tự chủ giãy dụa thất lưng, từ hai bên tai cảm nhận một cổ âm thanh tinh tế giữa hai bắp đùi truyền đến, dục vọng của cô nổi lên mãnh liệt như vậy, ngay cả bản thân cũng bị hù sợ.

Bàn tay của hắn di chuyển tới giữa chân cô, ngón tay dính hương vị của cô, hắn đưa vào trong miệng nếm mút.

"Không, đừng như vậy." Cô nhìn thấy, e lệ muốn tách rời khỏi.

Hắn tại sao có thể làm ra loại động tác khiến cho người ta xấu hổ như vậy!

"Rất ngon."

Hắn cố ý, không để cho cô xoay chuyển tầm mắt.

"Anh thật là muốn ăn nhiều hơn nữa." Hắn tà ác khiêu khích nói.

Cô che miệng hắn lại, không cho phép hắn nói thêm nữa.

Không thể nói, hắn đổi thành hành động thực tế.

Bá đạo dùng hai tay banh mở đầu gối của cô, hắn làm cho cô hoàn toàn lơ đãng ở trước mặt hắn.

"Đẹp quá."

Hắn cong người xuống, giống như nô bộc nhún nhường nằm rạp giữa hai chân cô, lộ ra đầu lưỡi, thận trọng liếm lấy tiết dịch ngọt ngào của cô.

Khoái cảm ở giữa hai chân cô bị giày vò, cắn môi dưới, khó chịu rên rỉ.

Đầu lưỡi của hắn như là xuân dược cũng là độc dược, làm cho thân thể của cô giống như có ngàn vạn con kiến đang đốt.

Cô sắp điên rồi, khoái cảm đột nhiên cuốn lấy toàn thân làm cho cô hít thở không thông.

Cô từng ngậm từng ngậm hô hấp: "Nhanh, cho em." cô muốn hắn.

"Em muốn cái gì?" Kỳ thực hắn cũng sắp nổ tung, nhẫn nại chờ cô mở miệng.

"Em muốn." Cô nói không nên lời, chỉ có thể thò tay ra cầu xin, bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy cái kia của hắn, "em muốn cái này."

"Như em mong muốn!" Hắn đi vào trong cô, tiến quân thần tốc đến chỗ sâu nhất.

Cô chặt chẽ di chuyển theo hắn, hai chân kẹp lấy mông hắn, để hắn lưu động đưa vào. Trong tiếng hét chói tai cảm thấy sự co rút của cô, dẫn cô leo lên cao trào.

Ban đêm, nhìn khuôn mặt đang ngủ của Đỗ Phương Cần, lòng Kiều Quỳnh An chìm xuống.

Cô nên hỏi sao?

Rất sợ.

Nếu hỏi, Đỗ Phương Cần có trả lời thành thật hay không? hay là lừa dối?

Hoa Hân nói không sai, thay vì suy đoán lung tung, không bằng hỏi cho rõ ràng.

Thế nhưng, cô thực sự rất sợ.

Nói một cách thẳng thừng, đều là do cô quyến luyến với phần tình cảm này, còn có cô không tự tin vào bản thân mình.

Vì sao hết lần này tới lần khác là Chu Ly Á chứ, nếu là người khác, có thể cô sẽ có dũng khí đứng ra vì tình yêu của mình hăng hái chiến đấu, nhưng Chu Ly Á. . .

Cô rất rõ ràng Đỗ Phương Cần đã từng yêu Chu Ly Á tới mức nào, cô cũng rất rõ ràng Chu Ly Á là một mỹ nhân xinh đẹp vô cùng quyến rũ.

Đem ra so sánh với Chu Ly Á, cô thực sự một chút tự tin cũng không có.

Ài! Kiều Quỳnh An lại lâm vào tình trạng bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Ngoan Ngoãn Đứng Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Chưa đợi Kiều Quỳnh An kịp chuẩn bị tinh thần đi hỏi Đỗ Phương Cần, rất trùng hợp, vào một lần tụ họp ăn cơm trưa, cô cùng Hoa Hân và Đinh Từ Ninh đã "tận mắt thấy bằng chứng" ngay tại trận.

Vậy có bao nhiêu lực sát thương? có thể tưởng tượng được ——

"Này, Quỳnh An bên này."

Hoa Hân vẫy vẫy tay, khiến cho Kiều Quỳnh An vừa mới bước vào cửa đã phát hiện ra các cô.

Kiều Quỳnh An đáp lại chào hỏi bằng một nụ cười, hướng về phía các cô đi tới.

Đây là một nhà hàng hiện đại nằm độc lập trong một khu phố sầm uất, mang phong cách ẩm thực Mỹ, bàn ghế màu trắng ngà dịu nhẹ làm cho người ta có cảm giác tương đối thư thái, có thể dùng cho từ ba đến năm người bạn cùng ngồi ăn cơm trò chuyện với nhau một cách thoải mái, hoặc cung cấp nơi ăn uống nghỉ ngơi tốt nhất cho các thương nhân.

Hôm nay đúng lúc Quỳnh An đi đến nhà xuất bản, trên đường về nhà nhận được điện thoại của Hoa Hân, biết cô đang ở gần đây, mà Đinh Từ Ninh cũng vừa khéo giới thiệu khách hàng đến cửa hàng của Hoa Hân, Vì vậy các cô quyết định cùng nhau dùng cơm.

"Món mỳ spaghetti này của bọn họ không tồi, tớ gọi món này là được rồi. . ." Ba người rất nhanh đã gọi xong món.

Thừa dịp trong lúc đợi các món ăn được mang lên, các cô tranh thủ ngồi tán gẫu với nhau.

"Quỳnh An, tớ phát hiện ra cậu rất thích các trang phục dân tộc, tóc dài xoã vai, váy dài phong cách Gypsy, áo T-shirt hoạ tiết thần bí, kết hợp với các tua rua trên áo, khuyên tai to bản, đủ loại kiểu dáng phụ kiện vòng tay, mang phong cách cá nhân vô cùng đặc sắc, mình gần đây phát hiện thấy có rất nhiều nữ nhân càng ngày càng thích cũng như tiếp nhận phong cách độc đáo như vậy." Hoa Hân không hổ là tinh phẩm lão bản nương của khu nhà trọ, đối với thời thượng và thường thức rất nhạy cảm.

"Nhưng mà tớ cảm thấy khi Quỳnh An mặc trang phục mang phong cách dân tộc còn có một mùi vị đặc biệt khác, điều này có thể là có liên quan đến khí chất bên ngoài của cậu ấy." Đinh Từ Ninh nói.

"Không sai." Hoa Hân cũng tán thành.

"Tớ? Tớ chỉ là đặc biệt thích loại phong cách này mà thôi, hơn nữa người tớ coi như tương đối cao, mặc váy dài vào sẽ không đến nỗi bị dẫm phải vạt váy." Kiều Quỳnh An tự cười bản thân nói: "Các cậu quá đề cao tớ rồi."

"Tớ là nói thật, tuy rằng diện mạo Quỳnh An không phải là đặc biệt xinh đẹp, nhưng cậu lại có một cổ mùi vị rất đặc biệt, phải hình dung như thế nào nhỉ? Cảm giác trong lòng biếng mang theo một chút ánh nắng ấm áp buổi sớm mai, khiến cho người khác nhìn thấy rất thoải mái, rất muốn cứ như vậy được gần gũi ở bên cạnh cậu."

"Oa oa, đây là hình dung gì vậy, quá trừu tượng, trong lòng biếng mang theo một chút ánh nắng ấm áp buổi sớm mai. . . cậu là do bị Quỳnh An ảnh hưởng quá sâu sắc sao?" Đinh Từ Ninh căng lớn mắt, cảm thấy rất mới mẻ.

"Quỳnh An, cậu cũng dạy tớ một chút đi, làm như thế nào để dùng những thứ nho nhả rất trừu tượng đó để hình dung những thiết kế của tớ, cậu không biết bây giờ khách hàng đều đang rất ưa chuộng điều này."

"Đừng nào loạn nữa, nếu như cậu nói xong mà khách hàng không ai hiểu được, vậy nên làm như thế nào cho phải."

"Sẽ không, có rất nhiều khách hàng tự cao sẽ cảm thấy như vậy mới có thể biểu thị rõ đẳng cấp cao quý của mình." Đinh Từ Ninh mang theo một chút hài hước nói: "Lâm tiên sinh, thiết kế căn phòng này của tôi là đi theo một loại mỹ cảm thâm trầm mà lại uyển chuyển mềm mại, làm cho người ta không tài nào hiểu rõ nhưng vẫn mê luyến không rời. . ."

Đinh Từ Ninh khoa trương nói làm cho Hoa Hân cùng Kiều Quỳnh An cười ha ha, bọn họ cười đến nước mắt đều tràn ra.

Chỗ ngồi của Hoa Hân vừa vận hướng mặt ra phía cửa ra vào của nhà hàng, cô cười cười khoé mắt vừa khít liếc lên một đôi nam nữ.

Nam đẹp trai nữ xinh gái, làm cho Hoa Hân không nhịn được nhìn lại bằng hai mắt.

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn liền sùng sốt.

Người đàn ông kia không phải là. . . Cô không nhận lầm, dù sao cũng không phải là mỗi ngày đều có thể gặp được người đàn ông đẹp trai như vậy đi lại ở trên đường.

Khoé miệng cười cười của Hoa Hân cứng đờ hai giây.

Cô liếc về phía Kiều Quỳnh An đang ngồi đối diện, chần chờ một chút, không biết có nên nói với Quỳnh An hay không.

Nhưng không cần cô nói, Kiều Quỳnh An khó có được thần kinh nhạy cảm lúc này lại có thể phát huy tác dụng, cô thuận theo tầm mắt của Hoa Hân nhìn lại là Đỗ Phương Cần và Chu Ly Á, bọn họ an vị ở chỗ ngồi dành cho tình nhân bên cạnh cửa sổ, hai người thân mật thảo luận nội dung thực đơn.

"Ồ, Hai người nhìn thấy ai vậy? tại sao đột nhiên lại yên tĩnh?" Đinh Từ Ninh cũng nhìn sang, nhưng cô cũng không biết đôi nam nữ này là ai.

"Thật đẹp đôi, nam đẹp trai nữ xinh gái. . ." Hoa Hân bỗng nhiên dè dặt tay của Đinh Từ Ninh, muốn cô đừng nói nữa.

Bầu không khí tại chỗ biến chuyển rõ ràng, Kiều Quỳnh An cũng không cười nổi nữa.

"Vậy người phụ nữ kia là. . ." Hoa Hân sớm đoán được.

"Đúng, cô ta chính là bạn gái trước của hân, Chu Ly Á." Kiều Quỳnh An cô đơn nói.

Bọn họ ở trong mắt mọi người xem ra đúng là vô cùng đẹp đôi, điểm này ngay cả cô cũng tán thành.

"cái gì, bọn họ chính là. . ." Đinh Từ Ninh sau khi kinh hô, nhanh chóng đè thấp âm lượng. "Bây giờ nên làm gì đây?"

Cô lo lắng liếc mắt xem xét Kiều Quỳnh An, muốn an ủi cô nhưng lại không biết nên nói cái gì cho phải.

"Quan sát, trước tiên quan sát một chút rồi hãy nói." Hoa Hân nói.

"Tớ muốn rời đi." Kiều Quỳnh An cảm thấy mình căn bản không ngồi nổi nữa, cô muốn làm đà điều, vùi đầu mình vào trong động, nhắm mắt làm ngơ.

"Nhưng nếu như bây giờ cậu đi nhất định phải đi qua bên cạnh bàn của bọn họ. . ."

Thiết kế đường đi của nhà hàng là như vậy, Đỗ Phương Cần và Chu Ly Á lại vừa vận ngồi ở ngay bên cạnh đường đi ra vào cửa nhà hàng.

"Bằng không chúng ta ngồi tại chỗ, bất gian. Nói đùa tốt lắm, chúng ta có ba người, không sợ bọn họ." Đinh Từ Ninh đột nhiên nảy sinh tà ác nói.

"Tớ xin cậu, chúng ta không thể chỉ vì nhìn thấy người ta ăn cơm cùng nhau mà khẳng định bọn họ nói lại tình xưa." Giới hạn bạn bè cũng có thể cùng nhau ăn cơm.

Đều là Đinh Từ Ninh cùng Hoa Hân tranh luận, Kiều Quỳnh An vẫn trầm mặc không nói, trái tim đang bị nhéo đau, không biết nên phản ứng như thế nào.

"Bọn họ thật sự chỉ đơn giản là ăn cơm sao?" Đinh Từ Ninh hoài nghi, nhìn vào cử chỉ, tựa hồ có chút thân mật, nhưng có lẽ là bởi vì bọn họ đã từng là người yêu, nguyên nhân khiến hai bên rất quen thuộc.

"Đương nhiên chỉ là ăn cơm mà thôi, ở trường hợp công khai bọn họ vẫn có thể làm gì?" Hoa Hân vẫn ủng hộ Đỗ Phương Cần.

Chỉ là hình ảnh kế tiếp khiến cho cô không thể cố gắng thêm ——

Ba người các cô đồng thời nhìn thấy Chu Ly Á cầm khăn ăn trên bàn lên, tay lướt qua phía trước mặt bàn giúp Đỗ Phương Cần lau vết thức ăn dính trên khoé miệng.

Đó là hành vi vô cùng thân thiết chỉ có thể xuất hiện trong khi yêu nhau!

Hoa Hân cùng Đinh Từ Ninh lo lắng liếc mắt nhìn nhau, lại đồng thời nhìn về phía Kiều Quỳnh An, trông thấy trong mắt cô là vẻ bình tĩnh đến đau đớn.

Cũng không thể nhẫn nại thêm nữa, các cô đều đã mất hết khẩu vị.

"Không ăn nữa, chúng ta đi!" Đinh Từ Ninh nắm cánh tay của bạn tốt.

"Nhưng bọn họ sẽ nhìn thấy. . ." Kiều Quỳnh An chần chờ.

"Nhìn thấy thì nhìn thấy, chúng ta cũng không làm chuyện gì xấu, còn sợ bị bọn họ nhìn thấy sao?"

Vì vậy Đinh từ Ninh cùng Hoa Hân che chắn cho Kiều Quỳnh An chuẩn bị rời khỏi nhà hàng, mà đang lúc đi ngang qua bên cạnh Đỗ Phương Cần, không cách nào tránh khỏi, tầm mắt của bọn họ đối mặt nhau.

"Quỳnh An?" Đỗ Phương Cần khiếp sợ nhìn Kiều Quỳnh An, thế nhưng Kiều Quỳnh An lại liếc mành né tránh tầm mắt của hắn, không cho đáp lại.

Cô đẩy đẩy Đinh Từ Ninh, ý bảo cô mau đi.

Nhưng Đinh Từ Ninh cùng Hoa Hân một mực không nhịn được khẩu khí này.

"Đỗ tiên sinh, thật là thiệt thòi khi tôi vẫn còn ở trước mặt Quỳnh An nói tốt cho ngài, kết quả không nghĩ tới ngài lại là loại người thối nát như vậy." Hoa Hân nã pháo trước, hai tay xoa xoa thắt lưng, hừ lạnh.

"Anh lớn lên đẹp trai tuấn tú là không sai, thế nhưng anh không xứng với Quỳnh An, đừng làm cho tôi nhìn thấy anh lại xuất hiện ở trong toà nhà lần nữa, bằng không tôi sẽ dội nước vào người anh."

Đinh Từ Ninh cùng Hoa Hân cũng không phải là đèn đã cạn dầu, ngày thường vì duy trì hình tượng chuyên nghiệp mà dè dặt cẩn thận, nhưng bây giờ vì đau lòng thay cho bạn tốt mà mở miệng xả giận, phải trở thành người đàn bà chanh chua bằng bất cứ giá nào.

Đỗ Phương Cần bị mắng không hiểu vì sao, nhưng từ đầu đến cuối hắn cũng chỉ để ý đến phản ứng của Quỳnh An.

"Tôi không biết các cô đang nói cái gì, nhưng tôi không hi vọng Quỳnh An hiểu lầm." Hắn đứng dậy muốn đi đến dắt tay Quỳnh An, nhưng Quỳnh An lại chón ra phía sau Đinh Từ Ninh.

"Hiểu lầm? Bọn tôi cũng không hiểu lầm, Quỳnh An cùng bọn tôi đều nhìn thấy rất rõ ràng, cũng đã nhìn thấu thái độ làm người của anh, muốn bắt cá hai tay sao, cửa cũng không có đâu." Đinh Từ Ninh trừng mắt về phía Chu Ly Á.

Người phụ nữ kia rất xinh đẹp, không tồi, nhưng thoát nhìn tâm cơ rất thâm trầm, Quỳnh An hiền lành của các cô làm sao có thể đấu thắng người phụ nữ như vậy!

Đỗ Phương Cần biết quan hệ giữa hắn và Chu Ly Á bị hiểu lầm, hắn vội vàng giải thích.

"Anh cùng Ly Á chỉ là bạn bè, cùng quan hệ hợp tác trên công việc."

"Bọn tôi đều đã tận mắt nhìn thấy bằng chứng rồi, anh còn muốn trợn mắt nói mò sao." Hoa Hân nổi giận phản kích. Người đàn ông này thật sự rất dờ, cô ủng hộ Quỳnh An chia tay hắn.

Dựa vào các cô là bạn thân của Quỳnh An, Đỗ Phương Cần không tiện nổi giận trước mặt các cô, hắn cho rằng chỉ cần Quỳnh An tin tưởng hắn đã thoả mãn rồi.

"Quỳnh An, chúng ta nói chuyện riêng một chút."

Đỗ Phương Cần mạnh mẽ tách Đinh Từ Ninh ra, lần thứ hai muốn bắt lấy tay của Quỳnh An.

"Không ——" Dừng khí cùng khí lực của Quỳnh An không biết từ đâu tới, cô đẩy cánh tay to lớn của Đỗ Phương Cần ra.

"Quỳnh An. . ." Đỗ Phương Cần kinh sợ cảm thấy tình thế không ổn, Quỳnh An chưa từng kích động như vậy, xem ra cô cũng hiểu lầm hắn.

"Anh đừng chạm vào tôi, đi ra, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!" Kiều Quỳnh An thương tâm gần chết, cô hất tay Đỗ Phương Cần ra, chặt vật chạy ra khỏi nhà hàng.

Tại sao ông trời muốn cô phải tận mắt nhìn thấy hình ảnh thân mật của Đỗ Phương Cần với Chu Ly Á, có phải như vậy mới có thể làm cho cô hoàn toàn

chết tâm

Cô cũng đã nguyện ý tự động thôi lui, vì sao vẫn muốn như vậy? Có phải hay không vì ông trời biết, thật ra trong lòng cô vẫn ôm một tia hi vọng, tuy rằng trên đầu môi nói muốn chia tay, nhưng trên thực tế cô vẫn hi vọng hân cùng Chu Ly Á không có nổi lại tình xưa.

Đỗ Phương Cần bỏ lại Chu Ly Á chạy ra ngoài đuổi theo, Hoa Hân cùng Đinh Tử Ninh có chút kinh ngạc, các cô nhìn Chu Ly Á bị bỏ lại một chút.

Đối với người phụ nữ cướp bạn trai của người khác, không có hảo cảm, các cô quyết định đổi một nhà hàng khác ăn cơm.

Vì vậy một bữa cơm ước hẹn tốt đẹp đã bị thay đổi, chỉ còn lại Chu Ly Á ngồi nguyên tại chỗ.

Cô ngồi tại chỗ, cô gắng tiêu hoá cảm hận lúc này.

Chưa từng có người đàn ông nào dám ném cô, Đỗ Phương Cần là người đầu tiên. . . Cô hít thở sâu một hơi, không sao, lúc này trong lòng cô ý tứ hàm xúc hưng phấn vẫn chiếm đa số.

Cô đã sớm tập trung phong toả mục tiêu Đỗ Phương Cần, biết hân sống chung với bạn gái nhưng không chịu buông tha, dù sao cũng không có người phụ nữ nào có thể chống lại sức quyến rũ của Đỗ Phương Cần, huống hồ cô cùng Đỗ Phương Cần có một đoạn thời gian yêu nhau.

Mà cô hiện tại biết bạn gái ở chung với hân là ai.

Kiều Quỳnh An, học tỷ của Đỗ Phương Cần, một người cùng Đỗ Phương Cần cũng không tệ lắm, nhưng đáng về bên ngoài cũng không phải quá xuất sắc.

Xem ra trong lúc cô bỏ rơi Đỗ Phương Cần, là do cô ta thay thế vào chỗ trống.

Đối thủ như vậy, cô căn bản không để vào mắt, huống hồ một trận hiểu lầm như ngày hôm nay sẽ làm cho khoảng cách giữa bọn họ ngày càng lớn hơn, thật sự là quá tốt.

Chỉ cần cô cố gắng thêm một vài động tác gây chia rẽ, bọn họ sớm muộn sẽ chia tay.

Mất thầy ngày Đỗ Phương Cần trở lại bên cô không còn xa, như vậy, cô có thể tha thứ cho hân ngày hôm nay đã làm nhục cô bỏ đi.

Chu Ly Á thường thức bữa ăn người phục vụ đưa lên, trong lòng tính toán bước tiếp theo, khoé miệng đột nhiên hiện lên một lúm đồng tiền.

Cô mong muốn đồ vật cô chưa từng đạt được, cho dù là cô đã từng vứt đi, cô tuyệt đối không cho phép có bất kỳ người phụ nữ nào ngăn trở ở trước mặt cô, huống chi là cái loại phụ nữ nhan sắc bình thường như vậy, Kiều Quỳnh An không xứng đối với Đỗ Phương Cần.

Chỉ có cô, người xinh đẹp như cô mới có tư cách đứng bên cạnh Đỗ Phương Cần.

Kiều Quỳnh An thương tâm trở lại chỗ ở của mình, Đỗ Phương Cần chạy theo sau trấn an, cô ngay cả cửa chính cũng quên khoá lại, Đỗ Phương Cần tiến quân thần tốc đi vào phòng ngủ của cô.

Thấy cô nằm lý ở trên giường, vai hơi co rúm, thấp giọng khóc sướt sùi.

Đỗ Phương Cần đau lòng không ngớt.

Hân ôn nhu vỗ nhẹ hai vai của cô.

"Quỳnh An, em hiểu lầm rồi. . . Anh cùng Ly Á không có gì, bọn anh chỉ là mối quan hệ hợp tác trên công việc mà thôi."

Kiều Quỳnh An không để ý tới, cũng không tin lời giải thích của hân.

Vì sự tình gì cho đến bây giờ hân vẫn muốn lừa dối cô?

Trái tim của cô đều tan nát.

"Quỳnh An, đừng khóc. . ." Đỗ Phương Cần than nhẹ. "Tình cảm mấy năm nay của anh đối với em. . . Lê nào em lại dễ dàng gạt bỏ đi sao?"

Chẳng lẽ đây là lỗi của hân sao?

"Đừng nói em đau lòng, thái độ em không tin tưởng anh cũng đã đủ kích anh." Đỗ Phương Cần cũng cảm thấy uất ức.

Kiều Quỳnh An đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, cô hai mắt đầm lệ, bao hàm ý tứ khiển trách.

"Nếu anh muốn sự tin tưởng của tôi thì hãy nói thật, tôi từ sớm đã biết anh cùng Chu Ly Á gặp lại nhau, ngay cả việc hợp tác trong công việc, cũng biết những lúc anh về muộn là vì ở cùng một chỗ với cô ta, thậm chí, cô ta vẫn thường gọi điện thoại cho anh, mà anh luôn trốn tránh đề nghe điện thoại của cô ta!"

Cô vốn là không muốn chỉ trích như vậy trước mặt Đỗ Phương Cần.

Nếu đoạn kết của tình yêu là tố cáo sai lầm của đối phương, vậy cô tình nguyện im lặng buông tha, chỉ ít còn có thể lưu giữ lại một chút yêu thương tốt đẹp.

Tại sao giữa bọn họ lại đi đến tình trạng này?

"Lẽ nào em là bởi vì như vậy nên mới muốn dọn ra ngoài chia tay với anh?" Thì ra điều hẩn giấu diếm đã bị Quỳnh An phát hiện từ sớm.

"Không sai."

Đỗ Phương Cần có chút tức giận, tức giận Quỳnh An không tin tưởng mình.

"Em cứ như vậy không tin tưởng anh?"

"Anh đối với tôi không thành thật, muốn tôi làm sao tin tưởng anh?" Kiều Quỳnh An rống lên đáp trả. "Nếu anh cùng Chu Ly Á trong lúc đó thực sự không có gì, hoặc là anh đối với cô ta thực sự không còn tình cảm, vì sao anh không thể thành thật với tôi về sự xuất hiện của cô ta."

Đỗ Phương Cần buồn bực vò vò tóc, không nghĩ tới hẩn trước đây có ý tốt muốn tận lực giấu diếm, ở trong mắt Kiều Quỳnh An lại hoàn toàn là một chuyện khác.

Sự bảo vệ của hẩn, cô cho là trong tim hẩn có quý.

Hẩn giấu diếm, cô cho là hẩn bắt cả hai tay.

Sau đó cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không nói, liền trực tiếp chia tay rời đi. . .

Hẩn không biết bây giờ là nên giận cô, hay là tức giận chính bản thân mình.

"Việc thúc đẩy tuyên truyền trò chơi mới ra ngoài thị trường lần này là do công ty PR Vũ Trụ bên Chu Ly Á phụ trách. Trước đây bọn anh cũng đã từng hợp tác qua với Vũ Trụ, sự ăn ý cùng hiệu quả đều không tồi, lần này cũng không ngoại lệ, tổng giám đốc đã để cho Vũ Trụ nhận thầu tuyên truyền trò chơi mới, anh cũng là trong lúc ký hợp đồng hợp tác mới biết Chu Ly Á là chủ nhiệm mới nhận chức của bọn họ."

Hẩn quyết định đem ngọn nguồn sự việc nói rõ ràng.

"Anh có suy nghĩ qua có nên hay không cho em biết chuyện này, nhưng cuối cùng anh lại quyết định che giấu, anh không muốn khiến em lo lắng, anh tự nhận đã không còn tình cảm gì với Chu Ly Á, giữa anh và cô ấy chỉ là quan hệ bạn bè cùng với hợp tác làm ăn mà thôi."

"Nhưng biểu hiện của anh cũng không phải là chỉ có một ít chuyện, anh để cho mùi nước hoa của cô ta dính trên áo sơ mi của anh, anh cùng cô ta ở bên ngoài quần lầy nhau đến tối khuya nhưng lại nói dối tôi là làm thêm giờ ở công ty, anh thậm chí không dám ở trước mặt tôi nhận điện thoại của cô ta. . ."

"Mùi nước hoa?" Đỗ Phương Cần nhú chặt mi lại, hẩn căn bản không chú ý tới tình tiết như vậy, "Anh quả thực là làm thêm giờ ở công ty, chỉ là Chu Ly Á cũng có ở đó, cô ấy là người phụ trách chính cho việc tuyên truyền trò chơi, giữa bọn anh có rất nhiều việc phải bàn luận, phải họp hội nghị, đây là không cách nào tránh khỏi."

Về phần Chu Ly Á dùng nước hoa gì hẩn căn bản không quan tâm, cũng chưa từng chú ý tới.

"Mà trốn tránh em nghe điện thoại của Chu Ly Á, hoàn toàn chỉ là không muốn em biết khiến em lo lắng quá mức, không nghĩ tới anh làm như vậy lại biến khéo thành vụng."

Ài, sớm biết sẽ bị hiểu lầm, trước đây hẩn đã thẳng thắn toàn bộ không che giấu.

"Thế nhưng hành động của anh cùng Chu Ly Á ở nhà hàng lại thân mật như vậy, anh muốn tôi làm sao tin tưởng lời giải thích của anh?" Vừa mới một màn kia ở nhà hàng cô vẫn còn khắc sâu nhớ rõ.

Điều này Đỗ Phương Cần lại không cách nào giải thích được.

Dù sao hẩn cùng Chu Ly Á đã từng qua lại nhiều năm. Rất nhiều hành động là ăn ý tự nhiên, trước đó ở nhà hàng, khi cô ấy cầm khăn ăn lau khoé miệng cho mình, xác thực có chút sùng sốt, nhưng cũng không có đặc biệt cảm thấy hành động như vậy có gì không đúng.

Xem ra là hẩn quá mức sơ suất.

Nhiều khi đàn ông luôn không cảm thấy gì, nhưng ở trong mắt phụ nữ xem ra, hành động như vậy cũng không phải là hành động "bạn bè" có thể làm.

"Quỳnh An, anh. . ."

"Có phải anh cảm thấy hành động như thế là không có gì?" Kiều Quỳnh An cắt đứt lời của hẩn.

Dù sao đối phương cũng là bạn gái thân mật đã từng qua lại với hắn.

"Anh. . ." Đỗ Phương Cần không có cách nào nói dối, hắn thở dài thừa nhận: "Không sai, đúng là anh nghĩ không có gì."

Kiều Quỳnh An nhắm mắt lại, trầm mặc trong chốc lát mới nói: "Phương Cần, trước đây anh có thể ở cùng một chỗ với tôi. . . là bởi vì yêu tôi?" Trở về vấn đề lúc ban đầu, cô muốn hỏi một vấn đề mà cô đề ý nhất, nhưng thuy chung đặt nghi hoặc ở trong lòng.

Đỗ Phương Cần không trả lời.

Hắn lặng im nhìn cô, nhìn vào đáy mắt sâu thẳm của cô, còn nhớ rõ ở trong câu lạc bộ thời đại học, hắn đã từng nói với cô: Lời nói dối có thiện ý là nhất thiết phải tồn tại.

Mà bây giờ, ở giữa lời nói dối và chân thực, hắn nhất định phải chọn một cái. Nếu ngày trước hắn lựa chọn nói dối, nhưng hắn không muốn lừa gạt người phụ nữ hắn yêu.

"Nếu em hỏi là trước đây. . . Không, lúc đó anh cũng không phải vì yêu em mới ở chung một chỗ với em." Mà là bởi vì xảy ra quan hệ với cô, cướp đi lần đầu tiên của cô, ngay lúc đó hắn cảm thấy mình nên có trách nhiệm với cô.

"Thế nhưng đó là trước đây, hiện tại. . ." Đỗ Phương Cần còn chưa nói hết, Kiều Quỳnh An liền yếu ớt cắt ngang hắn.

"Không, tôi không muốn nghe, như vậy là đủ rồi, xin anh hãy đi đi được không?"

Cô không hề khóc, tâm tình kích động trái lại lắng đọng xuống dưới, cả người như bị hút hết linh hồn.

"Quỳnh An. . ."

"Tôi mệt rồi, xin anh hãy để tôi nghỉ ngơi một chút, có được hay không?"

Cô vô cùng vô cùng kiên trì.

Đỗ Phương Cần nhìn thấy sắc mặt của cô tái nhợt mệt mỏi như vậy, hắn không thể không thoả hiệp, quyết định trước hết để cho cô nghỉ ngơi, sau này hai người lại nói chuyện.

Vì vậy hắn rời đi trước.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Ngoan Nữ* *Đứng Lại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Hắn không nên rời đi trước.

Hắn đã đưa ra một quyết định tồi tệ nhất, sau khi hắn rời khỏi nơi ở của Kiều Quỳnh An, hắn sẽ không còn cơ hội để bước chân quay trở lại nơi đó.

Bảo vệ của toà nhà vốn rất thân thiện đối với hắn, nhưng chỉ sau một đêm lại coi hắn như kẻ thù, chỉ còn thiếu nước đem hình của hắn dán ở phòng bảo vệ để cảnh cáo.

Dù có làm thế nào đi nữa hắn cũng không thể bước vào toà nhà một bước, chứ đừng nói đến là nơi ở của Kiều Quỳnh An ở tận lầu mười hai.

Không chỉ có vậy, Quỳnh An thậm chí đã đổi số di động, điều này làm cho hắn cảm thấy rất khủng hoảng, không thấy được cô, không nghe được thanh âm của cô, cảm giác dường như hắn sắp mất đi cô!

Đỗ Phương Cần chưa bao giờ hoảng loạn như vậy, ngay cả một chút tâm tư cho công việc cũng không có.

Hắn thừa nhận sau khi xuất ngũ hắn cùng Quỳnh An qua lại với nhau không phải vì tình yêu, hắn thích Quỳnh An, lúc đó chỉ thuần túy là tình cảm yêu thích giữa những người bạn, nghĩ cô là một người con gái có thể khiến cho hắn cảm thấy thoải mái khi ở chung một chỗ.

Chỉ tự trách mình say rượu mất lý trí, cướp đi sự thuần khiết của cô.

Mặc dù nói ở thời đại này còn có người có ý tưởng chịu trách nhiệm vì sự thuần khiết của phụ nữ là rất ngu xuẩn, nhưng hắn chính là không nén nổi áy náy trong lòng, hơn nữa lúc đó bị Chu Ly Á phản bội, trên phương diện tình cảm hắn rất cần có một người để che lấp đi khoảng trống trong lòng.

Quỳnh An là một lựa chọn rất phù hợp.

Về sau, không biết từ khi nào, cảm giác của hắn đối với Quỳnh An đã thay đổi, từ chị em đồng môn, tình cảm bạn bè, chuyển hoá thành tình cảm thân mật giữa nam và nữ tràn ngập lực hấp dẫn.

Hắn thích cảm giác được ở chung với Quỳnh An, cũng thường thích ngắm dáng vẻ lơ đãng của cô. Dung mạo của Quỳnh An có thể không xuất sắc như Chu Ly Á, nhưng ở chung với cô cảm giác rất thoải mái tự do tự tại.

Phản ứng của cô có chút chậm chạp, nói chuyện luôn luôn chậm rãi, chưa từng có nhiều yêu cầu hay giới hạn đối với hắn, luôn luôn chịu đựng hắn vô điều kiện, khích lệ hắn. Người phụ nữ như vậy hắn yêu sâu sắc, cũng dự định đem cô cất giấu đi, không muốn cho những người đàn ông khác phát hiện ra vẻ đẹp của cô.

Chỉ là nguyện vọng này đã bị chính hắn đập tan.

Đỗ Phương Cần ảo não bới tóc, hắn nên làm như thế nào để xoay chuyển tâm tư của Quỳnh An đây? Không để cho cô lại tức giận, không còn thương tâm nguyện ý quay trở lại bên hắn?

"Trưởng phòng, chủ nhiệm Chu của 'Vũ Trụ' tới chơi." Thư ký báo tin thông qua điện thoại.

"Ừ, mời cô ấy vào."

Hắn có hẹn với Chu Ly Á, thảo luận về vấn đề liên quan đến các cửa hàng quảng cáo trò chơi mới cho tháng sau.

Thư ký đưa Chu Ly Á đến phòng làm việc, rồi quay ra pha cho hai người cốc cà phê.

"Mời ngồi." Đỗ Phương Cần mời Chu Ly Á ngồi lên ghế sofa ở trong phòng, nghiêm túc dùng giọng điệu bàn luận công sự.

Một giờ sau ——

"Ok, chúng ta cứ như vậy tiến hành, ngày mai anh sẽ đem đề án này lên báo cáo với tổng giám đốc, cùng ông ấy nói rõ về nội dung tuyên truyền phát triển trò chơi lần này."

"Làm phiền anh, Phương Cần." Chu Ly Á ưu nhã nhấp ngụm cà phê, nghỉ ngơi một chút.

"Cà phê nguội cả rồi, để anh gọi thư ký vào đổi cho em một cốc khác." Đỗ Phương Cần nói.

"Không, không cần." Chu Ly Á dành tặng cho Đỗ Phương Cần một nụ cười xinh đẹp.

"Lần trước. . . Rất xin lỗi, để em một mình ở lại trong nhà hàng. . ."

"Không việc gì, em có thể thông cảm." Chu Ly Á bày ra sắc mặt bao dung. "Nhưng mà, hi vọng học tỷ Quỳnh An không vì như vậy mà hiểu lầm em." Lời là nói như thế, nhưng trong lòng suy nghĩ cũng không phải như vậy.

Mặt Đỗ Phương Cần lộ vẻ khó xử, hiển nhiên chuyện khó giải quyết vẫn chưa giải quyết được.

Chu Ly Á đắc chí trong lòng.

"Kỳ thực em có một chút bất ngờ, thì ra người bạn gái ở chung với anh lại là học tỷ Quỳnh An, dù sao ngoại hình của học tỷ với hình mẫu ưa thích của anh. . . Ách, có chút chênh lệch."

Cùng với người xinh đẹp như cô căn bản không so được.

"Đó là cách nghĩ lúc còn trẻ, sau khi ở cùng với Quỳnh An, anh mới cảm nhận được, người anh chân chính muốn yêu thương chung sống cả đời không hề có liên quan đến ngoại hình của người đó, mà là cá tính cùng cảm giác, thời gian ở chung với Quỳnh An anh cảm thấy rất vui vẻ, mà cô ấy cũng hoàn toàn ủng hộ ước mơ của anh, hai người có chung mục tiêu cùng cố vũ ủng hộ lẫn nhau, cũng không có so sánh cái này hơn cái kia." Nghĩ đến người bạn gái thân yêu, Đỗ Phương Cần nở một nụ cười dịu dàng. "Đợi sau khi hiểu lầm được tháo gỡ, anh muốn cầu hôn Quỳnh An, chân chân chính chính sống cùng cô ấy cả đời."

Biểu tình ôn nhu của hắn, làm cho Chu Ly Á đỏ kị không ngớt.

Cầm giận bản thân năm đó không có mắt nhìn xa một chút, hôm nay cũng sẽ không mất đi Đỗ Phương Cần, người đàn ông ưu tú này vốn thuộc về cô.

"Thật sự là quá tốt, em chúc phúc cho hai người. . ." Cô khẩu thị tâm phi dâng lên lời chúc, sau đó lại giả bộ lo lắng hỏi: "Học tỷ Quỳnh An, cô ấy vẫn chưa tha lỗi cho anh?"

"Đúng vậy." Đỗ Phương Cần khẽ thở dài.

"Không bằng em giúp anh đi giải thích với học tỷ Quỳnh An thì như thế nào? chính miệng nói cho cô ấy biết, giữa chúng ta thực sự không có gì."

Đỗ Phương Cần suy nghĩ một chút, đây không phải là một phương pháp tồi, nhưng lại cảm thấy sự xuất hiện của Chu Ly Á đã khiến cho mối quan hệ giữa anh và Quỳnh An có hiềm khích lớn, nếu lại để cho cô cùng Quỳnh An đối mặt nhau, chỉ sợ sẽ càng tăng thêm nhiều hiểu lầm.

Hắn lắc đầu, từ chối đề nghị của Chu Ly Á.

"Đây là chuyện riêng giữa anh và Quỳnh An, tuy hiện tại cô ấy không chịu gặp anh, nhưng anh sẽ dùng thành ý của mình làm cho cô ấy cảm động."

Suy nghĩ của Chu Ly Á vừa vặn trái ngược với Đỗ Phương Cần, cô ước gì Kiều Quỳnh An cả đời này không nên gặp lại Đỗ Phương Cần, nếu như có thể, cô sẽ đem hết mọi cách thức để khiến cho bọn họ vì vậy mà hiểu lầm, sau đó chia tay.

Đỗ Phương Cần giống như một người ngu ngốc, gió mặc gió mưa mặc mưa, mỗi ngày đều đến phòng bảo vệ dưới lầu nhà Quỳnh An, chân chân thành thành, ngay cả bảo vệ cũng bị hắn làm cho cảm động, còn lấy thân phận người từng trải ra nói với hắn: "Sau này nghìn vạn lần đừng làm chuyện có lỗi với bạn gái, bằng không hối hận cũng không kịp đâu."

Còn nói: "Biết sai mà có thể sửa đổi thì không còn gì tốt hơn, hi vọng Kiều tiểu thư có thể tha thứ cho cậu. Nhưng mà, đàn ông lừa dối thật là nên xuống địa ngục đi."

Đỗ Phương Cần chỉ có thể giống như một đứa bé ngoan ngoãn nghe lời, không dám chọc giận những đại ca bảo vệ này, bằng không bên ngoài mưa lớn như vậy, e rằng ngay cả mái hiên những vị đại ca này cũng không chịu cho hắn.

Ôi!

"Anh ở nơi này làm gì?"

Âm điệu lạnh lùng sau lưng Đỗ Phương Cần vang lên.

Đỗ Phương Cần quay đầu lại, chỉ thấy Hoa Hân đang cầm một cái ô to màu đỏ thắm đứng sau lưng hắn, biểu tình u ám, ngay cả khẩu khí nói chuyện cũng u ám.

"Xin chào, mới tan làm sao?" Đỗ Phương Cần cố gắng không để ý tới khẩu khí lạnh nhạt của Hoa Hân, thân thiện chào hỏi với cô.

Hoa Hân thưởng cho hắn một cái nhìn lạnh lẽo.

"Đúng vậy, còn anh? bị công ty sa thải rồi sao? thế nào lại có thời gian rảnh rỗi đến khu nhà chúng tôi đứng gác vậy?"

"Hắc. . ." Đỗ Phương Cần lúng túng bới bới tóc.

"Vô dụng, bảo vệ sẽ không cho anh vào cửa đâu, hơn nữa bọn họ đều là nam, vẻ đẹp trai mê chết người không đền mạng này của anh cũng vô dụng."

Lời nói này của Hoa Hân đã lọt vào tai hai gã bảo vệ ở trong phòng, bọn họ liên tục cười trộm.

"Tôi là dựa vào thành ý làm bọn họ cảm động. . ."

"Thành ý? Hừ, loại đàn ông lừa dối như anh, còn có thành ý để nói hay sao?"

Nghe Hoa Hân châm chọc xong, Đỗ Phương Cần cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng vẫn muốn giải thích rõ.

"Tôi tuyệt đối không có làm bậy sau lưng Quỳnh An, nếu có tôi cũng không cần khổ sở cầu xin sự tha thứ của cô ấy như vậy, tôi nên cảm thấy vui vẻ, cảm thấy rất cục cũng được tự do, không phải sao?"

Lời nói của hắn khiến cho Hoa Hân rơi vào trầm tư.

"Hoa tiểu thư, lời tiểu tử này nói là sự thật, hắn đã liên tục hơn tuần nay tối nào cũng đến trước cửa phòng bảo vệ nhìn nhau với chúng tôi, mấy người đồng nghiệp chúng tôi đều đã nhìn hắn đến phát ghét rồi, thế nhưng chúng tôi vẫn nghe lời của cô, kiên trì không cho hắn đi vào, à! hắn thật cũng ngoan ngoãn đứng ở đó đến tận nửa đêm mới về nhà đi ngủ."

Thấy bảo vệ Giáp mở miệng nói giúp Đỗ Phương Cần, bảo vệ Ất cũng không nhịn được phát ra cao kiến: "Đúng vậy, nếu hắn như vậy mà vẫn còn thời gian rảnh rỗi đi làm loạn với người phụ nữ khác, vậy tôi thật đúng là khâm phục hắn."

"Anh mỗi tối đều đến phòng bảo vệ đến nửa đêm, tôi xem anh nên dứt khoát đổi sang nghề bảo vệ đi thôi." Hoa Hân không có ý tốt nhú nhú chân mày, không quên nói lời chua ngoa với hắn.

Để có thể được gặp mặt Quỳnh An, bị bạn của cô nói vài lời chua ngoa thì có làm sao.

Lúc này Đỗ Phương Cần chỉ có thể lộ ra nụ cười khổ.

Hoa Hân như có điều cần suy nghĩ quan sát hắn một lúc lâu, cô gấp ô đi qua phòng bảo vệ, sau đó đột nhiên ngoái đầu nhìn lại, "Tôi muốn nói chuyện với

anh một chút, anh theo tôi lên đây đi."

Nghe vậy Đỗ Phương Cần mừng rỡ.

"Đừng có vui vội, tối nay anh vẫn không có cơ hội gặp Quỳnh An đâu, anh phải thông qua sự kiểm tra cùng thảo luận của chúng tôi, đương nhiên, nếu anh ngại phiền phức cũng không cần lên lầu."

Lên, hẳn đương nhiên phải lên, Đỗ Phương Cần một chút cũng không cảm thấy phiền phức, hẳn vui mừng đi lên, cảm thấy sự việc cuối cùng cũng lộ ra một tia sáng.

Một thánh sau.

Sau khi Kiều Quỳnh An nhận được điện thoại của Hoa Hân, đáp ứng lời mời đến phòng của Hoa Hân, Đình Từ Ninh và Lạc Đình Đình cũng đều ở đây.

Từ khi Lạc Đình Đình cùng chồng trước tái hợp, đã dọn ra ngoài ở trong một khu nhà cao cấp, nhưng người chồng thân yêu đã mua lại căn nhà thuê này tặng cho cô, để cô thỉnh thoảng có thể trở về đây hội ngộ cùng bạn tốt.

Kiều Quỳnh An rất hâm mộ cô, không phải người phụ nữ nào cũng có thể giữ lại được tình yêu đã qua với người yêu hoặc chồng của mình

Tốt hơn so với cô, kiên quyết đoạn tuyệt quan hệ với Đỗ Phương Cần cũng đã được hơn một tháng.

Nói tim đã không còn đau đó là gạt người, tình cảm nhiều năm làm sao có thể chỉ trong một tháng mà dễ dàng quên được? Đó là người không yêu thật lòng mới có thể làm được.

Trong một tháng này nếu không có những người bạn hàng xóm tốt bụng luôn kiên trì khích lệ cô, năm lần bảy lượt hẹn cô cùng ăn cơm nói chuyện phiếm, cô nhất định sẽ núp ở trong nhà suy nghĩ lung tung.

Sau khi mọi người cùng nhau ăn cơm xong, Tiểu Húc con trai bảo bối của Lạc Đình Đình không chống cự nổi cơn buồn ngủ, xoa xoa đôi mắt lim dim, bắt đầu ngủ gật.

"thằng bé hôm qua đi ngắm mưa sao băng cùng bọn mình, ngày hôm nay vốn kêu nó ở nhà ngủ bù, nhưng nó lại kiên trì muốn đến gặp mọi người, cùng mọi người ăn cơm." Lạc Đình Đình cười giải thích.

Tiểu Húc có tình có nghĩa, khiến cho ba người mẹ nuôi Hoa Hân, Đình Từ Ninh cùng Kiều Quỳnh An vô cùng cảm động.

"Minh trước có thể dẫn nó vào phòng ngủ ngủ một chút được không?" Lạc Đình Đình trung cầu sự đồng ý của chủ nhân Hoa Hân.

"Đương nhiên có thể. Quỳnh An cậu dẫn tiểu Húc đi vào được rồi, mình có một số việc muốn nói chuyện với Đình Đình." Hoa Hân lại bảo Quỳnh An dẫn tiểu Húc đi vào phòng ngủ.

"Ừ, được." Nếu Hoa Hân cùng Đình Đình có chuyện muốn nói, Quỳnh An cũng không có từ chối. "Tiểu Húc, đến đây nào."

Kiều Quỳnh An dắt tay tiểu Húc, dẫn thằng bé đi vào phòng ngủ, cô không có phát hiện thấy Hoa Hân, Đình Từ Ninh cùng Lạc Đình Đình đang ở sau lưng cô nháy nháy mắt.

Đợi sau khi bọn họ đã đi vào phòng ngủ, Hoa Hân vội vàng hỏi: "Tiểu Húc không thành vấn đề chứ?"

Lạc Đình Đình ra dấu OK. "Tối hôm qua đã diễn tập ăn nói không dưới mười lần, nó sẽ nín giữ Quỳnh An."

Sau khi vào phòng, Quỳnh An an vị tiểu Húc ở trên giường, giúp thằng bé đắp chăn.

"Đi Quỳnh An, đi ở lại cùng cháu một lúc được không, ở lại đến khi cháu ngủ." Tiểu Húc kéo tay Quỳnh An, nũng nịu nói.

"Đương nhiên được a." Kiều Quỳnh An ngồi ở mép giường, cùng tiểu Húc hàn huyên một hồi, cho đến khi thằng bé đi vào giấc ngủ.

Lúc này từ phòng khách truyền đến tiếng chuông cửa, còn có ai đến vào giờ này vậy? Kiều Quỳnh An cho rằng Hoa Hân vẫn chưa ly hôn với chồng.

Ngay khi Kiều Quỳnh An chuẩn bị quay trở lại phòng khách, cô nghe thấy ——

"Anh đã đến rồi, ngồi đi, hôm nay ba người chúng tôi sẽ cùng nhau 'thăm vấn' anh, cuối cùng chúng tôi sẽ bỏ phiếu quyết định xem có muốn giúp đỡ anh hay không." Hoa Hân phóng đại âm lượng nói. "Anh có đồng ý không?"

Là Đỗ Phương Cần?

Kiều Quỳnh An thề cô không có nghe nhầm, cô dừng lại cước bộ, có chút chần chờ đem cửa phòng ngủ đóng lại, do góc độ từ tầm mắt của cô nhìn sang, vừa vặn có thể nhìn thấy bên trong phòng khách, ba người Hoa Hân ngồi ở trên ghế sofa dài, đối mặt với Đỗ Phương Cần.

Thì ra một tháng trước Hoa Hân nhất định về mặt đau khổ chờ đợi của Đỗ Phương Cần, thông qua những chia sẻ tâm sự, Hoa Hân đã cho Đỗ Phương

Cần một tháng, muốn hẳn xác định lại tâm ý thật sự trong lòng.

"Tôi biết người trong lòng tôi yêu là ai, tôi không cần xác định." Lúc đó Đỗ Phương Cần rất quả quyết nói.

"Nhưng tôi kiên trì."

Hoa Hân cho là, sau khi mất đi sẽ cảm thấy nuối tiếc, không nắm giữ được, cho nên sau khi đối phương rời đi sẽ có một khoảng thời gian liều mạng níu giữ đối phương, nguyên nhân chỉ vì không muốn bản thân thua thiệt.

Cô muốn Đỗ Phương Cần từ từ bình tĩnh nghĩ lại, một tháng sau trở lại quyết định.

Cũng chính là ngày hôm nay, cô trước đó đã cùng Lạc Đình Đình và Đình Từ Ninh thảo luận rõ ràng, quyết định mở cuộc "Tam đường hội thẩm".

"Anh đã quyết định xong chưa? Không hối hận?" Hoa Hân mở đầu trước.

"Tôi chưa bao giờ hối hận về quyết định của mình, người tôi muốn vẫn chỉ có Quỳnh An." Đỗ Phương Cần rất khẳng định.

"Anh xác định? nhưng Quỳnh An nói, lúc bắt đầu giữa hai người chỉ là hiểu lầm?"

"Ừ, đêm đó quả thật chúng tôi đều đã uống say. . ."

"Cho nên anh quyết định đâm lao thì phải theo lao, dù sao bạn gái cũng đã mất rồi, liền dứt khoát đem Quỳnh An thế thân?" người tiếp theo đưa ra câu hỏi sắc nhọn.

"Tôi chưa từng có ý nghĩ muốn Quỳnh An thay thế vào vị trí bạn gái còn trống, có thể lúc bắt đầu cũng không phải vì yêu, thế nhưng tôi thích cảm giác ở chung với Quỳnh An, từ thời đại học cũng đã như thế." Đỗ Phương Cần kích động phản bác.

"Tôi không biết tình yêu đối với phụ nữ mà nói, ý nghĩa quan trọng lại là lúc bắt đầu phải oanh oanh liệt liệt yêu thích, sau đó một lần rồi một lần cãi nhau lại hoà hợp, đem tình cảm của hai người thiêu đốt hoàn toàn; hoặc là bắt đầu tầm thường, sau lại rơi vào cảnh đẹp, trong quá trình hai người chung đụng càng ngày càng thoải mái, càng ngày càng sa vào trong đó. . ."

Ngay từ lúc bắt đầu không có tình cảm, cũng sẽ không biểu thị sau này cũng không có tình yêu.

"Nếu muốn tôi nói, tôi đối với Quỳnh An chính là cái thứ hai, Quỳnh An luôn luôn ủng hộ khích lệ tôi, nếu nói tôi có thể có thành tích như ngày hôm nay, đều là công của Quỳnh An."

"Cho nên anh chỉ là cảm kích cô ấy?" Lạc Đình Đình cố ý xuyên tạc câu nói của Đỗ Phương Cần.

"Dĩ nhiên không phải, cảm kích không phải là tình yêu, điều này tôi rất rõ ràng."

Ba người Hoa Hân nghe xong đều gật gật đầu tán thành.

Buổi tụ họp ngày hôm nay chủ yếu là muốn hoá giải tất cả mọi hiểu lầm giữa Đỗ Phương Cần và Quỳnh An, Đỗ Phương Cần cũng không biết Quỳnh An đang ở bên trong, mà Quỳnh An cũng không biết Đỗ Phương Cần sẽ đến đây.

Chính là muốn dưới tình huống như vậy, lời nói ra mới chân thực.

"Anh yêu Quỳnh An sao?"

"Yêu." Rất trực tiếp không chần chờ.

"Tốt, thế nhưng anh khiến cho bạn gái trước xuất hiện ở bên cạnh anh." Đình Từ Ninh đối với điều này rất bất mãn. "Chúng tôi đều đã nhìn thấy bạn gái trước của anh, sự tồn tại của cô ta xác thực sẽ làm cho rất nhiều phụ nữ cảm thấy bị uy hiếp, huống chi Quỳnh An đối với tình yêu của hai người luôn luôn thiếu lòng tin."

Đây mới là vấn đề mấu chốt.

"Mặc dù miệng nói yêu, thế nhưng hành động lại không như vậy, thì có ích lợi gì?"

Đỗ Phương Cần thở dài.

"Tôi cùng Chu Ly Á chỉ là tiếp xúc trên công việc." Hần nhắc lại một lần nữa.

"Tôi thấy chưa hẳn."

"Tôi phải làm sao mới có thể khiến cho mọi người và Quỳnh An tin tưởng tôi?" Hần có thể tuyên thệ. "Tôi không nên giấu diếm Quỳnh An, sai lầm cũng đã rồi, cũng hại cô ấy mất đi sự tin tưởng đối với tôi. . ."

Đỗ Phương Cần yên lặng trong chốc lát, quyết định.

"Tôi không thể chỉ vì chuyện cá nhân mà yêu cầu công ty ngừng quan hệ hợp tác với đối phương, thế nhưng tôi nguyện ý rời đi, rời khỏi FAITH, chỉ cần từ nay về sau cắt đứt triệt để với Chu Ly Á, chỉ cần Quỳnh An nguyện ý tin tưởng tôi, trở lại bên tôi."

Ba người Hoa Hân đưa mắt nhìn nhau.

Sự nghiệp là yếu tố quan trọng nhất của một người đàn ông, mà Đỗ Phương Cần thế nhưng có thể vì Quỳnh An mà buông tha cho sự nghiệp đã nhiều năm phấn đấu nỗ lực.

Xem ra các cô đều có hiểu lầm với Đỗ Phương Cần.

Mà Đỗ Phương Cần thật lòng tỏ tình chắc hẳn Quỳnh An ở trong phòng ngủ cũng đã nghe thấy.

Đúng vậy, cô đều nghe thấy hết, lúc này, cô đã lệ rơi đầy mặt.

"Được rồi, tôi nghĩ anh đã qua được cửa ải này của chúng tôi, nhưng kế tiếp còn có một cửa ải khó hơn nhiều, đó chính là bản thân Quỳnh An." Hoa Hân liếc một cái về hướng phòng ngủ. "Đừng nói chúng tôi không giúp anh, nhưng muốn Quỳnh An gật đầu quay về bên anh, thì phải xem thành ý của anh như thế nào, thứ người phụ nữ quan tâm thế nhưng chỉ là 'ba chữ' mà thôi." Cô ám chỉ.

Với sự mềm lòng cùng mức độ yêu thương của Quỳnh An đối với Đỗ Phương Cần, chắc hẳn đã tha thứ cho Đỗ Phương Cần từ sớm rồi, kế tiếp sẽ chờ Đỗ Phương Cần thật lòng tỏ tình.

"Được rồi, chúng ta đi thôi." Đinh Tử Ninh ba người các cô đứng dậy, chuẩn bị rời đi, đem không gian lưu lại cho bọn họ.

Đỗ Phương Cần có chút ngây ngời, tại sao ba người các cô đồng thời muốn đi.

"Quỳnh An cậu có thể ra ngoài rồi." Hoa Hân quay đầu lại với phòng ngủ hô to.

Quỳnh An ở trong phòng? Đỗ Phương Cần kinh hãi.

"Không sai, Quỳnh An vẫn ở trong phòng, thế nhưng trước đó cô ấy cũng không biết anh sẽ đến đây." Lạc Đình Đình cười nói.

"Đem nơi này lưu lại cho hai người, nhưng con trai tôi vẫn còn ngủ ở trong phòng, nhớ kỹ một chút nữa lửa tình xa cách trưng phùng có tặng vọt thì vẫn cứ nên khắc chế một chút."

Các cô trước khi đi vẫn không quên dặn dò khôi hài một phen.

Sau khi ba người các cô rời đi, Đỗ Phương Cần cẩn thận đi về hướng phòng ngủ.

"Quỳnh An?"

Không có trả lời.

Hắn lại càng đi về phía trước.

"Quỳnh An?"

Lúc này, cửa phòng ngủ mở ra, Quỳnh An mang theo hai con mắt đã khóc sưng đỏ đi ra ngoài.

"Quỳnh An, anh . . ."

Cô đứng cách hắn vài bước, hắn thận trọng, thậm trí ngay cả hô hấp cũng ngừng lại.

"Anh. . ." Hắn nghẹn lời.

Kiều Quỳnh An nở một nụ cười nhớ mong với hắn.

"Đừng nói nữa. . ." Cô một lần nữa dựa vào trong ngực hắn, đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn vùi trong ngực hắn, khóc rống lên.

"Anh yêu em." Hắn vui mừng cảm động nói.

Cảm ơn ông trời, đã khiến cho Quỳnh An nguyện ý tha thứ cho hắn.

"Còn có. . ." Hắn từ trong túi lấy ra thứ đã chuẩn bị từ sớm, nhưng vẫn chưa có cơ hội đem tặng "món quà đặc biệt" này.

Nhẫn kim cương.

Đôi mắt ngập nước của Kiều Quỳnh An không dám tin.

"Đây cũng không phải đến hôm nay mới mua, từ khi anh đi công tác ở Hồng Kông đã chuẩn bị xong rồi." Lúc đó, hắn đã dự định muốn cầu hôn Quỳnh An, muốn chung sống cùng cô cả đời. Không nghĩ tới biến đổi bất ngờ, cho tới hôm nay chiếc nhẫn kim cương này mới có thể lấy ra.

Đỗ Phương Cần đem nhẫn kim cương đeo vào ngón áp út của cô.

"Cả đời này anh chỉ có em, đáp ứng anh, đừng rời khỏi anh. . ." Hắn dùng nụ hôn ước định, hai bờ môi chạm nhau, tình yêu lần nữa trở lại trong lòng hai người.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Ngoan Ngoãn Đứng Lại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Toàn bộ mùi vị mờ ám cùng những tiếng rên rỉ được truyền ra ngoài qua khe cửa của phòng làm việc.

Để công việc ở nhà của Quỳnh An được thuận tiện, Đỗ Phương Cần đã đặc biệt tạo ra một căn phòng làm việc riêng ở trên lầu cao nhất, toàn bộ trang hoàng trong phòng đều mang phong cách cá nhân của Quỳnh An.

Bọn họ bình thường khá ăn ý, khi Quỳnh An ở trong phòng làm việc, chứng tỏ cô đang nghiêm túc viết bản thảo, trừ khi cần thiết, nếu không tốt nhất không nên làm phiền cô.

Thế nhưng từ sau khi Quỳnh An rời nhà bỏ đi rồi quay trở lại, Đỗ Phương Cần dường như đem toàn bộ sự ăn ý trước đó quăng đi hết. Thường xuyên xông vào phòng làm việc của Quỳnh An "quấy rối".

"Đừng." Thanh âm kháng nghị của Kiều Quỳnh An căn bản còn chưa kịp nói ra, đã bị Đỗ Phương Cần mờ ám nuốt vào trong miệng.

Hắn không thể để cho người bạn gái thân yêu của mình dễ dàng không chú ý đến hắn dù chỉ vài phút. Tuy rằng thời hạn nộp bản thảo của cô sắp tới, thế nhưng sau bữa tối, một mình hắn ngồi ở phòng khách xem ti vi dường như rất buồn bực, rất trống vắng.

"Phương Cần, anh đã đồng ý với em."

Trước đó ở dưới lầu, hắn đã đảm bảo hắn sẽ ngoan ngoãn đợi ở phòng khách, tuyệt đối sẽ không chạy lên lầu cao nhất giống như ngày hôm qua, ngày hôm trước cùng ngày hôm kia.

"Ừ, thế nhưng anh rất nhớ em."

Đây là cái lý do gì vậy.

"Chúng ta mới xa nhau chưa đến một giờ đồng hồ." Hơn nữa nói xa nhau vẫn quá gượng ép, một người ở phòng khách, một người ở lầu trên cùng, như vậy tính là xa nhau sao?

"Em đều bỏ lại anh một mình." Lại còn những nhéo, Kiều Quỳnh An không cách nào ngăn cản được bàn tay đang đặt trên cúc áo của cô.

Hắn cởi cúc áo cùng nịt ngực trên người cô ra, ôm cả người cô đi đến trước bàn đọc sách, khẽ ngậm lấy điểm nhạy cảm của cô, cảm thấy thân thể cô hơi run run.

"Em cũng thích, không phải sao?"

Hai người bởi vì hiểu lầm mà dẫn đến rời xa nhau một khoảng thời gian, mức độ nhu cầu đối với thân thể hai bên chỉ có tăng không có giảm, sau khi cô trở về nhà, Đỗ Phương Cần quả thực chỉ có thể dùng từ "yêu cầu vô độ" để hình dung.

Nhưng mà, cô cũng rất phối hợp.

"Thích." Thật thoải mái.

Hai tay ở sau gáy của hắn lồng vào nhau, hắn vùi đầu vào trước ngực cô.

Hắn dựa vào giữa hai chân cô, vật cứng rắn trong quần chọc vào nơi mềm mại của cô, ngăn cách bởi lớp quần mà ma sát khiêu khích trên chọc.

"Ồ chỗ này yêu em có được hay không?"

Đỗ Phương Cần lấy xuống ánh mắt của cô, mái tóc của cô, khiến cho một vài sợi tóc đen nhánh của cô bị tản ra, mức độ mê người nhất thời điên cuồng tăng cao.

Hắn muốn nhìn thấy cô luôn luôn chăm chú nghiêm túc trong công việc, nhưng vì hắn mà mở ra bộ dạng hấp dẫn ở trên bàn làm việc.

Đây toàn bộ sách vở cùng máy tính xách tay ở trên bàn ra, một mảng hỗn loạn, cô ở trên đó có hình dáng cực kỳ hấp dẫn.

Bỏ đi chiếc áo cùng nịt ngực ra khỏi người cô, cởi quần áo nửa thân dưới của cô ra, thân thể của cô bây giờ trần truồng ngồi trên bàn sách chờ hắn yêu cô.

"Thật đẹp."

Hắn quỳ một gối xuống, ở giữa hai đùi của cô, mở rộng đầu gối của cô, môi của hắn đi đến vùng tam giác nhạy cảm của cô.

"Ôi, không." Lưỡi của hắn thật là gian ác!

Nửa thân dưới của cô ưỡn ra, hai tay lui về phía sau chống đỡ trên mặt bàn, ngửa đầu rên rỉ.

Không khí thờ đốc nặng nề cùng tiếng hét chói tai hoà lẫn cùng không gian kích tình xung quanh hai người.

Thăm dò vào trong, rút ra, rồi lại đi vào lần nữa, rút ra, chiếc lưỡi của hắn mô phỏng theo hành động của một bộ phận nào đó trên người hắn cuồng dã loạn động trên người cô, làm cho cô liên tục thét chói tai.

Hắn không chịu bỏ qua một chút nào, ngón tay vân vê nhào nặn, trêu đùa.

"Em không được rồi."

Cô rên rỉ thét lên chói tai đến mức cổ họng đau rát khàn khàn, kháng nghị cầu xin tha thứ.

"Hôm nay nhanh như vậy đã đầu hàng rồi sao?"

Hắn luôn thích trêu đùa cô, cho đến khi không chịu được mà cầu xin tha thứ.

Hắn thừa nhận trong tình yêu hắn là người nhiệt tình đắm nhận vai trò kích tình cho đến khi Quỳnh An gào thét xin tha, khiến cho hắn hưng phấn không thôi.

"Còn chưa đủ."

Rời khỏi chỗ đó của cô, môi lưỡi của hắn lại quần quýt cùng môi lưỡi cô, để cho cô nếm được mùi vị của bản thân.

Mùi vị rất tuyệt vời!

Hắn vội vàng cởi quần của mình, để cho vật dâng trào phách lộ lộ ra.

"Muốn không?" Hắn rất xấu xa hỏi.

Cô đương nhiên muốn.

Lần này hắn không có cưỡng ép câu trả lời của cô, bởi vì hắn đã ảm nhẫn đến sắp nổ tung rồi.

Hắn tiến nhập vào cô.

Hai người bởi vì đồng thời nhận được khoái cảm cùng thoả mãn mà thở dài ra tiếng.

Hắn cuồng dã bá đạo chạy nước rút ra vào, cô cố gắng hết sức bao lấy vật to lớn đã man của hắn.

Bàn làm việc bị động tác mãnh liệt của bọn họ làm cho rung chuyển đến sắp hỏng, giấy bút cùng một vài thứ khác vì không chịu nổi rung chuyển kịch liệt đều đã rơi xuống mặt đất.

Chỉ là không ai quan tâm.

Bọn họ lúc này chỉ để ý kết hợp lẫn nhau.

Sau đó, hắn dẫn cô đi lên cao trào, cô co rút tiếp nhận toàn bộ tinh hoa của hắn bắn ra.

Hoan ái qua đi, hắn ôm cô đến phòng tắm để tắm rửa, sức cùng lực kiệt, cô hưởng thụ sự phục vụ ngọt ngào của hắn.

Giúp cô tắm, giúp cô lau khô người, lại giúp cô mặc áo choàng tắm rồi mới ôm cô trở về giường.

Cô cảm thấy thoải mái nên dần dần đi vào giấc ngủ, nhưng vẫn không nhận được mà nhỏ giọng "oán giận" một chút.

"Anh lại khiến tiến độ của em bị trì hoãn rồi." Đáng ghét, mỗi đêm đều như vậy.

Tuy là oán giận, nhưng trong khẩu khí không hề có trách móc.

Đỗ Phương Cần cười, tinh thần cùng thể lực của hắn chính là rất tốt.

Từ ngăn kéo thứ hai ở tủ đầu giường, hắn lấy ra chiếc nhẫn kim cương đã từng đeo trên ngón tay áp út của Kiều Quỳnh An, nâng bàn tay mềm mại của cô lên lần thứ hai giúp cô đeo vào.

"A, anh phát hiện ra rồi?" Cô thực ra vẫn chưa đáp ứng lời cầu hôn của hắn.

Lý do của cô là, sau khi hiểu lầm được tháo gỡ, kết hôn cũng không phải là con đường duy nhất, cô tình nguyện muốn hai người ở chung với nhau một thời gian nữa, để bồi đắp thêm một chút cảm giác hạnh phúc, cho đến khi cô đối với bản thân cũng như đối với tình cảm của hai người có 100% lòng tin, lúc đấy cô sẽ gả cho hắn.

"Đúng vậy." Đỗ Phương Cần vô cùng thân mật xoa xoa tóc cô.

Kiều Quỳnh An mặt mũi ngáp một cái.

"Em còn tưởng rằng anh bận rộn như vậy, cũng sẽ không phát hiện ra mới đúng."

Bởi vì chưa đáp ứng lời cầu hôn của hắn, cho nên khi cô đeo nhẫn có chút chột dạ, vì vậy mà hôm trước đã len lén tháo ra.

"Đối với chuyện của em, anh sẽ không bận đến mức không phát hiện ra." Hắn cầm bàn tay nhỏ bé của cô. "Quỳnh An?"

"Ừ?" Mí mắt của cô thật là nặng.

"Hãy đồng ý với anh thêm một lần nữa."

"Được, đồng ý cái gì?" Cô không hề nghĩ ngợi trả lời.

"Sau này mặc kệ gặp phải chuyện gì khiến em đau lòng, khiến em khó chịu, không thể lại lần nữa bỏ đi, anh rất ghét cảm giác lại bị em che giấu tâm tư chôn chạy ra ngoài."

Kiều Quỳnh An vốn đã nhắm mắt lại, nghe thấy hắn nói như vậy lại mở ra.

Cô cầm lại bàn tay to của hắn, nhìn vào mắt hắn.

Thì ra không chỉ có cô, hắn cũng bị tổn thương.

"Được, em đồng ý với anh."

Bọn họ nhất định phải có lòng tin đối với tình cảm của bản thân, bất kể là hắn hay là cô, bọn họ nhất định phải cùng nhau đối mặt với mưa gió bên ngoài, không thể mãi mãi chỉ núp dưới sự che chở của đối phương.

Dù sao, tình yêu là chuyện dành riêng cho cả hai người, không phải sao?

Chỉ cách vài ngày kể từ khi lời hứa được nói ra, rất nhanh "thủ thề" liền tới cửa ——

Sau khi tái hợp với Quỳnh An, Đỗ Phương Cần ở công ty rất kiêu ngạo công khai mình sắp kết thúc cuộc sống độc thân, cưới người bạn gái chung sống nhiều năm vào cửa.

Trước đây ở công ty, hắn chưa bao giờ đề cập đến cuộc sống riêng tư của mình. Nguyên nhân chủ yếu hắn làm như vậy là vì nhắm vào Chu Ly Á.

Mặc dù hắn không cảm thấy Chu Ly Á có ham muốn tái hợp với hắn, biểu hiện của cô ở trước mặt hắn luôn giống như bạn bè hoặc là đồng nghiệp, nhưng vì Quỳnh An, hắn phải duy trì khoảng cách an toàn với cô ta.

Mà Chu Ly Á rất nhanh đã biết được tin Đỗ Phương Cần tuyên bố kết hôn từ trong miệng nhân viên của FAITH, xem ra hiểu lầm giữa hắn và học tỷ đã được tháo gỡ.

Không được, cô làm sao có thể mặc cho tình huống mà mình không thể nắm giữ được trong tay xảy ra.

Mấy năm trước cô cũng đã mắc phải một sai lầm nghiêm trọng khi vứt bỏ Đỗ Phương Cần, lần này thật vất vả hai người mới gặp lại nhau, nói gì thì cô cũng sẽ không dễ dàng buông tha.

Cô đã hỏi được địa chỉ nhà của Đỗ Phương Cần thông qua một đồng nghiệp của FAITH, nếu cô không thể xuống tay từ phía Đỗ Phương Cần, vậy thì lựa chọn tương đối hoàn hảo chính là tấn công Kiều Quỳnh An.

Mười giờ sáng, Kiều Quỳnh An thừa dịp Đỗ Phương Cần đi làm, ở trong phòng làm việc cố gắng đuổi kịp tiến độ bàn thảo.

Sau khi nghe được tiếng chuông cửa, cô vẫn còn sững sốt một hồi, tại sao giờ này lại có người nhấn chuông cửa, dù cho là người đưa thư thì thời gian cũng còn khá sớm.

Kiều Quỳnh An chạy bộ từ lầu cao nhất xuống lầu một mở cửa.

"Hi, học tỷ."

Ngay lúc hai người gặp nhau, Chu Ly Á đã xác định lợi thế bản thân, cô nở nụ cười vô cùng sáng lạn, từ đó có thể thấy được sự kiêu ngạo của cô.

Kiều Quỳnh An đứng là cao hơn cô, thể nhưng vóc người gầy gầy không có chút đường cong nào của Quỳnh An, so sánh qua lại, mùi vị của phụ nữ còn kém xa.

Kiều Quỳnh An có chút kinh ngạc.

"Học tỷ, đã lâu không gặp, chị không mời em vào ngồi sao?" Chu Ly Á rất thân nhiên, cô ta không đợi Kiều Quỳnh An mời, đã tự mình lướt qua cô đi vào trong nhà.

"Oa, nhà này thật đẹp, là Phương Cần mua sao?"

Chu Ly Á hưng phấn nhìn chung quanh.

". . ."

Thăng thẩn mà nói Kiều Quỳnh An thật đúng là không biết nên ứng phó như thế nào với "học muội" không mời mà đến này.

"Xem ra cuộc sống của Phương Cần sau khi chia tay với em trôi qua cũng không tệ lắm, trước đây em thật không nên buông tha cho anh ấy." Chu Ly Á ngồi xuống ghế sofa, cô ta cũng không làm bộ, trực tiếp nói rõ mục đích đến đây.

Kiều Quỳnh An thừa nhận, cô không phải là đối thủ của Chu Ly Á, nhiều năm không gặp, cô ta vẫn xinh đẹp động lòng người như trước, tất cả ánh mắt của đàn ông đều sẽ luyện tiếc không nở rời khỏi người của cô ta.

Thế nhưng, cô không thể tự tiêu diệt uy phong của bản thân, dù sao, cô cũng có tình yêu của Đỗ Phương Cần nha!

Một lần nữa điều chỉnh tốt tâm trạng, Kiều Quỳnh An âm thầm hít sâu một hơi, nếu "kẻ địch" đã đến cửa, cô há không có đạo lý "ứng chiến".

"Học muội muốn uống gì?" Cô hỏi.

Trong đôi mắt to đẹp của Chu Ly Á có chút kinh ngạc.

"Em uống nước là được rồi."

"Ừ, được." Kiều Quỳnh An đi vào phòng bếp làm hai cốc nước chanh mát.

Sau đó, cuộc chiến giữa hai người phụ nữ, bắt đầu.

"Học tỷ bắt đầu qua lại với Phương Cần từ khi nào? em nghe Phương Cần nói là sau khi xuất ngũ?"

"Đúng vậy, là bắt đầu từ khi đó."

"Ồi, khi đó em vừa mới chia tay với Phương Cần không lâu." Nói cách khác, cô chỉ là người thay thế vào vị trí người yêu còn trống.

"Tôi biết, chuyện Phương Cần bị cô lừa dối đều nói cho tôi biết." Kiều Quỳnh An ra chiêu.

Chu Ly Á có chút hỗn loạn.

"Em là không nên buông tha anh ấy, em hối hận rồi."

Cô ta dùng ánh mắt nói cho Kiều Quỳnh An: Tôi hiện tại muốn tới đoạt lại hắn!

Kiều Quỳnh An nhận lấy khiêu khích của cô ta

"Học muội, rất nhiều chuyện đã qua thì không thể xoay chuyển, hối hận cũng chỉ có thể đặt ở trong lòng mà thôi."

"Em không cho là như vậy." Chu Ly Á đối với mình tràn đầy tự tin, hoặc là nói, tự tin qua đầu.

"Em và Phuong Cần trước đây không có ai là có thể phủ nhận, bọn em đã từng yêu nhau như vậy, nếu không phải em nhất thời lựa chọn sai lầm. . . Từ khi gặp lại Phuong Cần, bọn em đã từng bước tìm lại được cảm giác yêu nhau trong quá khứ, vậy là chị không có cách nào thay thế được."

"Không sai, tôi thừa nhận. "mỗi người đều có quá khứ." Nhưng hiện tại tôi cùng Đỗ Phuong Cần cũng là cô không thể thay thế được."

"Vậy cũng chưa hẳn."

"Xin hỏi tự tin của học muội là từ đâu tới vậy?"

Khoé miệng Chu Ly Á giương cao nói: "Từ sau khi em xuất hiện, tự tin đến từ sự việc chị cùng học trưởng náo loạn đôi chia tay." Đây, tuyệt đối là một uy hiếp.

Kiều Quỳnh An quả thực bị câu nói này của cô ta đã kích.

Cô có chút hoảng hốt, hai tay nắm lại. "Thế nhưng chúng tôi đã hoà hảo rồi."

"Phải không? em lại không cho là như vậy, tương lai như thế nào có ai biết được?"

Kiên định. . . Kiều Quỳnh An lần nữa tự nói với mình.

"Tôi có tự tin với Đỗ Phuong Cần."

"Vậy còn chị? Chị đối với bản thân mình có tự tin không?" Bất kỳ người phụ nữ nào ở trước mặt cô, "tự tin" nhất thời đều sẽ giảm bớt.

Kiều Quỳnh An chần chờ một chút mới nói: "Có. . ." Nhưng khẩu khí cũng rất không kiên định.

Chu Ly Á cười thầm, xem ra mục đích cô ta tới đây đã đạt được.

Ném xuống một quả bom lớn vào giữa mối quan hệ của Kiều Quỳnh An và Đỗ Phuong Cần.

"Em nghĩ, học tỷ không nên đem chuyện hôm nay em tới đây nói cho Phuong Cần biết, dù sao đây cũng là chuyện giữa những người phụ nữ."

"Nếu tôi nói không thì sao?"

"Phuong Cần cũng chưa chắc sẽ tin nha."

Nếu hôm nay đã dám đến đây, cô cũng sẽ có tự tin đánh cược một lần, nguy trang của cô ở trước mặt Đỗ Phuong Cần quá tốt, tốt đến mức dù cho Kiều Quỳnh An có nói ra, Đỗ Phuong Cần cũng chưa chắc đã tin.

Kiều Quỳnh An không có phủ nhận, Chu Ly Á nói không sai, Đỗ Phuong Cần sẽ vì cô mà giữ một khoảng cách với Chu Ly Á, thế nhưng điều này cũng không thể biểu thị trong lòng Phuong Cần thật sự cho rằng Chu Ly Á có "mưu đồ" với hắn.

Nên nói hay không nên nói? Trong lòng Kiều Quỳnh An lại bắt đầu nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Ngoan Nữ* Đúng Lại được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Để ăn mừng trò chơi mới mùa này của FAITH có danh tiếng cùng số lượng bán ra rất tốt, công ty quyết định mời công ty PR Vũ Trụ.

Chuẩn bị mở một party ăn mừng, thuận tiện tuyên truyền đối ngoại.

Đỗ Phuong Cần thân là người đứng đầu của nhóm thiết kế, trưởng phòng cấp cao kiêm cổ đông của công ty đương nhiên cũng tham dự.

Party được tổ chức vào tối thứ bảy, toàn bộ nhân viên phụ trách bên công ty PR Vũ Trụ đều có mặt, tất thấy đều đem bữa tiệc này xấp xỉ ỏn thoả.

Chu Ly Á là một trong những người chuẩn bị cho việc mở party lần này, trang phục tham dự tối hôm đó đã khoe ra toàn bộ tấm lưng trần trắng ngọc kéo dài đến eo, tôn lên vóc người hoàn mỹ của cô.

Hơn nữa kiểu tóc cùng phong cách trang điểm tinh tế, người phụ nữ nổi bật nhất trong bữa tiệc không ai khác ngoài cô.

Đỗ Phương Cần cũng là một tiêu điểm chú ý khác của bữa tiệc, hẳn không phải là người chỉ có vẻ bề ngoài xuất sắc, năng lực cùng chuyên môn lại càng thêm khẳng định.

Cả đêm Đỗ Phương Cần bị đám đồng nghiệp cùng khách mời vây xung quanh, tất cả mọi người đều hết lời khen ngợi hẳn.

"Phương Cần, Thật sự chúc mừng anh, từ khi buổi party bắt đầu đến giờ, em đã không ngừng nghe thấy những lời ca tụng từ các đồng nghiệp cùng khách mời dành cho anh, lần này có anh phụ trách chính cho việc phát triển phần mềm trò chơi mới của FAITH nên doanh thu rất tốt, trò chơi trực tuyến lần này cũng được chào đón nhất trên thị trường."

Tranh thủ tìm một cơ hội, Chu Ly Á đi tới trước mặt Đỗ Phương Cần, hào phóng tán dương, cô ta vì Đỗ Phương Cần mà cảm thấy hạnh diện. (Pà này vô duyên gớm, ĐPC có phải của pà đâu mà pà đòi hạnh với chả diện.)

"Cảm ơn." Đỗ Phương Cần cười khiêm tốn tiếp nhận.

"Đừng rồi, vì sao hôm nay học tỷ Quỳnh An lại không tới vậy? Chuyện này đối với anh là thời khắc vinh quang đến cỡ nào, học tỷ Quỳnh An hẳn là nên đến tham dự mới đúng."

"Cô ấy không thích những loại sự kiện này, tình nguyện ở nhà viết bản thảo." Đỗ Phương Cần hỏi hột đáp lại.

"Tính cách của học tỷ Quỳnh An vẫn như xưa không hề thay đổi nha, em còn nhớ rõ hồi học đại học, chị ấy rất thích trốn trong văn phòng của câu lạc bộ đọc sách."

Chu Ly Á thân nhiên nói đến đáng về của Kiều Quỳnh An, thực sự làm cho người ta không nhìn ra nỗi tâm địa xấu xa của cô ta.

"Đây chính là điểm hấp dẫn của Quỳnh An." Nói đến bạn gái của mình, Đỗ Phương Cần luôn không giấu nổi cảm xúc vui vẻ cùng hạnh phúc.

"Đúng rồi, nghe nói anh cùng học tỷ Quỳnh An sắp có chuyện tốt?"

"Ừ, thế nhưng cô ấy vẫn chưa có đáp ứng lời cầu hôn của anh."

"Vì sao?"

Đỗ Phương Cần im lặng nhún nhún vai, "anh nguyện ý chờ cho đến ngày cô ấy gật đầu đáp ứng anh, anh sẽ vui vẻ chịu đựng."

Trong lòng của Chu Ly Á lúc này tràn ngập phần hận cùng đố kỵ.

Loại người phụ nữ như Kiều Quỳnh An dựa vào cái gì mà giành được hạnh phúc như vậy, nhớ ngày đó, Đỗ Phương Cần còn là người đàn ông cô không cần, nếu cô không buông tha. . . Đáng ghét!

Chu Ly Á cố gắng duy trì nụ cười trên gương mặt.

"Chúc mừng, đến lúc đó đừng quên gửi thiệp cưới cho em."

"Được."

Sau khi cuộc đối thoại ngắn ngủi kết thúc, Chu Ly Á bị trợ lý gọi đi, còn lại Đỗ Phương Cần cũng bị tổng giám đốc vui vẻ không thôi ngớt, lời kéo khắp nơi giới thiệu với tân khách trong hội nghị.

Bữa tiệc khoảng mười giờ thì kết thúc, có thể do mọi người quá vui vẻ, tâm tình phấn khởi, cũng không biết được là ai ồn ào trước, nói phải lên quán ba trên tầng cao nhất của khách sạn để làm "tăng hai".

Tổng Giám Đốc vào lúc này cũng hào phóng nói: Toàn bộ "tăng hai" do hẳn thanh toán, mọi người hò hét một trận rồi hướng lên quán ba trên tầng cao nhất đi lên.

Bọn họ đương nhiên sẽ không bỏ qua cho Đỗ Phương Cần, công thần lần này. Ngay cả Chu Ly Á cũng được mời tham gia, dù sao ở FAITH cũng có rất nhiều đồng nghiệp nam độc thân, mọi người đối với Chu Ly Á chính là "có ý đồ khác".

Mãi cho đến mười hai giờ đêm "tăng hai" mới kết thúc, tửu lượng của Đỗ Phương Cần từ trước đến nay đều không phải quá tốt, hẳn rất nhanh đã say, say đến mức bước chân đi lại cũng không ổn định.

Chu Ly Á vì vậy có ý làm chủ, quyết định đặt phòng ở lầu dưới của khách sạn để cho Đỗ Phương Cần nghỉ ngơi.

Sau đó cô ta quay lại quán ba, lúc này mọi người cũng đã bắt đầu chuẩn bị về nhà, Chu Ly Á gọi trợ lý của Đỗ Phương Cần lại, yêu cầu hẳn gọi điện thoại cho bạn gái của Đỗ Phương Cần, nói cho cô ấy biết Đỗ Phương Cần đang nằm nghỉ ở phòng 405 của khách sạn, muốn cô tới đón hẳn.

Trợ lý là một trong số ít người biết được số điện thoại ở nhà của Đỗ Phương Cần, hẳn nghe theo lời của Chu Ly Á, vội vàng gọi điện thoại cho bạn gái sống chung với trưởng phòng, muốn cô tới đón trưởng phòng về nhà.

"Cám ơn cậu, như vậy chúng ta có thể yên tâm về nhà rồi." Chu Ly Á nói như vậy, cô ta cùng trợ lý đi xuống đại sảnh ở tầng một, đón taxi đi về.

Chỉ là Chu Ly Á lên xe không bao lâu, cô ta liền nói với tài xế taxi mình quên đồ ở khách sạn, yêu cầu tài xế lái xe quay lại khách sạn.

Cô rời khỏi khách sạn chưa đến năm phút đã quay lại, sau đó từ trong túi lấy ra chiếc chìa khoá cửa phòng 405, trực tiếp đi lên lầu. . .

Kiều Quỳnh An vừa nhận được cuộc gọi từ trợ lý Đỗ Phương Cần liền vội vàng vàng đi ra khỏi nhà.

Cô lái xe tới khách sạn, trực tiếp đi lên phòng 405, cửa phòng cũng không có khoá, cô đẩy cửa đi vào ——

Toàn bộ tình tiết giống như trong phim lúc tám giờ đầu rơi vào trong tầm mắt của Kiều Quỳnh An, hai người Đỗ Phương Cần cùng Chu Ly Á toàn thân trần truồng, đang đắp chăn đơn thân mật nằm cạnh nhau trên chiếc giường lớn của khách sạn.

Ở một khắc khi cô bước vào cửa, Chu Ly Á từ trên giường ngồi dậy, cầm lấy chăn che khuất nửa trên khoả thân của mình.

Hai người nhìn nhau ——

Ở một khắc đó, toàn bộ máu trong cơ thể của Kiều Quỳnh An đều dồn lên não, cô hoàn toàn không cách nào phản ứng.

Cô rất muốn cười lên thật to, bởi vì . . hình ảnh này thật sự quá hài kịch hoá, khiến cho cô không cách nào tiếp nhận.

Bất gian tại giường? Ngắm lại cũng thực buồn cười.

Tiếp theo cô nên phản ứng như thế nào đây? Phấn nộ rống to lên? Nhảy lên giường túm lấy tóc Chu Ly Á hét to: Đồ tiện nữ nhân?

Không, Đây không phải phong cách của cô.

Hay là, cô nên gật đầu nói xin lỗi, sau đó ưu nhã rời khỏi phòng, rồi quan tâm giúp bọn họ đóng cửa.

Không, cô cũng không muốn làm như vậy.

Kiều Quỳnh An thật sự không biết mình nên có phản ứng như thế nào, hay là quá mức kích thích, cả đời này cô đại khái cũng rất khó có thể gặp lại hình ảnh khiến cô khiếp sợ như vậy?

Rất xin lỗi, phản ứng của Kiều Quỳnh An cô từ trước đến nay tương đối chậm chạp, ngược lại,

phản ứng của Chu Ly Á, người bị phát hiện nằm trên giường cùng đàn ông của người khác lại nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa lại tỏ ra thân nhiên như "đã làm qua chuyện gì."

Cô ta một chút cũng không có bị bất gian tại giường làm cho hoảng sợ, khoé miệng lặng lẽ vung lên một nụ cười đắc ý.

"Rất xin lỗi đã khiến cho chị phải tận mắt nhìn thấy hình ảnh như vậy. . ." Chu Ly Á khiêu gợi đem sợi tóc đẩy ra sau tai, "em và Đỗ Phương Cần say rượu nên kim lòng không đậu. . ."

"Đừng nói nữa."

Tiếng quát của Kiều Quỳnh An ngăn cản cô ta nói tiếp.

"Em vẫn còn yêu Phương Cần, em tin anh ấy cũng như vậy, bằng không anh ấy sẽ không mượn cảm giác say rượu đối với em. . ." Làm sao có thể không nói chứ, cô ta muốn nhân cơ hội này triệt để đánh ngã Kiều Quỳnh An.

Khiến cho cô hiểu lầm Đỗ Phương Cần, từ nay về sau rời khỏi hắn.

Chân Kiều Quỳnh An gần như đứng không vững, bước chân của cô lắc lư, trái tim như vị người ta dùng sức bóp nghẹt, không cách nào hô hấp, không cách nào phản ứng.

Vừa mới nhìn lại hình ảnh của Đỗ Phương Cần cùng Chu Ly Á ở trên giường một cái, cô cảm thấy một trận buồn nôn, cô che dạ dày muốn ói ra.

Cô dùng tay chống tường, chống đỡ thân thể của mình, khoé mắt rung rung, lại nhịn xuống không để cho mình khóc.

Cô không thể khóc, khóc là biểu hiện cho việc thừa nhận bản thân mình thua. . .

Tâm tình hỗn loạn, cô vốn tin tưởng Đỗ Phương Cần, cô cũng không muốn hắn vì mình mà rời khỏi công việc hắn đã cực khổ dốc sức làm nên.

Chỉ cần cô tin tưởng hắn, sự tồn tại của Chu Ly Á không coi là gì. . . Cho dù Chu Ly Á đã từng đích thân tới cửa tìm cô "Sống giọng".

Mà cô cũng đã đáp ứng Đỗ Phương Cần, mặc kệ gặp phải chuyện gì đều sẽ không dấu điểm dưới đáy lòng, sẽ đối với hắn công bằng, mà cô cũng thực sự làm như vậy.

Buổi tối trong ngày Chu Ly Á tìm tới, sau khi cô cẩn thận suy nghĩ lại, quyết định thẳng thắn nói ra với Đỗ Phương Cần. Lúc đó hắn cũng không có phản ứng gì nhiều, chỉ là ôm cô lần nữa an ủi cô nói, hắn cùng Chu Ly Á trong lúc đó thực sự chỉ còn là mối quan hệ bạn bè cùng đồng nghiệp hợp tác.

Bạn bè sẽ lên giường sao? đồng nghiệp hợp tác sẽ lên giường sao?

Cô chỉ là ngây thơ bị lừa gạt.

Chu Ly Á biết Kiều Quỳnh An đã tin tưởng cái bẫy cô ta bày ra, cô ta đổi thành đường tình bi thương, nhằm đối lấy sự đồng tình của Kiều Quỳnh An.

"Học tỷ, hãy để cho Đỗ Phương Cần quay về với em có được hay không? em vẫn còn yêu anh ấy, em rất hối hận trước đây đã bỏ anh ấy, em muốn bù đắp cho anh ấy, hướng hồ em nghĩ học tỷ đã rất rõ ràng, Phương Cần anh ấy căn bản không yêu chị, chị không phải là mẫu người anh ấy thích, nói khó nghe một chút, chị chỉ là một vật thể thân, là một vật thể thân rất tốt đối với anh ấy, những năm gần đây đều là chị chiếu cố cùng ủng hộ ước mơ của anh ấy, sở dĩ Phương Cần anh ấy không thể vong ân bội nghĩa bỏ chị, nhưng giữa hai người không có tình yêu chỉ có cảm kích, không thể bên nhau lâu dài được."

Không có yêu chỉ có cảm kích là không có khả năng lâu dài —— Những lời nói này đánh trúng vào vết thương trí mạng trong lòng Kiều Quỳnh An.

Cô vốn là đã trang bị xong, quyết định tin tưởng hắn, thế nhưng lại bắt đầu dao động.

Kiều Quỳnh An quyết định trước tiên nên rời khỏi nơi khiến cô đau lòng này, ngay khi cô xoay người, phía sau đột nhiên lại vang lên âm thanh của Đỗ Phương Cần ——

"Quỳnh An đừng đi."

Làm người ta khiếp sợ, vốn Đỗ Phương Cần say đến không còn biết gì, nằm ở trên giường không phản ứng chút nào lại đột nhiên tỉnh táo, hai tròng mắt vẫn có thần sáng ngời, một chút men say cũng không có.

Chu Ly Á nhất thời hoảng sợ, nhìn chằm chằm vào Đỗ Phương Cần ở bên cạnh cô, vẻ mặt xinh đẹp trở nên có chút tức cười, miệng mở ra lại khép vào, thanh âm a a không nói ra lời.

"Anh. . ." Kiều Quỳnh An kinh ngạc không ngớt.

Đỗ Phương Cần từ trên giường ngồi dậy, cười khỏ.

"Anh không uống say, hết thấy đều là giả bộ." Từ đầu tới cuối, cũng chỉ là tiết mục khảo nghiệm tâm tư của Chu Ly Á.

Sắc mặt của Chu Ly Á vô cùng khó coi.

Kiều Quỳnh An tâm tình phức tạp, tình huống dường như cũng không giống như cô nghĩ ban đầu, tại sao có thể như vậy?

"Trước tiên để anh cùng Chu Ly Á mặc xong quần áo rồi hãy nói chuyện." Biểu cảm lạnh lùng của Đỗ Phương Cần chuyển sang Chu Ly Á, "Tôi nghĩ, cô nên có rất nhiều chuyện phải giải thích."

Chu Ly Á rất hỗn loạn, vẻ mặt bây giờ cùng trước đó cho rằng mình đã đạt được thắng lợi cách xa nhau quá nhiều, cô thậm trí muốn chạy trốn.

Chỉ là, Đỗ Phương Cần không thể cho cô đi.

Cô phải giải thích, mà hắn cũng nói ra suy nghĩ của mình.

"Quỳnh An nói với tôi, cô tới nhà tìm cô ấy thị uy, tôi còn không dám tin, dù sao biểu hiện của cô ở trước mặt tôi tự nhiên như vậy, đã vậy còn chúc phúc cho tôi cùng Quỳnh An tràn ngập hạnh phúc."

Đỗ Phương Cần dựng lên một vở kịch, để làm cho bản thân có thể nhìn rõ Chu Ly Á.

"Tôi làm bộ say như chết, sau khi cô đưa tôi vào phòng của khách sạn để nghỉ ngơi, cô liền rời đi, lúc đó tôi thực sự đã cho rằng tôi hiểu lầm cô, không nghĩ tới mấy phút sau, cô lại quay trở lại, sau đó bắt đầu cởi quần áo của tôi, ý đồ làm ra hiện trường giả. . ."

Nghe vậy, sắc mặt Chu Ly Á trong nháy mắt trắng bệch.

Vốn tưởng rằng thiết kế một màn kịch hoàn mỹ không sót mẻ, kết quả Đỗ Phương Cần chỉ là phối hợp diễn trò, ép cô lộ ra bản chất thật sự.

"Ly Á, tôi đã không còn yêu cô nữa, mặc kệ màn kịch hôm nay có thành công hay không, hoặc là Quỳnh An bị cô buộc phải rời khỏi tôi, tôi cũng không thể gương vỡ lại lành với cô." Đỗ Phương Cần nói ra những lời tàn nhẫn nhưng cũng chân thật.

Hắn đi tới bên cạnh Kiều Quỳnh An vẫn đang một mực giữ yên lặng, cầm tay của cô, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Hai người nhìn nhau, những lời yêu thương không cần nói ra.

"Không thể nào. . . Cô ta so ra vẫn còn kém em. . ."

Chu Ly Á hiển nhiên đã bị đả kích rất lớn, toàn bộ tính toán xấu xa đã bị vạch trần như vậy, lại bị cự tuyệt tại chỗ. . . lòng tự tin của cô ta hoàn toàn biến mất.

"Đó là nhận định của tôi, ở trong lòng tôi, không ai so được với Quỳnh An, người tôi yêu như vậy chính là cô ấy."

Tình yêu không có quan hệ với đạo lý, ngoại hình cùng quyền thế, nếu như tình yêu phải cân nhắc tới những điều vừa nói, thì đó không phải là tình yêu.

Kiều Quỳnh An không đồng tình với Chu Ly Á, bởi vì tình yêu mà không từ mọi thủ đoạn, thậm chí lừa dối, nhưng khi bị người đàn ông không yêu mình phá vỡ màn kịch, lại còn bị cự tuyệt ngay trước mặt, thật sự là làm sao có thể chịu nổi được đây.

"Tôi từng muối ròi khỏi FAITH, tôi sợ nếu tiếp tục làm đồng nghiệp cộng tác với cô sẽ làm ảnh hưởng đến tình cảm giữa tôi và Quỳnh An, vì cô ấy, tôi không quan tâm hi sinh sự việc nỗ lực cố gắng nhiều năm của mình, là Quỳnh An khuyên ngăn tôi, cô ấy không hi vọng tôi vì vậy mà buông tay công việc yêu thích. . . Loại cảm giác này cô có hiểu không? Vì người yêu phải bao dung, phải tiếp nhận, phải thông cảm. . ." Mà hắn rất may mắn ở trên đường đời, bị Chu Ly Á vứt bỏ, được Quỳnh An tiếp nhận.

"Không, cô sẽ không thể hiểu, bởi vì tình yêu của cô luôn đi kèm với tính toán lợi ích và điều kiện thực tế, nhưng tôi hi vọng cô sau này sẽ hiểu, bỏ ra sự thật lòng để tìm được người cũng yêu mình thật lòng." Dù sao cũng đã từng yêu, hắn không muốn nói ra lời ác ý.

Chu Ly Á bị Đỗ Phương Cần đả kích một phen, thân thể lão đảo muốn ngã.

Đỗ Phương Cần cũng không đồng cảm với cô ta, nhưng hắn biết người bạn gái của hắn tâm tình đã tràn ngập đồng cảm, đợi tiếp nữa, sợ rằng Quỳnh An sẽ đem hắn nhường lại.

"Chúng ta đi thôi, Quỳnh An." Chỉ hi vọng cuối cùng Chu Ly Á có thể nghĩ thông suốt.

Đỗ Phương Cần dẫn Kiều Quỳnh An rời khỏi khách sạn, hắn nhìn khuôn mặt tràn ngập chán chờ cùng đồng cảm của Kiều Quỳnh An, hắn đem khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chuyển hướng về phía hắn, hàm xúc cảnh cáo bá đạo.

"Không được."

"Không được cái gì?"

Kiều Quỳnh An không hiểu gì cả, nói chuyện không đầu không đuôi, ai nghe hiểu được

"Không được đem anh nhường đi."

"Em không có muốn nhường anh cho người khác nha." Hắn đang suy nghĩ cái gì vậy

"Thế nhưng biểu tình của em tràn ngập đồng tình đối với Chu Ly Á, loại người không biết yêu như cô ta không đáng để đồng tình."

"Đúng là em có đồng tình với cô ta, nhưng như vậy cũng không cần thiết phải đem anh nhường đi." Kiều Quỳnh An xoa xoa gò má của Đỗ Phương Cần.

"Người đẹp trai như vậy em làm sao bỏ được."

"Thì ra là em chỉ thích vẻ bề ngoài của anh." Có một chút uly khuất

"Không, em yêu anh, yêu tất cả mọi thứ thuộc về anh." Là rất thật lòng yêu.

Mười ngón tay của hai người nắm chặt lại nhìn nhau cười.

Tình yêu làm cho người ta vừa khóc vừa cười lại vừa náo loạn, thế nhưng vẫn là yêu không ngừng, đơn giản là vì có anh (em) ở trong sinh mệnh của nhau, thật là một chuyện tốt đẹp nhất trên thế giới.

Trùng phạt đến muộn ——

Sau khi mọi việc khôi phục lại hoàn toàn, Đỗ Phương Cần mang theo Kiều Quỳnh An đi ra nước ngoài nghỉ phép.

Nhân nhả ở đảo Tô Mỹ xinh đẹp, trên vùng biển tư nhân, ở trong một Villa, bọn họ vô lo vô nghĩ hưởng thụ kỳ nghỉ.

Diễm dương (cảnh sắc tươi đẹp), mỹ thực (Âm thực ngon miệng đẹp mắt) , cảnh biển, yên tĩnh. . . nhiều lời nhận xét ca tụng, nhân sinh con người nên hưởng thụ như vậy không phải sao.

"Tới đây, Quỳnh An, nhanh xuống đây, đừng xấu hổ. . ."

Ở trên bãi biển tư nhân, đêm khuya, trăng sáng treo cao trên bầu trời giữa biển, cảnh sắc lãng mạn như vậy rất thích hợp cho những cặp tình nhân tắm khoả thân.

Đỗ Phương Cần đi trước thản nhiên cởi quần bơi ra nhảy vào trong nước biển, sau đó lôi kéo Kiều Quỳnh An.

Vốn cho rằng Kiều Quỳnh An dè dặt xấu hổ sẽ không đáp ứng, không nghĩ tới cô nhiệt tình ngoài ý nghĩ của hắn, đem bikini hai mảnh cởi ra, oa ——

Đỗ Phương Cần nhất thời cảm thấy ánh mắt thật mát mẻ, hắn bơi tới bên cạnh Quỳnh An, trên mặt tràn đầy ý cười.

"Anh cười, rất tà ác." Kiều Quỳnh An ôm gáy hắn nói.

"Ừ, bởi vì anh hiện giờ rất muốn làm chuyện tà ác." Lấy trời làm màn, lấy biển làm giường, ôi, thật sẽ có nhiều kinh nghiệm.

"Có bao nhiêu tà ác?" Kiều Quỳnh An cố ý hỏi.

Đỗ Phương Cần ôm vai cô, đem toàn bộ phần lộ ra của cô dán chặt lên người hắn, "Em cảm thấy tà ác của anh chưa?"

Kiều Quỳnh An giả bộ trầm tư một chút.

"Hình như có."

Lúc này Đỗ Phương Cần đã dẫn Kiều Quỳnh An đi về phía bãi cát.

"Chờ một chút, em còn có lời muốn nói." Kiều Quỳnh An cản trở bộ dạng gấp gáp của hắn.

"A?"

Kiều Quỳnh An có chút xấu hổ nhăn nhó, nhuộm màu sắc ánh trắng lên khuôn mặt, khiến người ta mê say cỡ nào, nếu như không phải Kiều Quỳnh An đột ngột ngăn hắn lại, hắn đã sớm nhào qua.

"Anh trước đây không phải vẫn cầu hôn em hay sao?"

"Đúng vậy, thế nhưng em thủy chung không chịu đáp ứng." Rất bất đắc dĩ.

"Cũng không phải lần nào anh cầu hôn em đều sẽ cự tuyệt."

Ngụ ý, nếu hiện tại hắn cầu hôn, cô sẽ đáp ứng hắn sao?

Đỗ Phương Cần mừng rỡ.

Kiều Quỳnh An đỏ mặt khẽ gật đầu.

Đỗ Phương Cần mừng rỡ, vô cùng thận trọng quỳ gối trên mặt cát, "mặc dù không có hoa hồng, không có bữa tiệc dưới ánh nến lãng mạn, anh lấy ánh trăng làm chứng, Quỳnh An, em nguyện ý gả cho anh chứ?"

"Em nguyện ý."

Nhận được ba chữ, Đỗ Phương Cần mừng rỡ như điên.

"Chỉ là, ôi. . ." Kiều Quỳnh An thở dài, sắc mặt rất suy sụp.

"Làm sao vậy, bảo bối?" Tại sao lại ở ngay thời khắc hạnh phúc mà thở dài?

"Là như vậy, em chỉ là nghĩ đến hình ảnh Chu Ly Á cởi hết quần áo trên người anh ra liền cảm thấy rất khó chịu."

". . ."

"Nếu như anh thật sự say thì không tính, nhưng ý thức của anh căn bản vẫn còn tỉnh táo." Điểm này là không thể tha thứ. "Còn có, anh thậm chí toàn thân trần truồng nằm cùng Chu Ly Á trên một chiếc giường." Vạn nhất nếu như không cẩn thận sát thương cướp cô. . .

Dù sao đàn ông là loại dùng nửa thân dưới để suy nghĩ, giống được thưởng sẽ bị tình dục chi phối.

"Quỳnh An, anh như vậy chỉ vì muốn biết Chu Ly Á rốt cuộc có tính toán gì. . ."

"Hừ." Kiều Quỳnh An quay mặt đi, không muốn nghe Đỗ Phương Cần giải thích.

Được rồi, cho dù như thế, tim của cô vẫn còn chưa thoải mái.

Thật sự quá buồn nôn, hẳn trước đó có thể bàn bạc với cô, tự ý dùng loại phương pháp này, tuy rằng cuối cùng cũng giải quyết êm đẹp, cũng khiến cho Chu Ly Á hết hi vọng hoàn toàn, nhưng cô vừa nghĩ tới đã cảm thấy khó chịu.

Về sau Chu Ly Á nghỉ việc, cô ta rời khỏi công ty PR Vũ Trụ, không còn tiếp xúc với Đỗ Phương Cần nữa, có lẽ bởi vì cô ta cảm thấy mất mặt, hoặc là cô ta đã hiểu được chân lý của tình yêu, chẳng qua mấy điều này cũng không quan trọng.

Quan trọng là. . . Kiều Quỳnh An muốn tính sổ với hắn.

"Bà xã đại nhân, em đừng nóng giận mà."

Không đề ý tới.

"Sau này anh chỉ loã thể cho em xem."

Vẫn chưa đề ý tới.

"Ách, được rồi, xem em muốn nghiêm phạt anh, anh đều tiếp nhận."

"Rất đơn giản." Kiều Quỳnh An chính là đang chờ câu này.

"Trước khi ra nước ngoài em cũng đã đặt trước một villa khác, chính là cái ở cách vách, mấy ngày này anh ngủ ở đó, em ngủ ở đây, chúng ta có thể từ từ hưởng thụ không gian riêng."

Đương nhiên, nếu là thời gian cá nhân thì không thể xuất hiện "tiếp xúc thân mật", nói cách khác, cái gì lấy trời làm màn, lấy biển làm giường, căn bản là —— việc không thể.

"Cái gì?" Đỗ Phương Cần giậm chân, "Bà xã, em tại sao có thể. . . ác độc như vậy."

Khoé mắt Đỗ Phương Cần loé lên lệ quang uỷ khuất.

Kiều Quỳnh An không chút để ý.

Hai tay cô vỗ nhẹ lên má của hắn, "Ngoan, chỉ là một tuần mà thôi."

Đúng là chỉ có một tuần, nhưng mà hai người khó khăn lắm mới có thể xuất ngoại nghỉ phép, lại ngay tại nơi cảnh sắc tuyệt đẹp như vậy, không thâm tình triền miên không khỏi có lỗi với bản thân.

"Anh nhắm lại mà xem, chúng ta sống chung ở Đài Bắc, mỗi ngày mở mắt ra liền nhìn thấy nhau, sau này kết hôn, như vậy một tuần coi như em tặng cho anh hưởng thụ sự độc thân lần cuối cùng."

"Anh có thể không cần sự hưởng thụ như vậy được không?"

"Anh cứ nói đi?" Kiều Quỳnh An sung sướng hỏi lại, đem vấn đề ném lại cho Đỗ Phương Cần.

Đỗ Phương Cần vẽ mặt đau khổ, hẳn biết một khi Kiều Quỳnh An đã hạ quyết tâm, cho dù là ai đều không thể rung chuyển.

Kiều Quỳnh An cầm lấy khăn lông mây trắng bao quanh mình, khoé miệng giương lên nụ cười.

"Đi thôi. Chúng ta trở lại giúp em thu dọn hành lý."

"Ồi. . ."

"Anh vẫn có thể qua đó."

"Ồi. . ."

"Ngày mai em có thể sẽ nguyện ý ăn sáng cùng anh."

"Ồi. . ."

Hai người một trước một sau đi trên cát trắng trở lại villa, biểu cảm trên gương mặt hai người cũng trái ngược nhau, Kiều Quỳnh An có chút đắc ý, Đỗ Phương Cần lại so với khóc còn khó coi hơn.

Đây là nghiêm phạt muộn, muốn người đàn ông nghìn vạn lần chó nên xem thường sự ghen tuông của phụ nữ.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Ngoan Nữ* Đúng Lại được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.